

Libertatea Superioară

De Fratele Gregory HHC

His Holy Church

Dedicată slujirii Domnului.

Adversarul lui Dumnezeu a răstălmăcit cuvintele pentru a înșela omenirea încă de la începutul stăpânirii noastre pe această planetă. Din motive egoiste, adversarii lui Dumnezeu au încercat să modifice lumea în care trăim, schimbând percepția noastră asupra căilor lui Dumnezeu și ispitindu-ne să ne abatem de la ele.

Interpretările private ale textului biblic, transmise de la Biserica primară, au fost un nod gordian care a legat mințile oamenilor în închisori personale, prin formarea de erezii osânditoare ce s-au strecurat în doctrinele moderne ale creștinismului.

Dumnezeu, Hristos și omul sunt aceiași ieri și azi. Dacă nu învățăm din greșelile și înțelepciunea trecutului, le vom repeta. Dumnezeu i-a acordat omului stăpânire asupra pământului, dar nu asupra altor oameni.

El dorește ca noi să fim suflete libere sub autoritatea Sa. Vrea să rămânem în prezența Sa și să nu intrăm sub altă autoritate. Avraam, Moise și profeții au venit să elibereze pe cei captivi. Hristos a venit să facă același lucru, în Duh și Adevăr, pentru ca noi să fim mântuiți.

Trebuie să căutăm Împărăția lui Dumnezeu, adică dreptul de a fi conduși de Dumnezeu, și să nu avem alt judecător sau domnitor în fața Lui. Trebuie să ne ocupăm de *lucrurile mai grele ale legii, dreptate, milă și credință, prin legea desăvârșită a libertății, prin credință, nădejde și dragoste.*

Dar continuăm să încheiem legăminte, contracte și acorduri care ne aduc înapoi în încurcăturile lumii. Poftim bunurile aproapei și ne lipsește credința și iubirea lui Hristos.

Ar trebui să ne pocăim și să căutăm Împărăția lui Dumnezeu și dreptatea Sa.

Mulțumiri speciale slujitorilor de contact ai Rețelei Vii:

<http://www.hisholychurch.info/network/localnet.php>

Această broșură a fost publicată de

His Church la Summer Lake

Website: hisholychurch.info/

Idele Februarie, anul două mii zece

Copyright Editat 2012, 2014

Cuprins

Romani 13	1
Contracte Sociale	2
Puterea mai înaltă	3
Termeni ai vremurilor	4
Dezbaterea Koine.....	6
Folosirea erudiților.....	7
Fără alt rege decât Cezar.....	9
Republici	12
O Republică Pură.....	13
Democrația.....	14
Înșelăciunea.....	16
Biserică și stat.....	18
Separarea Bisericii de Stat.....	20
O Împărăție care nu este din lumea aceasta.....	22
Conducători.....	23
Legea Naturală	25
Acestea vin din cel rău?.....	26
Regula Dreptății.....	28
O singură formă de guvernământ.....	30
Eroarea Naturală	33
Să nu consimți.....	35
Blestemul și Contractul.....	37
Prețul Garanției.....	38
Elementele lumii și Împărăția	39
Mamona.....	41
Religia Poporului.....	42
Vânători Puternici.....	43
Rugăciunile Lacom.....	44
Evanghelia Iubirii	45
Evanghelia Libertății.....	46
De dragul conștiinței.....	47
Pâinea Zilnică.....	48
Tați pe pământ	49
Creștinii Moderni.....	50
Zei cei mulți.....	51
Jertfit idolilor.....	52
Negarea Împărăției care este aproape.....	54
1 Petru 2:13	56
Suprem, Mai înalt, Mai bun, Excelență.....	58
Strigăte neuzite.....	60

Tit 3:1	61
Să ascultăm de magistrați.....	62
Fii Magistratul.....	64
Slujitori publici	65
Bătrânii.....	66
Funcția de Diacon.....	67
Diaconul peste Zece.....	68
Unirea și disciplina.....	69
Ofițeri Executivi.....	70
Biserica Apostolică.....	71
Ministrul Public, Slujitori ai unui Stat.....	74
Asistența Socială Creștină	75
Nelegiuirea.....	76
Aluatul Statului.....	77
Șapte Bărbați.....	78
Alegeți-vă cei Șapte.....	80
Șapte Adversari.....	81
Botezul	82
Doi ucenici.....	83
Fecioarele neînțelepte.....	84
Zeciuiala din conștiință.....	85
Slujirea care slujește.....	86
Lucrurile se Schimbă.....	87
Oalele cu Carne din Mica	88
Să Nu Fie Așa Între Voi.....	89
„Pâine și ciorbă de linte”.....	90
„Pune-ți cuțitul la gât”.....	93
Tați și copii.....	95
Dispută, polemică și apologetică.....	96
Nicolaiții și Balaam.....	98
Un Plan Care a Funcționat	99
O Societate Sfântă și Diferită.....	101
FEMA.....	102
Faza Întâi: Temelia.....	104
Scopul Producției.....	106
Securitate și Sprijin Strategic.....	107
Faza a Doua: Creșterea Națională.....	108
Exercitarea libertății	110
Guvernele pot ispiti.....	114
Interesul Imperios.....	115
Temporar și Extratemporar.....	116
Domeniul Religiei.....	117

Autodeterminarea	118
În Zilele Acelea și în Acestea	119
Regele Cetățenilor Săi	120
Două forme de guvernare națională.....	121
Cei ce cârmuiesc peste voi.....	123
Babilonul Tainic.....	124
Anarhistul Iubit.....	125
Biserica Integrală	126
Strigătul Poporului.....	127
Răscumpărarea	128
Mărturisindu-L pe Hristos	129
Logos	130
Logosul, Litera	132
Persoana lui Hristos	133
Regulile Comunității	135
Fără Logos	138
Pietre Albe	140
Călătoria spirituală către Împărăție	144
Trecutul	146
Viitorul	147
Nu vă împotriviți răului	148
Vestea Bună și Vestea Rea	149
Împărăția lui Dumnezeu	150
Despre Autor	152
Despre Copertă	153
Despre această carte	154

Romani 13

Ce încerca Pavel să spună în epistola sa către Romani? În versiunea King James a Bibliei, capitolul 13 începe astfel:

„Oricine să fie supus stăpânirilor celor mai înalte. Căci nu este stăpânire care să nu vină de la Dumnezeu, iar cele care sunt, de Dumnezeu sunt rânduite.”

O interpretare comună a acestui verset apare în traducerea *The Living Bible*: „Ascultați de guvern, căci Dumnezeu este Cel care l-a așezat acolo. Nu există guvern în lume care să nu fi fost pus de Dumnezeu. Așa că cei care refuză să asculte de legile țării se opun lui Dumnezeu, iar pedeapsa va urma...” (Romani 13:1-3).

Nu poți da vina pe Dumnezeu pentru toate guvernele, așa cum nu poți da vina pe El pentru păcat. Primul lucru pe care l-a făcut Dumnezeu a fost să-i dea omului dreptul de a alege și responsabilitatea de a suferi consecințele.

Deși nu este bine să păcătuiești, ai dreptul să alegi să păcătuiești. Cain a ales să iasă din prezența lui Dumnezeu și să creeze primul oraș-stat. Ceea ce a făcut el a fost greșit, dar a avut dreptul să facă acea alegere. Natura guvernului pe care îl creăm este un produs al ceea ce suntem noi, iar sufletele noastre se formează în caracterul guvernului căruia alegem să-i slujim.

Guvernele sunt create de oameni, nu de Dumnezeu. Dumnezeu le permite oamenilor puterea, dreptul sau libertatea de a crea guverne, dar nu fără consecințe.

Există multe forme de guvernare care sunt în opoziție cu Dumnezeu. Omul trebuie să iasă din prezența lui Dumnezeu, respingându-L, pentru a crea acele guverne.

Ele sunt formate în imaginea și caracterul lui Satan, care este adversarul lui Dumnezeu.¹ Chiar și acele guverne pot servi scopului lui Dumnezeu prin pedepsirea celor răi care le formează. Dumnezeu chiar interzice omului să încheie legăminte cu acele guverne sau să li se închine ori să le slujească.²

---

¹ Matei 4:8 „Iarăși, diavolul l-a dus pe un munte foarte înalt, l-a arătat toate împărățiile lumii și slava lor și l-a zis: Toate acestea Ți le voi da...”

² Exod 34:12 „Ferește-te să faci legământ cu locuitorii țării în care intri, ca nu cumva ei să fie o cursă în mijlocul tău.” Vezi și Exod 23:32 și 34:15.

Contracte Sociale

Contractele sociale folosesc cel puțin două concepte sau structuri juridice. Una poate fi numită *încredințare* (trust), iar cealaltă este o *corporație*. Guvernele nu pot exista decât dacă oamenii le creează. Omul poate investi ceva din sine în formarea unui guvern. Așa cum Dumnezeu a creat omul și i-a dat suflare de viață, tot așa și oamenii pot forma și da viață unui corp guvernamental sau politic.

Putem, de asemenea, să încredințăm ceva de valoare unor oameni în care avem încredere pentru un scop anume, iar în acest caz guvernul devine un trust. Dacă ceea ce dăm este în întregime oferit, se poate numi un trust pentru un scop sacru. Guvernele pot folosi ambele concepte – *trust* și *corporație*.

Cea mai comună formă de guvernare de-a lungul istoriei nu a fost guvernarea centralizată de tip autoritar, așa cum este adesea astăzi. Rețele voluntare și diversificate de oameni uniți prin credință comună, speranță mutuală și caritate practică au format adesea guverne de succes de-a lungul istoriei. De fapt, „încrederea noastră modernă în guvern pentru a face lege și a stabili ordinea nu este norma istorică.”³

Guvernele voluntare, cum a fost Israelul înainte de ridicarea regilor, se bazau pe alegerea liberă a poporului de a oferi o parte din averea lor ca jertfă sau ceea ce se numea *Corban* [קרבן]⁴ pentru a împlini nevoile societății. Ceea ce era oferit sub formă de substanță și slujire susținea guvernarea poporului, prin ofrandele poporului, pentru binele unui popor liber.

Dacă Isus vorbește despre „mamona nedreaptă,”⁵ există o *mamona dreaptă*? Cuvântul aramaic pentru avere încredințată este *Ma'amon*.⁶ Ceea ce este oferit liber este drept. Ceea ce este luat cu forță, fără alegere zilnică liberă, este nedrept.

---

³ *The Enterprise of Law: Justice without the State*, Dr. Bruce L. Benson

⁴ *Corban* – jertfă (68), ofrandă (12), oferit (1), sacrificiu (1)

⁵ Luca 16:9-11 „... Faceți-vă prieteni cu ajutorul mamonei nedrepte...”

⁶ „Mamona, un cuvânt aramaic *mamon* însemnând ‘avere’... derivat din *Ma'amon*, ceva încredințat pentru păstrare.” – *Encyclopedia Britannica*

Puterea mai înaltă

Dumnezeu i-a dat omului dreptul de a alege. El l-a eliberat din robie și l-a avertizat să nu se pună sub autoritatea altora.

Este esențial pentru planul și scopul lui Satan, adversarul, să înșele oamenii. El face asta spunându-ne o parte din adevăr, dar amăgindu-ne să credem o minciună. Folosirea vicleană a sofismului și capacitatea lui de a ne ispiti să acționăm egoist sunt metodele sale documentate.

Neînțelegerea modernă a Romani 13 pare să se bazeze pe un singur cuvânt: *puteri*. Cuvintele grecești *dunamis*, *dunamai*, *didomi*, *arche*, *ischus*, *ischuros*, *kratos* și *energes* sunt toate traduse în Noul Testament prin „*putere*,” dar au sensuri foarte diferite față de cuvântul din Romani 13.

Cuvântul original grecesc este *exousia*. El vine din două cuvinte: *ex* („din”) și *ousia* („ceea ce ai,” adică bunuri, posesiuni, avere). *Exousia* este definită ca „puterea de alegere, libertatea de a face ce vrei.”⁷ Spune Pavel să ne supunem autorității guvernamentale sau să rămânem în libertate?

Ce s-ar întâmpla dacă am traduce *exousia* în Romani 13 prin cuvântul „libertate,” așa cum se vede în 1 Corinteni 8:9?

„Oricine să fie supus *libertății* mai înalte. Căci nu este *libertate* decât de la Dumnezeu: *libertățile* care sunt, de Dumnezeu sunt rânduite. Cine se opune libertății, se împotrivesc rânduielii lui Dumnezeu, iar cei ce se opun își atrag osânda asupra lor. Căci conducătorii nu sunt o groază pentru faptele bune, ci pentru cele rele. Vrei deci să nu te temi de *libertate*? Fă binele, și vei primi laudă de la ea.” Romani 13:1-3

Poate fi adevărat? Ar putea atâția oameni să fie parte dintr-o asemenea înșelătorie îndrăzneată? Cuvântul *exousia* este tradus „*drept*” în Evrei 13:10 și Apocalipsa 22:14, și „*libertate*” în 1 Corinteni 8:9.⁸

---

⁷ Hebrew & Greek Lexicons, J.B. Smith, Herald Press, Scottsdale, PA

⁸ „Luați seama însă ca nu cumva această libertate a voastră să ajungă o piatră de poticnire pentru cei slabi.” 1 Corinteni 8:9

Termeni ai vremurilor

A susține că Pavel de fapt spune că ar trebui să fim *liberi* să ascultăm de Dumnezeu, mai degrabă decât să fim *supuși* voinței altor oameni, este o acuzație curajoasă împotriva doctrinelor creștinismului modern. A fost Biserica înșelată constant, fie prin neglijență, fie prin intenție, prin aroganță sau ignoranță?

Un fir roșu prin toată Biblia este acela de a elibera oamenii, așadar ar trebui să fim dispuși să examinăm cum era folosit cuvântul *exousia* de greci și de autorii acelor texte sacre în vremea lui Hristos. Deși folosirea cuvintelor se schimbă în timp, *Glosarul Grec de Termeni Aristotelici* afirmă că *exousia* înseamnă „drept.”⁹ Aristotel exemplifică *exousia* prin afirmația: „Dreptul (*exousia*) de a face orice dorește cineva...”¹⁰

Drepturile sau privilegiile guvernelor sunt rânduite de oameni. Acea rânduire de putere în mâinile guvernelor are loc aproape întotdeauna când oamenii Îl *resping* pe Dumnezeu¹¹ și aleg să se abată de la căile Lui¹² și să iasă din *prezența* Sa.¹³

Deoarece suntem înzestrați de Creator cu drepturi inalienabile, are sens să spunem că dreptul nostru originar de a alege este rânduit de Dumnezeu.

---

⁹ <http://plato.stanford.edu/entries/aristotle-politics/> (Enciclopedia de Filosofie Stanford – intrarea despre *Politica* lui Aristotel)

¹⁰ *Legiuitori și oameni obișnuiți în gândirea lui Aristotel*, de Paul Bullen (1996).

<http://paul.bullen.com/BullenLawmakers.html> (VI. 4.1318b38–1319a4)

¹¹ 1 Samuel 8:7 „Și Domnul i-a zis... pe Mine M-au lepădat, ca să nu mai domnesc peste ei.”

1 Samuel 10:19 „Dar astăzi voi v-ați lepădat de Dumnezeul vostru care v-a izbăvit... și ați zis: ‘Pune un împărat peste noi!’”

1 Samuel 15:23 Către Saul: „...fiindcă ai lepădat cuvântul Domnului, te leapădă și El din domnia ta.”

Luca 7:30 „Dar fariseii și cărturarii au zădărnicit planul lui Dumnezeu pentru ei, nevrând să fie botezați de el.”

Luca 20:17 „...Piatra pe care au lepădat-o zidarii, aceasta a ajuns să fie pusă în capul unghiului?”

¹² Iosua 24:15 „Alegeți astăzi cui vreți să sluiți: dumnezeilor... sau Domnului.”

Judecători 5:8 „Au ales dumnezei noi;...”

Judecători 10:14 „Mergeți și strigați către dumnezeii pe care vi i-ați ales; ei să vă scape în vremea necazului vostru.”

Ieremia 11:12 „Atunci cetățile lui Iuda și locuitorii Ierusalimului se vor duce și vor striga către dumnezeii cărora le aduc tămâie; dar ei nu-i vor putea mântui în vremea necazului lor.”

1 Samuel 8:18 „Și în ziua aceea veți striga din pricina împăratului pe care vi l-ați ales, dar Domnul nu vă va asculta în ziua aceea.”

¹³ Geneza 3:8 „... Adam și nevasta lui s-au ascuns de Fața Domnului...”

Geneza 4:16 „Și Cain a ieșit din Fața Domnului...”

Din moment ce omul este creația lui Dumnezeu, iar guvernele sunt creația oamenilor, puterea deținută de acele guverne se bazează pe consimțământul sau acțiunile oamenilor, nu pe vreo numire divină.

În notele lui Plato, „cuvintele grecești pentru libertate sunt *eleutheros* (liber), *exousia* (libertatea/puterea de a face ceva)...”¹⁴ Deși definiția lui Plato și Aristotel pentru *exousia* vine din perioada greacă clasică, opinia lor era în conformitate cu filozoful cinic din secolul II d.Hr., Enomaos.

Aldo Brancacci analizează definiția libertății în lucrarea sa *Libertate și destin în Enomaos din Gadara*. În *Bryn Mawr Classical Review* se notează: „Brancacci observă că termenul folosit de Enomaos pentru libertatea umană nu este *eleutheria* (cel tipic cinic), ci *exousia*, care exprimă ‘noua concepție a libertății în opoziție cu *eleutheria*, deja depășită și inutilă.’”¹⁵

Scrierile lui Enomaos (scris și Oenomaos) au fost păstrate de Eusebiu. Timp de cel puțin cinci secole, cuvântul *exousia* a fost folosit constant cu sensul de libertate umană. Ar trebui să credem că Pavel ne spune să renunțăm la libertatea noastră și să devenim iarăși supuși? Sau am făcut-o deja?

Dumnezeu i-a trimis pe Avraam, Moise, Iosua, Samson, Ghedeon și o mulțime de alții ca să ne elibereze cu adevărat. Trebuia să fim suflete libere sub Dumnezeu, creați de El și să nu avem alți dumnezei înaintea Lui.

Ar trebui să credem că Isus urma doar să ne elibereze spiritual și să ne lase în robie fizică? Este o mentalitate de rob să crezi că putem fi „liberi în sfârșit”¹⁶ doar când murim.

„Deci dacă Fiul vă face liberi, veți fi cu adevărat liberi.” Ioan 8:36

Este rugăciunea noastră ca adevărul acestui lucru să devină evident.

---

¹⁴ uiowa.edu/~Isa/bkh/lla/plato

¹⁵ *Bryn Mawr Classical Review* 2001.08.19. Pentru această chestiune, vezi S. Bobzien, *Determinism and Freedom in Stoic Philosophy*, Oxford, 1998, cap. 6.
<http://ccat.sas.upenn.edu/bmcr/2001/2001-08-19.html>

¹⁶ Dintr-un cântec spiritual afro-american, „Free at Last”, cântat inițial de sclavi la înmormântări.

Dezbaterea Koine

Există puține dezbateri semnificative între teologii moderni în privința Romani 13. Comentariile tipice pot fi reprezentate de cele ale profesorului Ardel Caneday, specialist în Studii ale Noului Testament și Teologie Biblică la Colegiul Northwestern, din Saint Paul, Minnesota.

Ardel a încercat să-l discrediteze pe Tim Case,¹⁷ care a citat pe larg din unul dintre primele noastre articole despre Romani 13 în propriul său articol, *A Peccancy*, publicat de Lew Rockwell.¹⁸

Ardel susține că Case comite o „eronare logică” prin faptul că oferă etimologia cuvântului. În același timp, Ardel pare să treacă cu vederea lucrările lui Aristotel și Plato, menționând vag greaca koine. Ignoră chiar și explicația detaliată a lui Brancacci despre utilizarea cuvântului *exousia* în secolul al II-lea, făcută de cinicul Oenomaus.

Greaca koine s-a dezvoltat pe măsură ce lumea grecilor și romanilor a trecut de la republici libere la un imperiu dictatorial. Acele guverne ale oamenilor au fabricat instrumente de război, au luat cele dintâi roade ale poporului, ba chiar și fiii și fiicele acestora, pentru propriile lor scopuri. Aceste guverne au adus foamete, războaie și molime care au ucis milioane de oameni – un fapt istoric care se va repeta neîncetat sub eroarea savanților fariseici moderni ai vremurilor noastre.

Este adevărat că limbile se schimbă de-a lungul timpului, dar Dumnezeu nu se schimbă. El dorește ca noi să fim suflete libere sub autoritatea Sa, nu sclavi sau „resurse umane” care lucrează sub Faraonii și Nimrozii acestei lumi.

Majoritatea savanților sunt înrădăcinați în presupunerea că dețin deja răspunsul și că nu ar putea fi în eroare sau sub o *amăgire puternică*.

Interpretarea lor asupra Evangheliei nu este neapărat Evanghelie doar pentru că au urmat o școală sau au învățat ce au spus alți profesori.

---

¹⁷ *A Discredited Case: A Matter of Word Fallacy*, vineri, 12 iunie 2009

<http://bibliatheologica.blogspot.com/2009/06/discredited-case-matter-of-word-fallacy.html>

¹⁸ *A Peccancy* de Tim Case

<https://www.lewrockwell.com/case/case35.1.html>

Saul, care a devenit Pavel, a studiat în cea mai bună școală, cu cel mai respectat învățător,¹⁹ dar nu Îl cunoștea pe Hristos.

Folosirea erudiților

„Și Isus, răspunzând, i-a zis: Ferice de tine, Simone, fiul lui Iona, fiindcă nu carnea și sângele ți-au descoperit lucrul acesta, ci Tatăl Meu care este în ceruri.”
Matei 16:17

Au existat mulți erudiți printre cei care L-au răstignit pe Hristos. Satan îi amăgește întotdeauna mai întâi pe învățați; astfel, misiunea lui devine mult mai ușoară. Educatul Saul nu-L cunoștea pe Hristos, nici Evanghelia Împărăției și chiar i-a persecutat pe urmașii lui Hristos. Prin revelație, Pavel a ajuns în cele din urmă să considere tot ce știa înainte de Hristos drept *gunoi*.²⁰

Referindu-se la comentariile lui Ardel Caneday despre semnificația versetului din Romani 13, acesta afirmă că Tim Case „apelează la unul dintre sensurile mai puțin folosite ale cuvântului în Noul Testament, conferindu-i astfel un înțeles improbabil” în contextul respectiv.

Trebuie să întrebăm, *mai puțin folosite de către cine?*

Prima definiție dată de Joseph Thayer pentru cuvântul grecesc *exousia*²¹ este „puterea de a alege, libertatea de a face ce dorești.” Abia în a patra definiție vedem ceva asemănător cu „puterea de a conduce sau governa.”

Adevărul este că majoritatea erudiților moderni aleg să nu utilizeze sensul primar al cuvântului *exousia*, deoarece ar reprezenta o incriminare a condiției Bisericii moderne și a stării în care aceasta a adus oamenii pe care trebuia să îi slujească.

---

¹⁹ Fapte 22:3 „Eu sunt iudeu, născut în Tarsul Ciliciei, dar crescut în cetatea aceasta, la picioarele lui Gamaliel, fiind învățat în chip amănunțit în Legea părinților noștri și plin de râvnă pentru Dumnezeu, cum sunteți toți azi.”

²⁰ Filipeni 3:8 „Ba încă și acum privesc toate aceste lucruri ca o pierdere, față de prețul nespus de mare al cunoașterii lui Isus Hristos, Domnul meu. Pentru El am pierdut toate și le socotesc ca un gunoi, ca să câștig pe Hristos.”

²¹ Dicționarul de greacă a Noului Testament (bazat pe Thayer și Smith, cu referințe la Kittel și „Theological Dictionary of the New Testament”) definește cuvântul *exousia* astfel:

1. puterea de alegere, libertatea de a face ce dorești;
2. putere fizică și mentală;
3. puterea autorității (influenței) și a dreptului (privilegiului);
4. puterea de a governa sau de a conduce (puterea aceluia a cărui voință și porunci trebuie să fie respectate și ascultate de ceilalți).

Ardel Caneday continuă sugerând că Tim Case „nu reușește să arate că Noul Testament folosește regulat ἐξουσία referindu-se la autoritățile conducătoare, așa cum face clar Romani 13.”

Cuvântul grecesc *exousia* [ἐξουσία] apare de peste 90 de ori în textul biblic. De cel puțin 12 ori vorbește despre dreptul sau libertatea personală a individului. De peste 50 de ori, *exousia* apare în versete referindu-se la „puterea” lui Dumnezeu și a lui Isus Hristos, Regele *uns*,²² care a numit ambasadori și a fost proclamat rege de mii de oameni, inclusiv de Ponțiu Pilat.

„Pilat a scris o însemnare, pe care a pus-o deasupra crucii; și era scris: ISUS DIN NAZARET, REGELE IUDEILOR... în evreiește, latinește și grecește. Preoții cei mai de seamă ai iudeilor au zis lui Pilat: Nu scrie: „Regele iudeilor,” ci scrie că El a zis: „Eu sunt Regele iudeilor.” Pilat a răspuns: Ce am scris, am scris.” Ioan 19:19-22

De peste zece ori cuvântul *exousia* specifică un drept jurisdicțional de a judeca sau un conflict între legea guvernării umane sau adversarul lui Dumnezeu și Împărăția lui Dumnezeu.²³

Dacă oamenii insistă să folosească a patra definiție a lui *exousia*, „puterea de conducere sau guvernare,” trebuie să fie dispuși să o aplice guvernării lui Hristos și dreptului său jurisdicțional ca formă de guvernare. Isus era Regele Iudeii conform lui Pilat și, prin urmare, slujitorii Săi reprezentau un guvern care îi elibera pe oameni.

Isus, ca Hristos, era Regele uns al Iudeii, al rămășiței lui Israel. Cei care L-au proclamat pe Hristos puteau trăi, închina și sluji lui Dumnezeu, cu excepția cazului în care oamenii, precum fariseii, L-au respins pe Hristos și au ales să intre sub autoritatea sau puterea altcuiva. Hristos a pecetluit această proclamație romană, prinsă pe cruce, cu propriul Său sânge.

„Dacă ați murit împreună cu Hristos față de învățăturile începătoare ale lumii, de ce, ca și cum ați trăi încă în lume, vă supuneți la porunci?” Coloseni 2:20

În Matei 8:9 și Luca 7:8, *exousia* este folosit cu referire la dreptul unui ofițer de a-și comanda soldații.

---

²² Vezi Anexa 1: Exousia

²³ Matei 21:43 „De aceea vă spun că Împărăția lui Dumnezeu va fi luată de la voi și va fi dată unui neam care va aduce roadele cuvenite.”

Luca 12:32 „Nu te teme, turmă mică, pentru că Tatăl vostru a găsit cu cale să vă dea Împărăția.”

Luca 22:29 „Și Eu vă rânduiesc o Împărăție, după cum Tatăl Meu Mi-a rânduit Mie...”

Acea *putere* provine din contractul pe care soldații săi l-au semnat când au devenit *membri* sub autoritatea lui. Biserica modernă a scos Împărăția din „Evanghelia Împărăției” și a readus oamenii în robie.

Fără alt rege decât Cezar

Pentru a înțelege pe deplin Evanghelia, trebuie să reținem că ea este, mai întâi, „Evanghelia Împărăției.”

„Isus străbătea toată Galileea, învățând în sinagogile lor, propovăduind Evanghelia Împărăției...” (Matei 4:23)

Predicatorii moderni, împreună cu savanții care i-au influențat, au scos *Împărăția* din Evanghelii și au întors inimile oamenilor spre o *religie impură*. Este vremea ca alte voci din pustie să cheme din nou la pocăință și la îndreptarea căii Domnului.

Fariseii erau erudiți, iar majoritatea dintre ei au votat pentruuciderea lui Hristos,²⁴ Regele lor de drept.²⁵ Au ales să nu aibă alt rege decât pe Cezar.²⁶ Dar, slavă Cerului, adevărul nu depinde nici de voturi democratice, nici de experți.

Creștinul modern, alimentat cu o evangheliie diluată, a acceptat un sistem lumesc²⁷ (un Babilon tainic) în care slujitorii îi învață pe oameni să-L laude pe Hristos ca Rege duminica, dar îi trimit apoi, tot restul săptămânii, să-și ceară pâinea și beneficiile de la oameni ai lumii care se numesc „binefăcători” și totuși „stăpânesc unii peste alții.”²⁸ Aceste avantaje sunt oferite pe seama aproapei.

---

²⁴ Marcu 15:13 „Dar ei au strigat din nou: Răstignește-L!” [Luca 23:21]

²⁵ Ioan 19:6 „... Pilat le-a zis: Luați-L voi și răstigniți-L, căci eu nu găsesc nicio vină în El.”

²⁶ Ioan 19:15 „... Pilat le-a zis: Să răstignesc pe împăratul vostru? Preoții cei mai de seamă au răspuns: Noi n-avem alt împărat decât pe Cezar!”

²⁷ În Noul Testament, cuvântul *kosmos* [κόσμος] este de obicei tradus prin „lume” și este definit ca „o rânduială sau constituție armonioasă și potrivită, un sistem, guvern.” Vezi secțiunea „O Împărăție care nu este din această lume”, p.22 din *The Higher Liberty*.

²⁸ Matei 20:25 „Isus i-a chemat la El și le-a zis: Știți că domnitorii neamurilor domnesc peste ele, și mai-marii lor le stăpânesc cu putere. Dar între voi să nu fie așa...”

Marcu 10:42 „Isus i-a chemat la El și le-a zis: Știți că cei priviți ca domnitori ai neamurilor domnesc peste ele, și mai-marii lor le poruncesc cu autoritate. Dar între voi să nu fie așa...”

Luca 22:25 „Isus le-a zis: Împărății neamurilor domnesc peste ele, și cei ce au stăpânire asupra lor sunt numiți binefăcători. Dar între voi să nu fie așa...”

Poporul „mușcă” astfel din aproapele său, devorându-se unii pe alții.²⁹ Flutură mâinile duminica și îi aduc lui Dumnezeu omagii cu buzele, dar în restul săptămânii pofteste bunurile altora prin puterea guvernului.

De la început ni s-a spus să *nu facem legământ cu locuitorii țării și nici cu dumnezeii lor*; altfel va trebui să *ne plecăm și să le slujim*. Chiar Isus ne-a poruncit să nu jurăm deloc și să cerem pâinea zilnică doar de la Tatăl din ceruri.

Cererea de pâine către Faraon i-a adus pe israeliteni în robie. Dumnezeu i-a scos din acea sclavie și le-a spus să nu se mai întoarcă pe acel drum. Mai mult, dacă aveau să-și aleagă un conducător, trebuiau să scrie în Constituția lor³⁰ că acesta nu va face nimic care să-i întoarcă la robia Egiptului.³¹

Bunul-simț ne întreabă: de ce ar spune Pavel ca oamenii să rămână într-un sistem egiptean, în loc să fie liberi cu Hristos?

Hristos a fost Rege de la naștere,³² a predicat Împărăția, ne-a însărcinat să facem la fel,³³ a fost aclamat ca Rege³⁴ și a venit să ia Împărăția³⁵ de la cei ce împovărau poporul.³⁶

---

²⁹ „Aceasta [cetate] este cazanul, iar noi suntem carnea... Proorocește împotriva lor, fiul omului... Aceasta [cetate] nu va fi cazanul vostru, nici voi nu veți fi carnea din mijlocul ei...” Ezechiel 11:3–11

³⁰ Deuteronom 17:18 „Când se va așeza pe scaunul domniei lui, să-și scrie pentru el, într-o carte, o copie a acestei legi, luată de la preoții leviți.”

³¹ Deuteronom 17:16 „...să nu facă poporul să se întoarcă în Egipt... Nu vă veți mai întoarce niciodată pe drumul acela... să-și scrie pentru el o copie a acestei legi într-o carte... și să o citească în toate zilele vieții lui.”

³² Matei 2:2 „Unde este Împăratul de curând născut al iudeilor?...”

Ioan 18:37 „... Tu zici că Eu sunt Împărat. Eu pentru aceasta M-am născut...”

³³ Matei 10:7 „Și pe drum, propovăduiți și ziceți: Împărăția cerurilor este aproape.”

Luca 9:60 „Dar Isus i-a zis: Lasă morții să-și îngroape morții; iar tu du-te de vestește Împărăția lui Dumnezeu.”

³⁴ Matei 21:9 „...mulțimile care mergeau înaintea lui Isus și cele ce veneau în urma lui strigau: Osana Fiului lui David!... Osana în cerurile preaînalte!”

Marcu 11:10 „Binecuvântată este Împărăția care vine, Împărăția părintelui nostru David! Osana în cerurile preaînalte!”

Ioan 12:13 „Au luat ramuri de finic și l-au ieșit în întâmpinare, strigând: Osana! Binecuvântat este împăratul lui Israel care vine în Numele Domnului!”

³⁵ Matei 21:43 „De aceea vă spun că Împărăția lui Dumnezeu va fi luată de la voi și va fi dată unui neam care va aduce roadele cuvenite.”

³⁶ Matei 23:4 „Ei leagă sarcini grele și cu anevioie de purtat și le pun pe umerii oamenilor, dar ei nici cu degetul nu vor să le miște.”

Luca 11:46 „Și Isus a zis: Vai și vouă, învățați ai Legii! Pentru că puneți asupra oamenilor sarcini greu de purtat, iar voi nu le atingeți nici cu un deget.”

Acești conducători le răpiseră libertățile, le puseseră poveri grele și, prin sistemul lor de „securitate socială,”³⁷ făcuseră *Cuvântul lui Dumnezeu fără putere*.³⁸

Eliberarea oamenilor în Duh și adevăr, trăirea prin credință, au fost mereu misiunea profeților. De aceea, Pavel ne cheamă să rămânem supuși *libertății și dreptului de a alege*, dăruit de Dumnezeu. El cunoștea „*legea perfectă a libertății*,”³⁹ iar a ne împotrivi libertății înseamnă a ne împotrivi vocii lui Dumnezeu pentru oameni.

Totuși, mulți slujitori și credincioși nu văd sensul simplu al cuvântului *exousia* în context biblic; acesta răstoarnă convingeri, doctrine și teologii confortabile. Dacă admitem că în Romani 13 „*exousia*” înseamnă „drept” sau „libertate,” slujitorii vor trebui să re-examineze Evanghelia și să admită că au fost sub o *puternică amăgire* în ce privește „Evanghelia Împărăției” și mesajul lui Hristos.

Este adevărat că uneori guvernele ajung să exercite drepturi care, în starea naturală, aparțin omului liber; dar aceste drepturi nu sunt conferite de Dumnezeu, ci de oamenii care creează guvernele. Pentru a căpăta puterea de a conduce alți oameni, un stat trebuie să se bazeze pe un temei legal preexistent — acea lege fundamentală pe care o numim adesea *lege naturală*.

---

³⁷ Corbanul fariseilor [link: hisholychurch.org/sermon/corban.php]

³⁸ Marcu 7:13 „Desființând Cuvântul lui Dumnezeu prin datina voastră pe care ați transmis-o; și faceți multe alte lucruri asemenea acestora.”

³⁹ Iacov 1:25 „Dar cine privește cu luare aminte în Legea desăvârșită, care este Legea slobozeniei, și stăruie în ea, nu ca un ascultător uituc, ci ca un împlinitor cu fapta, va fi fericit în lucrarea lui.”

Republici

„Sunt oamenii proprietatea statului?
Sau sunt suflete libere sub Dumnezeu?
Aceași luptă continuă pretutindeni în lume.”⁴⁰

„Unii savanți consideră că vechea confederație a triburilor ebraice, care a existat în Palestina din secolul al XV-lea î.Hr. până la instaurarea monarhiei în jurul anului 1020 î.Hr., ar putea fi considerată o republică embrionară. Aceasta ar face din vechea comunitate israelită cea mai timpurie republică din istorie și una dintre cele mai vechi democrații; cu excepția sclavilor și a femeilor, toți membrii comunității aveau un cuvânt de spus în alegerea administratorilor și erau eligibili pentru funcții politice.”⁴¹

Cei care dețineau funcții erau bătrânii fiecărei familii și exercitau puterea statului în mod autonom, în cadrul uniunii sacre dintre soț și soție. Nu se elaborau legi noi, ci legea existentă era aplicată prin tribunalele congregațiilor, iar apelurile erau administrate de către congregațiile de leviți prin *cetățile de scăpare*.

Leviții administrau caritatea și mila, dar nu aveau *autoritate* asupra alegerilor poporului și nici asupra libertății acestuia. Ei aveau control doar asupra celor ce le erau oferite de bunăvoie, ca jertfă.⁴²

Liderii erau aleși de zece familii, organizate în congregații unite prin dragoste și milostenie. Nu exista puterea de a lua cele dintâi roade ale muncii lor, de a le înrola fiii și fiicele, nici de a-i obliga la taxe. Poporul rămânea suflete libere sub Dumnezeu. Rămâneau în libertate atât timp cât Îl iubeau pe Dumnezeu și se iubeau unii pe alții.

Poporul deținea puterea statului în mod individual și independent de administrația guvernamentală.

„Republică. O comunitate politică; acea formă de guvernare în care administrarea treburilor este deschisă tuturor cetățenilor. În alt sens, înseamnă statul, independent de guvernarea sa.” Black’s Law Dictionary, ediția a III-a, p.1536

---

⁴⁰ Cecil B. DeMille în filmul *Cele Zece Porunci*: „Sunt oamenii proprietatea statului sau suflete libere sub Dumnezeu?”

⁴¹ „Republica,” Microsoft® Encarta © 1994 Microsoft Corp. și Funk & Wagnalls Corp.

⁴² Vezi lucrarea „The Sophistry of Sacrifice” publicată de *His Church*.

O Republică Pură

„Statele Unite vor garanta fiecărui stat din această Uniune o formă de guvernare republicană...”⁴³

„Termenul *republică*, *res publica*, semnifică statul, independent de forma sa de guvernare.”⁴⁴

O republică pură le permite oamenilor puterea de alegere. Ei pot păstra dreptul lor de a alege sau îl pot ceda pentru ceea ce cred că este profitabil sau aducător de câștig. Când oamenii se schimbă, și guvernele se schimbă. S-a spus că „Toate drumurile duc la Roma,” dar dacă ne întoarcem, toate drumurile duc la Împărăția lui Dumnezeu. Totul ține de direcția pe care o alegi, de calea pe care decizi să mergi.

„Pentru că strâmtă este poarta și îngustă este calea care duce la viață, și puțini sunt cei ce o găsesc.” Matei 7:14

Statele Unite sunt o *democrație în interiorul republicii originale* și s-au schimbat odată cu schimbarea cetățenilor săi. Relațiile au fost modificate prin alegere și consimțământ. Visurile și dorințele oamenilor pot deveni un coșmar de disperare înainte ca cei care dorm să se trezească.

Termenul *republică*, în forma sa pură, vine de la expresia *Libera Res Publica*, Libertate față de lucrurile publice.

„Tacit contrastează în mod repetat *res publica* de sub împărați cu *libera res publica* de dinaintea lui Augustus; iar în *Germania* 37, vorbind despre dezastrele pe care germanii le-au adus *res publica Romanorum*, el distinge între vechea *res publica*, pe care o numește *populus Romanus*, și noua *res publica*, pe care o numește *Caesar*. Vechea *res publica* nu avea în mod real constituția mixtă atribuită de visători și care de fapt nu poate exista niciodată, dar era ceva mai mareț și mai nobil, care trăiește ca o amintire glorioasă într-o epocă degradată.”⁴⁵

Istoria se va repeta dacă nu vom învăța din ea. Dacă nu ești liber de cele publice, atunci ai aderat la o republică modelată după preceptele lui Cezar și nu la o societate liberă.

---

⁴³ Constituția Statelor Unite, Secțiunea 4.

⁴⁴ Bouvier's Law Dictionary, Vol. 1, pagina 13 (ediția 1870).

⁴⁵ The Ruling Power: A Study Of The Roman Empire In The Second Century After Christ Through The Roman Oration Of Aelius Aristides, de James H. Oliver, Kessinger Publishing, 25 iulie 2006. ISBN-13: 978-1428659315.

Democrația

La un moment dat, unii au ajuns să creadă că noi, colectiv, avem dreptul să decidem ce este bine și rău nu doar pentru noi înșine, ci și pentru aproapele nostru. Am numit aceasta democrație.

În America timpurie, succesul și prosperitatea poporului s-au datorat, măcar în parte, faptului că „Bisericile din Noua Anglie erau atâtea pepiniere de oameni liberi, care îi instruiau în principiile autoguvernării și îi obișnuiau cu sentimentul independenței.

În aceste organizații mărunte erau puse în practică principiile libertății individuale și naționale. Fiecare biserică era o republică în embrion. Ficțiunea a devenit fapt, abstracția – realitate...”⁴⁶

Americanii au trecut de la o republică virtuoasă, întemeiată pe autoconducere, la o „democrație într-o republică,”⁴⁷ proces realizat mai degrabă prin contracte, cereri și participare voluntară decât prin vot direct.

Poporul a devenit o națiune de consumatori care își „mușcă” bucuros aproapele pentru siguranța personală. Oamenii s-au îndrăgostit de beneficiile oferite de democrație. Dar cu ce preț?

James Madison, 1787, *Federalist Paper* nr. 10: „Democrația este cea mai josnică formă de guvernare... democrațiile au fost mereu spectacole de tulburare și ceartă; s-au dovedit incompatibile cu siguranța persoanei și dreptul de proprietate și, în general, au fost tot atât de scurte în viața lor pe cât au fost de violente în moartea lor.”

Fisher Ames, co-autor al Primului Amendament: „Democrația este un vulcan ce ascunde materialele aprinse ale propriei distrugerii; acestea vor erupe și vor aduce pustiire.”

John Adams, 1815: „Democrația... câtă vreme durează, este mai sângeroasă decât aristocrația sau monarhia. Țineți minte, democrația nu durează mult. Curând se risipește, se epuizează și se ucide singură. Nu a existat niciodată o democrație care să nu fi săvârșit sinuciderea.”

---

⁴⁶ *Viețile lui Isaac Heath și John Bowles, Bătrâni ai Bisericii, și a lui John Eliot Jr.*, predicator în mijlocul anilor 1600, scrisă de J. Wingate Thornton, 1850.

⁴⁷ La 3 aprilie 1918, Crezul American a fost citit în Congres: „Cred în Statele Unite ale Americii ca o guvernare... ale cărei puteri drepte derivă din consimțământul celor guvernați: o democrație într-o republică.”

John Marshall, cel mai longeviv președinte al Curții Supreme: „Între o republică echilibrată și o democrație, diferența este precum cea dintre ordine și haos.”

Alexander Hamilton: „Libertatea adevărată nu se găsește niciodată în despotism sau în extremele democrației.”

Benjamin Franklin avertiza categoric: „Când oamenii descoperă că pot vota bani pentru ei înșiși, acela va fi începutul sfârșitului republicii.” Și explica plastic: „O democrație este doi lupi și un miel care votează ce să mănânce la prânz. Libertatea este mielul bine înarmat care contestă votul!”

Cu mult înainte, Plato postula: „Tiranía izvorăște în mod natural din democrație...” iar mult după Adams, Ralph Waldo Emerson spunea: „Democrația este posomorâtă și alunecă spre anarhie.”

Winston Churchill scria: „Socialismul este o filosofie a eșecului, un crez al ignoranței și o evanghelie a invidiei; virtutea lui inerentă este împărțirea egală a mizeriei.” Adăuga însă: „Cel mai bun argument împotriva democrației este o conversație de cinci minute cu alegătorul mediu.”

Mai recent, istoricul și congressmanul Ron Paul afirma: „Părinții noștri fondatori prețuiau libertatea, nu democrația.” Chiar și Karl Marx, promotor al comunismului, spunea: „Democrația este drumul către socialism.”

„Este greu de înțeles cum cineva care a citit lucrările Convenției federale poate crede că intenția acesteia a fost să instituie un guvern democratic.”⁴⁸

„Obișnuți să călcați în picioare drepturile altora, v-ați pierdut geniul propriei independențe și ați devenit prada potrivită pentru primul tiran viclean care se ridică dintre voi.”⁴⁹

„Sub un guvern democratic, cetățenii exercită puterile suveranității; iar aceste puteri vor fi mai întâi abuzate, și apoi pierdute, dacă sunt încredințate unei mulțimi neîndemânatică.”⁵⁰

„Să nu mergi după mulțime ca să faci rău și să nu mărturisești într-o pricină, plecându-te celor mulți, ca să răstorni dreptatea.” Exod 23:2

„O democrație simplă e însăși guvernarea diavolului.”⁵¹

---

⁴⁸ *Spiritul guvernării americane*, profesor J. Allen Smith.

⁴⁹ Abraham Lincoln, 11 septembrie 1858.

⁵⁰ Edward Gibbon, *Declinul și prăbușirea Imperiului Roman*, 1776.

Înșelăciunea

Cezar avea dreptate: omenirea este guvernată de nume și de definițiile lor. Iată cum definea manualul Armatei SUA democrația în 1928:

"DEMOCRAȚIE: Un guvern al maselor. Autoritatea derivă din adunarea în masă sau din orice formă de exprimare directă. Rezultă în mobocrație. Atitudinea față de proprietate este comunistă – negând dreptul de proprietate. Atitudinea față de lege: voința majorității trebuie să dicteze, fie bazată pe deliberare, fie guvernată de pasiune, prejudecată și impuls, fără reținere sau grijă pentru consecințe. Rezultă demagogie, libertinaj, agitație, nemulțumire, anarhie." ⁵²

În iunie 1952, noul *Soldier's Guide* al armatei redefinea astfel termenul, schimbând percepția națiunii:

"Sensul democrației: Deoarece Statele Unite sunt o democrație, majoritatea hotărăște cum va fi organizat și condus guvernul nostru – inclusiv Armata, Marina și Forțele Aeriene. Poporul face aceasta alegând reprezentanți, iar aceștia duc la îndeplinire dorințele poporului." ⁵³

Schimbarea definițiilor îi înșală pe oameni. Mulțimea celor care greșesc nu poate sluji drept scuză erorii." ⁵⁴

„Dacă institui o democrație, mai devreme sau mai târziu vei culege roadele ei... cu o mare creștere a cheltuielilor publice. Vei avea războaie pornite din pasiune, nu din rațiune; iar în cele din urmă vei accepta o pace rușinoasă, căutată și obținută rușinos, care îți va diminua autoritatea și poate îți va primejdi independența. În timp, proprietatea îți va fi mai puțin valoroasă, iar libertatea mai puțin deplină." ⁵⁵

Benjamin Franklin avertiza că „O națiune de oameni bine informați, învățați să cunoască și să prețuiască drepturile pe care Dumnezeu li le-a dat, nu poate fi înrobătă.

---

⁵¹ Benjamin Rush, John Joachim Zubly, pastor și delegat în Congres, într-o scrisoare din 1788 către David Ramsay. William Elder, Întrebările zilei (Questions of the Day), (editura Baird, 1871), p.175. Atribuit de asemenea lui Jefferson și Jedidiah Morse.

⁵² Manualul de Instrucție al Armatei SUA, 1928.

⁵³ Manualul de teren al armatei – Ghidul soldatului, 1952.

⁵⁴ Multitudo errantium non parit errori patrocinium – O mulțime de rătăciți nu oferă o justificare pentru eroare. (11 Coke, 73)

⁵⁵ Benjamin Disraeli (1804–1881), prim-ministru britanic.

În tărâmul ignoranței începe tirania.” Drepturile acestea depind de a prețui drepturile aproapelui la fel de mult ca pe ale noastre – aceasta este virtutea.

Patrick Henry observa că, într-o republică constituțională, „când oameni răi ajung la putere, întreaga clică va fi în cărdășie! Îi vor ține pe oameni în ignoranță și le vor fura libertatea prin surpriză.”

Înțelegem noi aceste slăbiciuni și suntem pregătiți să ne păzim de ele? Nu Constituția⁵⁶ este cea care a făcut această națiune măreață, ci oamenii nobili care s-au ridicat în fiecare zi, au muncit pe câmpuri și în fabrici, au avut grijă de familiile lor și au purtat de grijă nevoilor cinstite ale comunității lor.

James Russell Lowell a spus: „Democrația oferă fiecărui om dreptul de a fi propriul său asupritor,” iar el *începe* acest proces asuprindu-și aproapele.⁵⁷ „Pot fi considerate libertățile unei națiuni ca fiind sigure atunci când am îndepărtat singura lor temelie solidă, convingerea în mintea poporului că aceste libertăți sunt un dar de la Dumnezeu?”⁵⁸ Că ele nu trebuie încălcate decât cu mânia Lui?”⁵⁹

Democrația nu are un drept inerent (înnăscut) asupra drepturilor altora. Noi renunțăm la drepturi prin consimțământ, în schimbul unor beneficii reciproce. „Adesea mă întreb dacă nu ne punem prea multă speranță în constituții, în legi și tribunale. Acestea sunt speranțe false, credeți-mă; acestea sunt speranțe false. Libertatea se află în inimile bărbaților și femeilor;⁶⁰ când moare acolo, nici o Constituție, nici o lege, nici un tribunal nu o mai poate salva.”⁶¹

Dumnezeu a dat omului „stăpânire peste peștii mării, peste păsările cerului, peste vite, peste tot pământul și peste toate târâtoarele care se târăsc pe pământ,” dar nu peste semenul lor. Cainii acestei lumi dobândesc putere asupra ta oferindu-ți mai întâi putere asupra aproapelui tău.

---

⁵⁶ Legăminte, Constituții și Contracte

<http://www.hisholychurch.info/study/covenants/ccc.php>

⁵⁷ Exod 23:9 „Să nu asuprești pe străin... căci și voi ați fost străini în țara Egiptului.”

Levitic 25:17 „Să nu vă asupriți unii pe alții; ci să vă temeți de Dumnezeuul vostru. Eu sunt Domnul, Dumnezeuul vostru.”

⁵⁸ Psalm 119:45 „Voi umbla în largul libertății, căci caut poruncile Tale.”

⁵⁹ Thomas Jefferson, Note despre Virginia, întrebarea XVIII, 1782. ME 2:227.

⁶⁰ Iacov 1:25 „Dar cine privește cu băgare de seamă în legea desăvârșită, care este legea libertății, și stăruie în ea, nu ca un ascultător uituc, ci ca un împlinitor cu fapta, acela va fi fericit în lucrarea lui.”

⁶¹ Judecătorul Learned Hand, Spiritul libertății, p.189.

Biserică și stat

Creștinii adevărați au existat într-o vastă rețea de credință în Europa și chiar în Orient timp de secole după Hristos, în vreme ce apostazia curta o rasă muribundă de despoți și tirani. Numele, istoria și sângele lor au fost pecetluite prin reforme și inchiziții sângeroase.

Grupuri care căutau să fie creștini autentici s-au regăsit în fiecare secol, de la Montaniști și Novatieni până la Vaudois, Valdenzi sau Albigenzi, în jurul secolului al XIII-lea. Doctrinile lor au fost variate, dar punctul lor comun a fost rezistența față de doctrinele și tirania care i-a marcat pentru persecuție. Deși ereziile lor vor fi dezbătute până la sfârșitul vremurilor, nu poate exista niciun dubiu cu privire la erezia celor care le-au ținut picioarele în foc și sabia la gât.

Moise, iar înaintea lui Avraam, au instituit sisteme de autogovernare care pot fi numite cu adevărat republicane în natură. Nu exista niciun rege⁶² care să *exercite autoritate*, iar Familia era instituția supremă rânduită de Dumnezeu. Aceste familii dețineau, în cele din urmă, dreptul de beneficiu asupra muncii lor și asupra pământului pe care îl ocupau.⁶³ Ele se uneau în congregații legate doar prin credință, speranță și dragoste, sub legea desăvârșită a libertății. Erau liberi.

Legile lor erau administrate printr-o rețea organizată în grupe de zeci, sute și mii. Deoarece nu exista niciun rege, „statul” rămânea în mâinile poporului. Ca un popor liber, nu exista niciun organism care să creeze legi noi, să semneze tratate, să impună conscripția sau să perceapă taxe. Atât Avraam cât și Moise, la porunca lui Dumnezeu, au oferit un element suplimentar acestui guvernământ liber. Avraam avea altarele sale,⁶⁴ iar Moise a chemat pe Leviți să fie întâii-născuți ai națiunii. Acest sistem nu afecta autonomia poporului și nici autoritatea întâiului-născut din fiecare familie. Leviții aparțineau lui Dumnezeu ca robi ai Săi.⁶⁵

---

⁶² *Judecători 17:6* „În vremea aceea nu era împărat în Israel...”

⁶³ *Levitic 25:10* „Și să vestiți slobozenia în țară pentru toți locuitorii ei... fiecare dintre voi să se întoarcă la moșia lui și fiecare să se întoarcă la familia lui.”

⁶⁴ *The Sophistry and the Sacrifice* (Sofismele și Jertfa), publicată de His Church Publishing.

⁶⁵ *Numeri 3:12* „Iată, Eu am luat pe leviți dintre copiii lui Israel în locul tuturor întâilor născuți care deschid pântecele mamelor dintre copiii lui Israel; leviții vor fi ai Mei.”

Scopul lor era cel puțin dublu: În primul rând, să stabilească un sistem local și național de caritate care să-i unească pe oameni într-o credință și încredere comună; iar în al doilea rând, să le ofere un statut între națiuni fără a le diminua drepturile individuale.

Acesta este scopul unei republici pure. Resursele necesare pentru întreținerea bunăstării societății erau oferite de bunăvoie slujitorilor acelei societăți. Ele erau încredințate în întregime Leviților aleși, care le foloseau pentru a avea grijă de văduve, orfani și cei nevoiași, într-o formă de „religie curată,” ca altare vii.

Fiecare congregație își alegea un conducător titular. Aceștia, la rândul lor, își alegeau conducători titulari. Această structură repetitivă lega o națiune printr-un sistem de grijă reciprocă și iubire. Aceasta necesită un angajament virtuos și o trezire spirituală. Aceasta este Împărăția lui Dumnezeu.

Această unire era desăvârșită prin căsătorii între familii, însă pentru a menține o legătură largă între familiile din afara congregațiilor locale, sărbători naționale au fost instituite pentru a aduce familiile împreună. Aceste uniuni maritale între sate și triburi consolidau neîncetat legăturile comunitare ale națiunii, din toate colțurile Împărăției, iar sărbătorile aveau un rol practic în acest proces.

Astfel de sisteme funcționează numai în rândul unui popor virtuos, care se îngrijește de *lucrurile mai grele ale legii: dreptatea, mila și credința*.⁶⁶ Ele cer un popor care își iubește aproapele ca pe sine însuși.⁶⁷

Dar Dumnezeu nu le-a fost de ajuns, iar *glasul poporului* a cerut un conducător. Au renunțat la o parte din libertatea lor și la puterea de a alege. Au dat *putere* unor conducători care nu mai erau titulari. Această respingere a lui Dumnezeu a adus poporul Republicii sub autoritatea monarhului și a altora pe care i-au ales să-i conducă. [vezi 1 Samuel 8]

---

⁶⁶ Matei 23:23 „Vai de voi, cărturari și farisei fățarnici! pentru că dați zeciuială din izmă, mărar și chimen, și ați lăsat cele mai grele lucruri din Lege: dreptatea, mila și credința; pe acestea trebuia să le faceți, și pe celelalte să nu le lăsați nefăcute.”

⁶⁷ Levitic 19:18 „...să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși. Eu sunt Domnul.” Versete paralele: Matei 5:43; 19:19; 22:39, Marcu 12:31, 12:33, Luca 10:27, Romani 13:9-10, Galateni 5:14, Iacov 2:8.

Separarea Bisericii de Stat

Poporul și-a păstrat drepturile și puterea statului. Un grup a fost *chemat din* mijlocul poporului pentru a deveni separat – leviții. Aparținând lui Dumnezeu, ei nu trebuiau să aibă nicio moștenire personală.⁶⁸ Cu o misiune și un scop, ei au devenit *Biserica din pustie*.

Apostolii au fost, de asemenea, *chemați* să fie robi ai lui Dumnezeu prin rânduiala lui Hristos, ca să hrănească oile Sale prin credință, speranță și caritate, sub legea libertății. Ei trebuiau să fie în lume, dar nu din lume, și nu asemenea celorlalte guverne care exercitau autoritate.

Ei formau *un altfel de guvernământ* care trăia și predica pe Hristos. Adesea, ei făceau lucruri *contrare decretelor Cezarului*, pentru că aveau *un alt Rege, pe Isus*. Ca ambasadori ai Guvernului Lui, puteau trece prin porțile „lumii” și erau recunoscuți de guvernele „lumii” prin decretul lui Pilat de pe cruce.

Apoi a început o nouă formă de creștinism. Împăratul Constantin a devenit *episcopul episcopilor*. Biserica sa a început să curteze curțile regilor. Oamenii care *exercitau autoritate* acceptau privilegiile oferite de acei prinți ai puterii, pe care căutau să-i mulțumească. Acei prinți plăteau bine pentru binecuvântările și „harurile” lor. Această căsătorie între Biserică și Stat a creat o aparență de legitimitate și evlavie.

După secole de arsuri de cărți și de eretici, unii supraviețuitori au început să caute răspunsuri cu privire la ce făcuseră cu adevărat Hristos și Biserica primară. La începutul secolului al XVI-lea, „Biserici republicane au fost formate, și prin reprezentanții lor aleși au fost unite într-un sinod.”⁶⁹

Însă ispitele îndurate de Hristos au venit și peste oamenii care disprețuiseră Biserica autoritară. Aceștia s-au îngâmfat în *cunoștința lor*⁷⁰ și în *interpretarea lor personală*⁷¹ a scripturilor și au început să creeze diferite doctrine.

---

⁶⁸ Numeri 8:14 „Așa vei despărți pe leviți dintre copiii lui Israel; și leviții vor fi ai Mei.”

⁶⁹ Republicile: sau guvernarea populară, o rânduială a lui Dumnezeu, de Rev. John Crowell D.D., partea III: Republicile timpurilor moderne, capitolul I: Trezirea națiunilor, p. 129.

⁷⁰ 1 Corinteni 8:1 „Cât despre lucrurile jertfite idolilor, știm că toți avem cunoștință. Cunoștința îngâmăfă, dar dragostea zidește.”

⁷¹ 2 Petru 1:20 „Fiindcă mai întâi de toate să știți că nici o prorocie din Scriptură nu se tâlcuiește singură.”

Prin exercitarea unei noi autorități doctinare, poporul a fost divizat în denominațiuni sectare.

Toată doctrina Bisericii ar trebui să fie măsurată în lumina *dragostei față de Dumnezeu*, care este lege, dreptate, milă și credință, Dătător de viață și Iertător al păcatelor, precum și în *iubirea egală față de aproapele nostru*, așa cum ne-a iubit Hristos.

Ne sacrificăm noi oare pe noi înșine și mândria noastră, cu umilință? Suntem noi buni samariteni, sau o sectă religioasă condescendentă și fățarnică, lipsită de caritatea și iertarea lui Hristos? Suntem noi adevărați binefăcători sau ne rugăm *oamenilor care se numesc pe ei înșiși binefăcători, dar exercită autoritate unii peste alții* și sunt despărțiți de Hristos?

„Dacă Mă iubiți, păziți poruncile Mele.” Ioan 14:15⁷²

Ar trebui să iertăm și să nu ne asuprim aproapele. Ar trebui să trăim prin caritate și să nu râvnim bunurile aproapelui prin puterea democrațiilor sociale sau mai rău. Nu ar trebui să spunem „Doamne, Doamne” în bisericile noastre și apoi să ne rugăm „părinților” de pe pământ.⁷³

„Am arătat deja din Noul Testament că, prin pluralitatea și egalitatea slujitorilor aleși, precum și prin constituția lor, bisericile creștine primare erau republici.”⁷⁴

Oamenii au părăsit principiile libertății atât în Biserică, cât și în Stat, și au ales să ia de la aproapele lor, să exercite autoritate, dar se numesc liberi, deși nu iubesc libertatea sau binefacerile ei prin caritate, așa cum iubesc beneficiile păcatului.

„...prin lăcomie, vor face din voi un mijloc de câștig, prin cuvinte înșelătoare; dar osânda lor, de mult pregătită, nu zăbovește, și pierzarea lor nu dormitează.”
2 Petru 2:3

---

⁷² Ioan 14:23 „...Dacă Mă iubește cineva, va păzi cuvântul Meu; și Tatăl Meu îl va iubi. Noi vom veni la el și vom locui împreună cu el.”

Ioan 15:10 „Dacă păziți poruncile Mele, veți rămâne în dragostea Mea...”

1 Ioan 5:2-3 „Prin aceasta știm că iubim pe copiii lui Dumnezeu: dacă iubim pe Dumnezeu și păzim poruncile Lui. Căci dragostea de Dumnezeu stă în păzirea poruncilor Lui...”

⁷³ Matei 7:21 „Nu oricine îmi zice: Doamne, Doamne, va intra în Împărăția cerurilor, ci cel ce face voia Tatălui Meu...”

Matei 7:22-23 „Mulți îmi vor zice în ziua aceea: Doamne, Doamne! N-am prorocit noi în Numele Tău?... Atunci le voi spune curat: Niciodată nu v-am cunoscut; depărtați-vă de la Mine, voi toți care lucrați fărădelege.” [Vezi și Matei 23:9]

⁷⁴ Republicile: sau guvernarea populară, o rânduială a lui Dumnezeu, de Rev. John Crowell D.D., capitolul 2: Republicile organizate, p. 87.

O Împărăție care nu este din lumea aceasta

„Isus a răspuns: Împărăția Mea nu este din lumea aceasta...” Ioan 18:36

Există mai mulți termeni traduși prin „*lume*” în Noul Testament: *aeon*, *oikoumenē*, *gē* și *'erets*. Cuvântul „*lume*” din Ioan 18:36 este tradus din grecescul „*kosmos*.” Acesta provine din cuvântul „*komizō*,” care înseamnă „a avea grijă, a îngriji, a purta de grijă” sau „a lua ceea ce este al tău” — exact ceea ce făceau guvernele oamenilor precum Cain, Nimrod, Faraon sau Cezar.

Cuvântul grecesc „*kosmos*” avea sensul unei aranjări ordonate. Grecii au derivat alte forme, precum homericul „*kosmeō*,” folosit cu referire la aranjarea și organizarea trupelor.⁷⁵

Din punct de vedere grecesc și roman, „...cuvântul *kosmos* a însemnat inițial disciplina unei armate, iar mai apoi constituția ordonată a unui stat.”⁷⁶

Este definit în Strong's Concordance ca o „aranjare ordonată,” iar într-o altă concordanță grecească este redat drept „o rânduială sau constituție armonioasă și potrivită, ordine, guvernare.”⁷⁷

Isus îi spunea lui Pilat, care ședea pe scaunul de judecată: „Împărăția Mea nu face parte din *constituția* ta, din *ordinea* ta, sau din *guvernarea* ta, și tu nu ai jurisdicție să Mă judeci pe Mine sau Împărăția Mea.” Iar Pilat, fiind de acord, și-a spălat mâinile de întreaga chestiune.

Isus spusese că *Împărăția Lui este aproape*, că trebuie să *vestim că este aproape*, că El avea să *o ia de la farisei și să o dea altora care vor aduce roade*. El a rânduiește această *Împărăție turmei Sale celei mici*.

„Unde este Împăratul de curând născut al iudeilor?” Matei 2:2

Irod știa. Magii, îngerii și păstorii știau și ei. Când Isus a intrat în Ierusalim, mii de oameni L-au întâmpinat ca fiind cel mai înalt fiu al lui David, Mesia, Regele, Unsul. Isus a spus că pentru aceasta a venit în lume, iar chiar și procuratorul Romei L-a apărat ca Rege, proclamându-L oficial pe epitaful pus pe cruce.

---

⁷⁵ Dicționarul Etimologic Online, © 2001 Douglas Harper.

⁷⁶ Filozofia Greacă Timpurie, de John Burnet – Secțiunea A: Introducere.

⁷⁷ Concordanța Biblică Online Strong #2889, Winterbourne, Ontario.

Singurii care par să nu înțelegă sunt creștinii moderni, care nu au alt rege decât Cezarul modern, care *se pretinde a fi binefăcător, dar exercită autoritate unii asupra altora, contrar poruncilor lui Isus* [vezi Matei 20:25, Marcu 10:42, Luca 22:25].

Conducători

În Romani 13:3, cuvântul grecesc „*archon*” este tradus prin *conducător*. Acesta apare în Noul Testament de 22 de ori ca și *conducător*, de 11 ori ca *prinț*, de 2 ori ca și *căpetenie*, și o dată ca *magistrat* și *prinț conducător* sau *conducător principal*. Același termen este folosit când Hristos a rânduit „o *Împărăție*”⁷⁸ pentru apostoli și i-a instruit să nu fie ca „*domnitorii neamurilor*” care *exercită autoritate și stăpânire* asupra oamenilor.⁷⁹

Apostolii au fost rânduiți efectiv ca *prinți* ai Împărăției lui Dumnezeu, pe care atât ei cât și Isus au spus că este aproape.

Cuvântul *apostol* provine din grecescul *apostolos*, care înseamnă *ambasador*. Ei nu erau asemenea „binefăcătorilor” statului, care *exercitau putere unii asupra altora*.

Ei reprezentau singura formă de guvernare care proclama libertatea prin caritate voluntară în sprijinul guvernului lor, și nu făceau parte „din lume.”

Biblia a fost întotdeauna o carte despre guvernare și despre relația omului cu ea – și cu Dumnezeu. Isus a venit să ia Împărăția de la cei care duceau poporul în robie, și să-i răscumpere din nou – nu diferit de ceea ce a făcut Moise în Egipt. El le-a spus clar celor care conduceau Iudeea la acea vreme care era planul Său:

„...Împărăția lui Dumnezeu va fi luată de la voi și va fi dată unui neam care va aduce roadele cuvenite.” Matei 21:43

Lucrătorii Bisericii rânduiți de Hristos erau binefăcători în slujba poporului, dar aveau datoria să caute dreptatea.

---

⁷⁸ Luca 22:29 „Și Eu vă rânduiesc vouă o Împărăție, după cum Tatăl Meu Mi-a rânduit-o Mie;”

⁷⁹ Matei 20:25 „Dar Isus i-a chemat la El și le-a zis: Știți că domnitorii neamurilor domnesc peste ele, și cei mari le stăpânesc cu autoritate.”

Marcu 10:42 „... cei socotiți conducători ai neamurilor domnesc peste ele, și mai-marii lor își exercită autoritatea asupra lor.”

Luca 22:25 „... Împărății neamurilor domnesc peste ele; și cei ce le stăpânesc sunt numiți binefăcători.”

Creștinilor nu li se permitea să poftască bunurile aproapelui, nici să aleagă oameni care să exercite putere și control spre propriul lor câștig sau avantaj.

Acești slujitori nu erau conducători autoritari, ci lideri ai unei guvernări întemeiate pe caritate, nu pe forță. Ei puneau la dispoziție o masă a darurilor benevole, nu contribuții forțate prin amenințări sau violență – așa cum operează sistemele lumii. Această masă a binefacerii, întemeiată pe credință și dragoste, a fost mântuirea lor în vremea decăderii și tiraniei Imperiului Roman.

„Avem un altar, de la care n-au drept să mănânce cei ce slujesc cortului.” Evrei 13:10

Această afirmație implică o separare între altarul lui Hristos și altarele lumii, adică între sistemul bazat pe dărnicie voluntară și cel bazat pe obligație și constrângere.

Așadar, ni se pune întrebarea: Au altarele lumii (sistemele lumii) mese de la care n-ar trebui să mâncăm? Putem consuma „carnea aproapelui” – adică trăi din munca și bunurile lui – când „sângele” (viața) lui e încă în ea? Putem dori bunurile aproapelui și totuși să ne prefacem drepti? Răspunsul implicit este:.

A trăi după principiile împărăției lui Dumnezeu înseamnă a sluji, a dărui, a iubi cu sinceritate, nu a lua prin impunere și poftă. A consuma „carnea aproapelui cu sângele în ea” simbolizează a exploata pe celălalt fără milă, ceea ce contravine total Evangheliei.

Dacă templul trebuia să fie alcătuit din pietre vii, atunci nu cumva și altarele vechi trebuiau să fie făcute tot din pietre vii?

A existat un scop practic și un plan divin?⁸⁰ Au căutat oare forțele răului să ne înșele?⁸¹ Răspunsurile sunt simple, dar de multe ori contrare celor învățate. Trebuie să devenim ca niște copii, să vedem cu ochi noi, renunțând la minciunile și iluziile transmise din generație în generație. Fără smerenie, nu poate exista cunoaștere adevărată.

---

⁸⁰ *The Sacrifice and the Sophistry* (Jertfa și Sofismul), de fratele Gregory, HHC

⁸¹ *Thy Kingdom Comes* (Vie Împărăția Ta), de fratele Gregory, HHC, 2002

Pentru a înțelege cum Hristos, apostolii și Biserica Lui răsturnau lumea, poate fi necesar să răsturnăm credințele religioase moderne — sau chiar să le lepădăm cu totul. Au pătruns oare unii oameni pe furiș, tăgăduind domnia lui Hristos?⁸²

Ca și Moise, Isus Hristos a venit să elibereze poporul. Da, Hristos a venit să ne dea o libertate mai deplină, nu una mai mică. Dumnezeu nu L-a trimis pe Moise să elibereze poporul, doar pentru ca Hristos să rânduiască o Biserică ce-i readuce în robia „lumii” și a „elementelor acestei lumi.”

Trebuie să ne uităm la ceea ce Hristos a numit „*lucrurile mai grele ale Legii*.” Trebuie să ne pocăim și să ne eliberăm aproapele din robia poftelor inimii noastre. Trebuie să pășim înainte prin credință și să ne asumăm responsabilitățile pe care Dumnezeu le-a dat fiecărui bărbat și fiecărei femei.

Trebuie să ne adunăm în Numele Său adevărat: al credinței, al speranței și al dragostei. Este vremea să ne trezim. Este vremea pocăinței.

Legea Naturală

Legea Naturii sau **Legea Naturală** este definită ca fiind: „Voința divină, sau dictatul rațiunii drepte, care arată deformarea morală sau necesitatea morală ce există într-un act, potrivit potrivirii sau nepotrivirii acestuia cu o natură rațională. Uneori este folosită pentru a desemna legea rațiunii umane, în contrast cu legea revelată, iar alteori pentru amândouă, în contrast cu legea pozitivă.”⁸³

„În ceea ce privește temeiul autorității legii, aceasta este împărțită în: lege naturală, adică legea naturii sau a lui Dumnezeu, și lege pozitivă.”

Legea pozitivă este: „Legea stabilită sau rânduită efectiv, sub sancțiuni umane, în contrast cu legea naturii sau legea naturală, care cuprinde acele considerente de dreptate, drept și oportunitate universală ce sunt proclamate de glasul rațiunii sau al revelației...”⁸⁴

---

⁸² Iuda 1:4 „Căci s-au strecurat printre voi unii oameni... neevlavioși... tăgăduind pe singurul Stăpân și Domn al nostru, Isus Hristos.”

⁸³ 1.3 Bouvier, Inst. n. 3064; Greenleaf, Ev. §44.

⁸⁴ Dicționarul de Drept Bouvier (Bouvier's Law Dictionary)

Legea pozitivă depinde de sancțiunile omenești, în timp ce legea naturală este independentă de administrația legislativă sau de opiniile oamenilor. Opiniile noastre se pot conforma ei, dar nu o pot schimba niciodată.

„Legea guvernează oamenii, iar rațiunea guvernează legea.”⁸⁵

Legile create de oameni sunt reale și obligatorii dacă sunt stabilite conform rațiunii drepte. Aceasta nu înseamnă că legile omenești trebuie să fie neapărat raționale sau rezonabile, ci înseamnă că obligația lor derivă din prezența elementelor raționale ale Legii Naturale. Elementele care leagă omul sub legea omenească sau în cadrul sistemelor legale includ dovezi rezonabile de consimțământ, manifestate prin fapte, jurăminte, declarații, cereri sau participare activă.

„Legile naturii sunt cele mai desăvârșite și imuabile;
dar condiția legii omenești este una de succesiune neîncetată,
și nu există nimic în ea care să poată dăinui veșnic.

Legile omenești se nasc, trăiesc și mor.”⁸⁶

Acestea vin din cel rău?

Jurămintele, Declarațiile sub jurământ și Declarațiile nesemnate dar făcute „sub pedeapsa de mărturie mincinoasă”⁸⁷ — toate acestea depășesc simplul Da pentru Da și Nu pentru Nu.

Nu există aproape nicio distincție legală între un jurământ și o declarație solemnă — ambele te supun autorității curților, și legilor făcute de oameni.

Mulți creștini cred că este în regulă să depună jurămintele sau declarații în fața tribunalelor ori a guvernelor. Însă Isus a exprimat o altă opinie în Noul Testament:

„Ați auzit că s-a zis celor din vechime: Să nu juri strâmb, ci să împlinești față de Domnul jurămintele tale. Dar Eu vă spun: Să nu jurați nicidecum: nici pe cer, pentru că este scaunul de domnie al lui Dumnezeu; nici pe pământ, pentru că

---

⁸⁵ Judecătorul-șef Melville Fuller (11 februarie 1833 – 4 iulie 1910)

⁸⁶ *Leges naturæ perfectissimæ sunt et immutaviles; humani vero juris conditio semper in infinitum decurrit, et nihil est in eo quod perpetuo stare possit. Leges humanæ nascuntur, vivunt, moriuntur.* (Traducere: „Legile naturii sunt cele mai desăvârșite și imuabile; dar starea dreptului uman se schimbă mereu la infinit, și nu este nimic în el care să poată rămâne în mod perpetuu. Legile omenești se nasc, trăiesc, mor.” 7 Coke, 25)

⁸⁷ „Cu aceeași forță și efect” – USC Titlul 28, Partea V, Capitolul 115, Secțiunea 1746

este așternutul picioarelor Lui; nici pe Ierusalim, pentru că este cetatea Marelui Împărat. Să nu juri nici pe capul tău, căci nu poți face un singur fir de păr alb sau negru. Ci felul vostru de vorbire să fie: Da, da; nu, nu; ce trece peste aceste cuvinte vine de la cel rău.” (Matei 5:33-37)

A face jurăminte sau a jura credință, slujire sau ascultare a fost o mare controversă între creștini și națiunile din jur, și a dus la persecuția lor încă din primele secole ale Bisericii.

Timp de secole, creștinii refuzau să jure, dar azi, creștinii moderni cred că este acceptabil, ba chiar încurajat. De ce?

„Dar mai presus de toate, frații mei, să nu jurați, nici pe cer, nici pe pământ, nici cu alt jurământ. Ci ‘da’ al vostru să fie da și ‘nu’ să fie ‘nu,’ ca să nu cădeți sub judecată.” Iacov 5:12

În contextul primar al Bisericii, a nu jura deloc a dus la suspiciune, marginalizare și chiar persecuție — dar aceasta a fost politica timpurie a Bisericii întemeiate de Hristos.

„Iar cu privire la faptul că nu jurăm deloc și spunem întotdeauna adevărul, El ne-a poruncit astfel: ‘Să nu jurați nicidecum; ci da-ul vostru să fie da, și nu-ul, nu; căci ce trece peste acestea vine de la cel rău.’ Și că trebuie să ne închinăm doar lui Dumnezeu, ne-a învățat astfel: ‘Cea mai mare poruncă este: Să te închini Domnului Dumnezeului tău și numai Lui să-l slujești, cu toată inima ta și cu toată puterea ta...’⁸⁸

Jurămintele făcute sub autoritatea guvernelor create de oameni nu sunt rânduite de Hristos sau de Tatăl. Este prin propriul tău consimțământ, prin cuvintele rostite chiar de tine, că te încurci din nou în robia lumii.⁸⁹

Aceste guverne ale oamenilor cer să „renunți în mod absolut și deplin la orice credință și fidelitate față de vreun prinț sau suveran străin,” „să juri adevărata credință și loialitate față de acest stat,” „să porți arme” și „să prestezi serviciu necombatant în forțele armate,” „să desfășori activități de interes național sub conducere civilă” și „să accepti această obligație în mod liber, fără nici o rezervă mentală.”⁹⁰ A face o „declarație solemnă în loc de jurământ” nu schimbă cu nimic rezultatul, caracterul obligatoriu sau efectul.

---

⁸⁸ Iustin Martirul, Prima Apologie a lui Iustin, aprox. anul 165 d.Hr.

⁸⁹ Matei 15:11 „Nu ce intră în gură spurcă pe om, ci ce iese din gură, aceea spurcă pe om.”

⁹⁰ Jurământul de Naturalizare și Loialitate față de Statele Unite ale Americii

Conform Dicționarului de Drept al lui Bouvier, un *jurământ* este definit ca „o formă de atestare, cunoscută de obicei ca o *afirmație solemnă*.” Până și definiția cuvântului *a jura* include: „o afirmație solemnă cu apel către Dumnezeu sau către ceva sacru pentru confirmare.”

Nu există mai multă diferență între a face un *jurământ* și o *declarație solemnă* decât există între a comite adulter și a avea o aventură — ambele sunt la fel. La fel și *declarația* față de *jurământ*: în esență, sunt același lucru.

Creștinii erau persecutați pentru că refuzau să facă jurăminte sau afirmații de loialitate, rămânând credincioși lui Hristos. Astăzi însă, bisericile predică o formă proprie de creștinism, care este potrivnică învățăturilor lui Hristos. Prin propriile lor doctrine și obiceiuri, au dus poporul înapoi în robie, iar prin tradițiile lor, au făcut Legea lui Dumnezeu fără putere.

Ni s-a spus încă de la început, și Hristos a repetat: „Să nu mărturisești strâmb împotriva aproapelui tău.”⁹¹ Jurămintele și afirmațiile în fața guvernului sunt înregistrate pentru a te lega sub autoritatea oamenilor. „Ce legați pe pământ va fi legat și în cer” – și vom fi trași la răspundere pentru cuvântul nostru.

Regula Dreptății

Deși regula fundamentală a legii, pe care nu avem dreptul să o ignorăm, este înscrisă în creație și nu poate fi evitată, legile oamenilor trebuie proclamate și făcute cunoscute în mod public. Ambele forme de lege – cea naturală și cea pozitivă – obligă, fie prin natură, fie prin consimțământ.

„Legea, în opoziție cu echitatea, desemnează doctrina și procedura dreptului comun englez și american, față de care echitatea este o abatere. În ceea ce privește temeiul autorității legii, aceasta se împarte în lege naturală sau legea lui Dumnezeu, și lege pozitivă.”⁹²

Dumnezeu, locuind în inimile și mințile oamenilor buni, este izvorul dreptății și îndurării pentru orice societate care caută domnia lui Dumnezeu.

---

⁹¹ Ex. 20:16, Deut. 5:20, Matei 19:18, Marcu 10:19, Luca 18:20, Rom. 13:9

⁹² Dicționarul de Drept Bouvier, volumul II.

Oamenii care caută să conducă alți oameni, sau să fie conduși de alții, acordă o putere care nu le-a fost dată, iar această putere nenaturală, concentrată în mâinile unuia sau a câtorva, corupe chiar și cele mai drepte suflete - precum Saul, David și alți regi sau conducători de-a lungul istoriei.

Istoria omenirii arată un flux și reflux al libertății, între acele societăți harnice, care erau gata să se sacrifice și să se iubească reciproc, și cele civile, dar corupte, care au fost dispuse să poftască bunurile aproapelui lor, în schimbul confortului și siguranței personale.

În Declinul și Prăbușirea Imperiului Roman, Gibbon a lăudat: „*unitatea și disciplina republicii creștine*,” menționând că aceasta a devenit „*un stat independent și în creștere în inima Imperiului Roman*.”⁹³

Unul dintre cele mai bine păstrate secrete ale timpurilor noastre este forma și structura Bisericii primare. Ce făcea Biserica primară pentru a merita asemenea laudă? Ce era Împărăția lui Dumnezeu, care „*răsturna lumea cu susul în jos*”? De ce erau acuzați creștinii că „*jefuiau templul din Efes*”?

Dacă creștinilor li s-ar fi spus să „*asculte de guvern*,” pentru că „*Dumnezeu l-a așezat acolo*” și „*nu există autoritate care să nu fi fost rânduită de Dumnezeu*,” atunci de ce au fost persecutați de guverne? Aceste întrebări scot la iveală o gravă neînțelegere cu privire la natura și scopul Bisericii primare.

Aceasta nu a fost doar o comunitate spirituală, ci o formă de guvernământ divin, o republică a credinței și carității, în totală opoziție cu imperiile și structurile coercitive ale lumii.

---

⁹³ Rousseau și Revoluția, Will și Ariel Durant, p. 801, nota de subsol 83 Heiseler, 85. Capitolul 15 Căderea în Vest — Decăderea și prăbușirea Imperiului Roman, de Edward Gibbon.

O singură formă de guvernământ

De ce au fost acuzați apostolii că proclamau un alt împărat, unul numit Isus?⁹⁴

Biserica era un guvern, întemeiat de Hristos, pentru scopurile Sale, potrivit preceptelor lui Dumnezeu. Starea naturală a omului este chipul lui Dumnezeu, iar forma naturală a guvernării divine pentru oameni este o comunitate de oameni care Îi slujesc lui Dumnezeu, slujindu-se liber unii pe alții. Aceasta ar fi o societate formată din oameni care dețin drepturi înnăscute, exercitând puterea de alegere – o comunitate sub autoritatea lui Dumnezeu, nu sub cea a oamenilor.⁹⁵

Chiar și în prezent, definiția Bisericii este:

„În sensul ei cel mai general, societatea religioasă întemeiată și instituită de Isus Hristos, cu scopul de a primi, păstra și propaga învățăturile și rânduielile Sale.”

„Un trup sau o comunitate de creștini, uniți sub o singură formă de guvernământ, prin mărturisirea unei singure credințe și respectarea aceluiași ritualuri și ceremonii.”⁹⁶

Deși această definiție este corectă în esență, înțelegerea noastră despre ea poate fi radical distorsionată dacă interpretăm greșit doctrinele Sale, rânduielile Sale, sau contextul istoric și lingvistic al cuvintelor Evangheliei.

Dacă Dumnezeu a spus că își dorește ca poporul Său să fie eliberat de robia Egiptului și să nu se mai întoarcă niciodată acolo, atunci scopul lui Hristos nu poate fi mai prejos. Percepția noastră despre scopul Bisericii întemeiate de Hristos a fost alterată de-a lungul timpului de învățăturile și interpretările oamenilor, până când Biserica a ajuns să aibă doar o formă de evlavie, dar să nege puterea Evangheliei Împărăției lui Dumnezeu și adevărul că jertfa lui Hristos i-a făcut pe oameni cu adevărat liberi – în Duh și în adevăr.

„Deci, dacă Fiul vă face liberi, veți fi cu adevărat liberi.” Ioan 8:36

---

⁹⁴ Fapte 17:6-7

⁹⁵ Galateni 4:8 „Dar atunci, când nu cunoșteai pe Dumnezeu, slujeai celor ce din fire nu sunt dumnezei.”

⁹⁶ Dicționarul juridic Black's, ediția a 3-a, pagina 325. De asemenea, și în edițiile a 4-a, a 5-a și a 6-a.

„Și veți cunoaște adevărul,

iar adevărul vă va face liberi.” Ioan 8:32

Republicile pot lua multe forme și pot avea tipuri diferite de guvernări, însă toate se desfășoară într-o stare generală de libertate individuală recunoscută.

Într-un sens, o republică semnifică⁹⁷ starea poporului care există independent de forma sa de guvernământ.⁹⁸ În astfel de republici, conducătorii nu sunt domnitori, deoarece sunt doar simbolici⁹⁹ în funcția lor.

„Legea naturală a fost prima apărare a libertății coloniale... Unii coloniști au mers până la a afirma că aceste drepturi le-au fost oferite de ‘Împăratul împăraților’ și că, prin urmare, niciun puternic pământesc nu le poate lua.”¹⁰⁰

Această idee, conform căreia guvernarea trebuie să fie separată¹⁰¹ de popor, nu este străină Bisericii. Israel a fost la început o republică,¹⁰² bazată pe daruri voluntare și participarea liberă a cetățenilor în slujirea națiunii și societății. Conducătorii și slujitorii „bisericii din pustie” erau ținuți separați de popor.¹⁰³ Contribuția și participarea poporului la acea formă de guvernare se făcea doar prin alegere liberă.

---

⁹⁷ „Termenul *republică*, *res publica*, semnifică statul, independent de forma sa de guvernare.” Dictionarul de Drept Bouvier, vol. I, pagina 13 (1870).

⁹⁸ „Republică... semnifică statul, independent de guvernarea sa.” Black’s Law Dictionary, ediția a 3-a, p. 1536.

⁹⁹ „Un stat sau o națiune în care puterea supremă aparține tuturor cetățenilor... Un stat sau o națiune cu un președinte ca șef titular; spre deosebire de monarhie.” Webster’s New Dictionary, ediția neprescurtată, ediția a 2-a, 1965.

¹⁰⁰ *Originile Revoluției Americane*, de John C. Miller. Publicată de Stanford University Press, 1959. Și *Cealaltă față a întrebării: sau o apărare a libertăților Americii de Nord. Ca răspuns la o... adresă prietenoasă către toți americanii rezonabili, pe tema confuziilor noastre politice*. De un Cetățean, New York, 1774, J. Rivington, 16. Buletinul Bibliotecii Publice din New York.

¹⁰¹ „Sfințenia denotă separarea sau altitudinea lui Dumnezeu față de toată creația Sa. Cuvântul ebraic pentru sfânt, *qadosh*, în sensul său fundamental, conține ideea de ceea ce este separat sau pus deoparte.” Easton Illustrated Dictionary.

¹⁰² „Unii savanți consideră vechea confederație a triburilor ebraice care a existat în Palestina din secolul al XV-lea î.Hr. până la instaurarea monarhiei, în jurul anului 1020 î.Hr., ca fiind o republică embrionară.” „Republică,” Microsoft® Encarta, © 1994 Ms. Corp. și F & W Corp.

¹⁰³ Numeri 8:14 „Așa vei despărți pe leviți dintre copiii lui Israel, și leviții vor fi ai Mei.”

Acești slujitori nu stăteau între Dumnezeu și popor, cum greșit se predică astăzi. Ei îndeplineau o funcție unică și esențială pentru o societate sănătoasă. Ei stăteau între „zeii lumii” (guvernele autoritare) și un popor liber, care trăia în libertate sub Dumnezeu.

Ei furnizau serviciile și beneficiile unei guvernări fără a *exercita autoritate* unii peste alții, așa cum Dumnezeu și Hristos au poruncit de la început.

„Experiența ne învață să fim cel mai vigilenți în apărarea libertății atunci când scopul guvernului este binevoitor.”¹⁰⁴

Adversarul libertății sub Dumnezeu își lucrează vrăjitoria prin slujitorii subversiunii.

Promițând libertate față de responsabilitățile proprii prin lenevie, aduce robie.¹⁰⁵ Prin sofismele savanților, promisiunile politicianilor și apostazia bisericii moderne, mințile și inimile sunt întoarse, iar glasul poporului este ispitit să-L respingă din nou pe Dumnezeu și să se întoarcă la tributul și robia impusă de conducători.

În loc să trăiască prin legea desăvârșită a libertății, prin milostenie, *glasul poporului* alege „oameni care se numesc *binefăcători*” ai poporului, dar „care stăpânesc unii peste alții,” contrar poruncilor lui Isus.

Împărăția lui Dumnezeu îi leagă pe oameni doar prin credință, nădejde și dragoste. Isus Hristos și apostolii, asemenea lui Ghedeon,¹⁰⁶ nu au vrut să domnească peste popor. Moise a condus poporul afară din robie într-un sistem de guvernare în care nu existau regi care să exercite autoritate unii peste alții, nici un guvern care să facă legi și să-i silească pe oameni să se plece și să le slujească.

Dumnezeu folosește astfel de guverne pentru a pedepsi popoarele care Îl resping și se întorc de la El, ridicând oameni ca dumnezei prin lenevie sau consimțământ. Slujitorii guvernării lui Dumnezeu nu sunt precum Cain, Nimrod, Faraon sau Cezar, ci trebuie să fie conducători titulari ai unui *popor ales, aparte*.

---

¹⁰⁴ Louis Brandeis, judecător la Curtea Supremă a SUA (1856–1941), opinie în cazul *Olmstead v. U.S.*

¹⁰⁵ 2 Petru 2:19 „Fiindcă, în timp ce le făgăduiesc libertatea, ei înșiși sunt robi ai stricăciunii; căci fiecare este robul lucrului de care este biruit.”

¹⁰⁶ Judecători 8:23 „Dar Ghedeon le-a zis: Eu nu voi domni peste voi și nici fiul meu nu va domni peste voi, ci Domnul va domni peste voi.”

Eroarea Naturală

Ispitele lui Isus sunt și ispitele fiecărui om care este ispitit să stăpânească peste alții pentru propriul câștig sau să se supună voinței altora pentru avantajul personal. Dar nici nu trebuie să acționăm cu aroganță, lene sau nebulie într-un mod care să-L ispitească pe Dumnezeu.

Stoicismul a fost fondat în secolul al III-lea î.Hr. Stoicii, asemenea personajului fictiv Spock de pe planeta Vulcan, considerau emoțiile dăunătoare rațiunii și judecății corecte. Ei urmăreau, de asemenea, „perfecțiunea morală și intelectuală.” Stoicii erau preocupați de libertatea umană în conformitate cu natura. Conflictele au apărut adesea în disputa privind ceea ce este natural și moral, ceea ce a dus la persecutarea creștinilor de către împărați stoici precum Marcus Aurelius.

Unii oameni au concepția greșită că este natural și moral să domnești peste alți oameni. Ei își imaginează că este moral să impună altora propria lor teorie despre perfecțiunea morală – propria lor voință. Marcus Aurelius, președintele stoic al Imperiului, a condus ceea ce istoricii au numit Epoca de Aur a Romei.

„Singura avere pe care o vei păstra pentru totdeauna este cea pe care ai dăruit-o.”¹⁰⁷

Împăratul Antoninus Pius și succesorul său Marcus Aurelius au fost considerați printre cei mai binevoitori împărați ai Romei. Apologetul Iustin Martirul i-a scris lui Antoninus, explicând virtuțile și structura de autoguvernare a creștinilor ca un popor independent. Deși mai mulți împărați au ales să-i lase în pace pe creștini, iar Marcus a fost instruit chiar de Antoninus, el nu a reușit niciodată să aibă încredere în creștini și a avut unul dintre cele mai rele bilanțuri de persecuție oficială împotriva lor.

Celsus, un platonist care scria în timpul domniei lui Marcus Aurelius, „s-a opus tendințelor ‘sectare’ ale mișcării creștine deoarece a văzut în creștinism o ‘privatizare’ a religiei, o transferare a valorilor religioase din sfera publică într-o asociație privată.”¹⁰⁸

---

¹⁰⁷ Marcus Aurelius, împărat al Imperiului Roman.

¹⁰⁸ Creștinii așa cum i-au văzut romanii, de Robert Wilken, pagina 125.

Asemenea Bisericii moderne, Celsus a ales să transfere responsabilitatea și obligațiile religiei asupra unor oameni care se numesc pe ei înșiși binefăcători, dar care exercită autoritate unii peste alții. Aceasta nu este *religia curată* descrisă în Biblie.

Vigellius Saturninus, proconsul al Africii în anul 180 d.Hr., a adresat aparentul comportament antisocial al martirilor scilitani, referitor la *religia publică* și *privată*, afirmând: „Și noi suntem religioși, iar religia noastră este simplă; jurăm pe Geniul domnului nostru împărat și ne adresăm lui pentru binecuvântări, așa cum ar trebui să faceți și voi.”

Adevărații creștini, precum Speratus, nu apelau la împărat pentru pâinea cea de toate zilele, pentru „asigurare socială” sau pentru ajutoare de stat, ci îl proclamau pe Hristos drept Domn, Rege al regilor și Stăpân al tuturor națiunilor. În calitate de creștin, Speratus se încredea în Geniul lui Dumnezeu-Tatăl, lucrând prin darurile de bunăvoie aduse în cadrul congregațiilor Bisericii, prin credință, speranță și dragoste.

„Augustus [primul împărat] era conștient că omenirea este condusă prin nume; și nu s-a înșelat în așteptarea sa că senatul și poporul s-ar supune sclaviei, cu condiția să li se promită respectuos că încă se bucură de vechea lor libertate.”¹⁰⁹ Pretinzând că dorește libertatea, Augustus s-a apropiat treptat, dar inevitabil, de tiranie.

Reforma asistenței sociale și datoria civică erau idei nobile, dar care a fost eroarea lui Marcus Aurelius? De ce i-a persecutat pe creștini? Religia a fost parte din conflict — dar cum? A fost conflictul condus doar de „nume” sau de preceptele „religiei curate,” care este privată?

Marcus credea că este natural ca guvernul să constrângă contribuțiile oamenilor pentru a asigura bunăstarea societății. Moise, Ioan Botezătorul și Isus nu au fost de acord. Marcus Aurelius știa că legea naturală cere consimțământul poporului, într-o formă sau alta. Biblia ne spune să *nu consimțim*.

Asemenea majorității guvernelor de astăzi, Marcus se numea binefăcător, dar exercita autoritate în colectarea contribuțiilor de la popor. Spre deosebire de Hristos, el nu credea în dreptul individual de a alege. Hristos a predicat un alt fel de guvernare.

„Privește înapoi spre trecut, cu imperiile sale schimbătoare care s-au ridicat și au căzut, și poți prevedea și viitorul.” Marcus Aurelius

---

¹⁰⁹ Capitolul 3, *Declinul și prăbușirea Imperiului Roman*, de Edward Gibbon.

Dacă vrei să cucerești un popor, înarmează-i inima cu dragoste pentru beneficii și mintea cu cunoștință deșartă, iar apoi vor lupta pentru a-și păstra sclavia și vor răstigni pe oricine ar putea să-i elibereze.

Să nu consimți

O modalitate de a crea un guvern este să investești *dreptul tău de a alege* în mâinile guvernului prin consimțământ.¹¹⁰ Acea „formă de guvernare” poate consta într-un singur om sau un grup de oameni. O parte din *dreptul tău de a alege*, adică libertatea ta, este renunțată și această putere de alegere este acordată altora. Odată ce ești legat prin contract sau jurământ, conducătorii pot forța sacrificiile poporului.¹¹¹

Conducătorii unor astfel de guverne devin stăpâni și pot lua cele dintâi roade ale muncii tale, pot crea instrumentele sale de război, pot lua fiii și fiicele tale și multe altele.¹¹²

Această putere de a constrânge jertfele își are temeiul în consimțământul tău. Această contribuție poate fi datorată titlului legal de proprietate sau chiar muncii tale.

Acest sacrificiu este asemănător cu sistemul corvee al muncii statutare din Egipt¹¹³ și cu Corbanul fariseilor, care *anula cuvântul lui Dumnezeu*, potrivit cuvintele lui Isus.¹¹⁴

Pentru a renunța legal la dreptul dat de Dumnezeu de a alege — libertatea ta — este necesar consimțământul tău. Știm că „Toți oamenii sunt creați egali, că ei sunt înzestrați de Creatorul lor cu anumite drepturi inalienabile... Că pentru a asigura aceste drepturi, guvernele sunt instituite între oameni, derivând puterile lor drepte din consimțământul celor guvernați.”¹¹⁵

---

¹¹⁰ Deut. 13:8 „Să nu consimți la el [la dumnezeii popoarelor de jur împrejur], nici să-l ascuți...”; Proverbe 1:10 „Fiule, dacă te îmbie păcătoșii, nu te învoi cu ei.”

¹¹¹ „... am forțat... o ardere de tot. Și Samuel i-a zis lui Saul: Ai lucrat nebunește; n-ai păzit porunca... acum împărăția ta nu va dăinui.” 1 Samuel 13:12-14

¹¹² 1 Samuel, capitolul 8

¹¹³ Capitolul 4 din cartea „Legămintele cu dumnezeii,” Angajare vs. Înrobire <http://www.hisholychurch.info/study/gods/cog4eve.php>

¹¹⁴ Corbanul fariseilor hisholychurch.net/sermon/corban.php

Marcu 7:13 „Desființând Cuvântul lui Dumnezeu prin datina voastră pe care ați dat-o; și multe lucruri asemenea faceți.” [Vezi și Matei 15:6]

¹¹⁵ Declarația de Independență (SUA, 1776).

„Orice guvernare fără consimțământul celor guvernați este însăși definiția sclaviei!”¹¹⁶ „Ceea ce este al meu nu poate fi luat fără consimțământul meu.”¹¹⁷

Totodată, „Un contract este lege între părți dacă acestea și-au dat consimțământul.”¹¹⁸ Cei care au semnat contracte cu Statele Unite prin cereri și participare trebuie să „...creadă în Statele Unite ale Americii ca un guvern...” și de asemenea că „...puterile drepte ale guvernului derivă din consimțământul celor guvernați: o democrație într-o republică.”¹¹⁹ Acest lucru trebuie, desigur, făcut voluntar, deoarece „Nimic nu este atât de contrar consimțământului precum forța și frica.”¹²⁰

Natura contractuală a guvernului folosită pentru a-și crește puterea nu este nouă. Când israeliții au intrat sub puterea Egiptului, a fost prin contract, printr-o cerere pentru beneficii.¹²¹

Aceeași metodă de a fi „un mare furnizor”¹²² dar contra cost este cea mai comună modalitate prin care guvernele își extind puterea.

„Adevărații distrugători ai libertăților poporului sunt cei care răspândesc între ei daruri, donații și beneficii.”¹²³ Pentru că, „Nimeni nu este obligat să accepte un beneficiu împotriva consimțământului său. Dar dacă nu se opune, va fi considerat că a consimțit.”¹²⁴ Deoarece, „Fiecare om este presupus că intenționează consecințele naturale și probabile ale propriilor sale acțiuni voluntare.”¹²⁵

Prin investirea unei părți din dreptul dat de Dumnezeu de a alege în controlul altor oameni, poporul devine supus puterii guvernului pe care îl creează. Dacă această supunere este însoțită de datorii, lanțurile puterii guvernamentale devin greu de rupt.

---

¹¹⁶ Jonathan Swift – scriitor satiric și teolog anglo-irlandez.

¹¹⁷ Quod meum est sine me auferris non potest. Jenk. Cent. Cas. 251

¹¹⁸ Consensus facit legem. – „Consimțământul face legea.” Branch. Prine., Black’s Law Dictionary

¹¹⁹ *Noul Crez American al Congresului*, din 3 aprilie 1918.

¹²⁰ Nihil consensui tam contrarium est quam vis atque metus. Dig. 50.17.116

¹²¹ Geneza 47:19 „Cumpără-ne pe noi și pământurile noastre pentru pâine, și vom fi robi ai lui Faraon...”

¹²² Nimrod, Vânătorul hisholychurch.net/news/articles/hunter.php

¹²³ Plutarh, acum 2000 de ani – istoric și filozof grec.

¹²⁴ Invito beneficium non datur. – „Un beneficiu nu poate fi oferit celui care nu-l dorește.” Dig. 50.17.69; Broom, Max. 3d Lond. ed.625

¹²⁵ 1 Green. Evid. § 18; 9 East, 277; 9 Barnue. & C. 643; 3 Maule & S. 11, 17 (referințe juridice clasice anglo-americane).

Robia lui Israel în Egipt este o dovadă clară că retragerea consimțământului nu eliberează un om automat. Israel a trebuit să învețe multe lucruri pe care le uitase, înainte de a fi gata să înfrunte provocările de a fi o națiune liberă sub Dumnezeu.

Blestemul și Contractul

De ce suntem *supuși rânduieilor oamenilor*? De ce suntem *sub tribut*? Omenirea a intrat constant în robie și sub autoritatea altor oameni care fac legi, impun contribuții și reglementează viața oamenilor. Ei ajung să fie supuși prin cerere pentru obținerea de beneficii și prin contractele și legămintele lor pentru garantarea securității.

„Și vouă, celor necăjiți [contractați]¹²⁶, odihnă [captivitate tolerabilă]¹²⁷ împreună cu noi, la descoperirea Domnului Isus din cer cu îngerii puterii Lui,”
2 Tesaloniceni 1:7

Potrivit cu toate faptele pe care le-au făcut încă din ziua în care Dumnezeu i-a scos din Egipt și până în ziua de azi, poporul a revenit în robie.¹²⁸ Oamenii din tabăra vițelului de aur (la poalele Muntelui Sinai) se întorceau în robie. În Egipt, tot aurul era în trezorerie, și ei erau legați sub o autoritate centrală a aceluia guvern. Oamenii nu mai erau liberi, ci legați, iar loialitatea lor era asigurată.

„Cel ce încheie un contract, cunoaște sau ar trebui să cunoască natura persoanei cu care încheie contractul; altfel nu este scuzabil.”¹²⁹

Este acea putere a contractului care a permis oamenilor să se întoarcă în robie, iar ignoranța nu poate fi o scuză pentru cei care aleg să primească beneficii în dauna aproapelui lor.

„Niciun stat nu va... anula obligația contractelor.”¹³⁰

---

¹²⁶ *thlibo* 1) a presa (ca strugurii), a apăsa puternic; o cale îngustă, **strămtorată**; metaforic: a tulbura, a necăji, a chinui.

¹²⁷ *anesis* 1) o relaxare, o slăbire; **se referă la o stare mai ușoară în captivitate**, a fi ținut în detenție mai puțin severă...

¹²⁸ 1 Samuel 8:8 „De când i-am scos din Egipt până în ziua de azi, M-au părăsit și au slujit altor dumnezei...”

¹²⁹ Qui cum alio contrahit, vel est, vel debet esse non ignarus conditio ejus. – „Cel ce contractează cu altul este sau trebuie să fie conștient de condiția acestuia.” Dig. 50, 17, 19; 2 Hagg. Consist. Rep. 61

¹³⁰ Articolul I, Secțiunea 10 din Constituția Statelor Unite („Niciun stat nu va încheia vreun tratat, alianță sau confederație...” etc.)

„De la robie la credință spirituală; De la credință spirituală la mare curaj; De la curaj la libertate; De la libertate la belșug; De la belșug la mulțumire de sine; De la mulțumire la apatie; De la apatie la dependență; De la dependență înapoi în robie.”¹³¹

Prețul Garanției

„Mulți oameni cred că își cumpără plăcerea, când de fapt se vând pe ei înșiși ca sclavi ai acesteia.” Ben Franklin

Societatea modernă este în robie ca garant.¹³² Oamenii s-au vândut pe ei înșiși ca garanție pentru datorie și acum suferă consecințele.

„Cel ce este garant pentru un străin va suferi; iar cel ce urăște garanția este în siguranță.” Proverbe 11:15

Un contract „izvorăște din principiile legii naturale: este voluntar și întemeiat pe consimțământ: implică obligații reciproce și mutuale, și este pentru beneficiu reciproc... folosința lucrului este obiectul.”¹³³

Captivitatea poporului a fost adesea instaurată prin acceptarea beneficiilor oferite în schimbul supunerii contractuale față de falsa bunăvoință a guvernului. Când beneficiul este oferit prin îndatorare, beneficiarul devine prins ca garant.

Biblia este istoria oamenilor care respingeau domnia lui Dumnezeu și alegeau sclavia sub guvernele oamenilor, ceea ce este păcat. Cele Zece Porunci sunt constituția guvernului lui Dumnezeu.

Răscumpărarea lui Hristos și porunca de a trăi prin credință, speranță și dragoste, iubind pe aproapele și nepoftind bunurile lui, este adevărata noastră garanție.¹³⁴

Ne-am făcut legăminte cu Dumnezeu sau cu oamenii și cu dumnezeii lor? Un contract este legea care ne leagă, și nu există scăpare în guvernele federale sau de stat, care prin însăși natura lor sunt obligate să te țină legat de contractele făcute de tine.

---

¹³¹ „Căderea Republicii Ateniene,” de Alexander Tyler, Edinburgh, Scoția.

¹³² Proverbe 6:1–2, „Fiule, dacă te-ai făcut chezașie pentru aproapele tău, dacă ai bătut palma cu un străin, te-ai prins singur în cuvintele gurii tale, ești legat de vorbele buzelor tale.”

Proverbe 17:18 „Omul lipsit de pricepere se pune chezaș, și se obligă pentru aproapele lui.”

¹³³ Dicționarul juridic Black's, ediția a III-a, p. 895 și Dicționarul de Drept Bouvier.

¹³⁴ Evrei 7:22 „Prin aceasta, Isus a devenit garantul unui legământ mai bun.”

„Dar atunci, când nu-L cunoșteți pe Dumnezeu, ați slujit celor ce din fire nu sunt dumnezei. Dar acum, după ce L-ați cunoscut pe Dumnezeu, sau mai degrabă, după ce ați fost cunoscuți de Dumnezeu, cum vă mai întoarceți iarăși la acele elemente slabe și sărăcicioase, cărora doriți iarăși să le fiți robi?” Galateni 4:8-9

Elementele lumii și Împărăția

„Așteptând și grăbind venirea zilei lui Dumnezeu, în care cerurile aprinse vor pieri, și elementele se vor topi de mare căldură?” 2 Petru 3:12

Unii interpreți ai Noului Testament susțin că „*topirea elementelor*” face referire la un viitor război nuclear.

Însă cuvântul „*element*” provine din grecescul „*stoicheion*,”¹³⁵ derivat de la „*stoicheo*,” care înseamnă „a merge... în ordine,” „a-ți direcționa viața.” La fel ca și în cazul cuvântului *exousia*, trebuie să ne întrebăm ce intenționa autorul să comunice, analizând sensul și folosirea termenului în epoca respectivă.

Același cuvânt „*element*” este folosit și în Galateni 4:3. Este folosit cu referire la faptul că suntem „în robie sub stihiiile lumii.” Iar în Galateni 4:9, citim: „*Dar acum, după ce ați cunoscut pe Dumnezeu, sau, mai degrabă, după ce ați fost cunoscuți de Dumnezeu, cum vă întoarceți iarăși la acele slabe și sărăcicioase stihii* [stoicheion], *cărora vreți să vă supuneți din nou ca unor robi?*” Așadar, cuvântul grecesc *stoicheion*, tradus aici prin „stihii,” se referă la acele rânduiele, sisteme, sau orânduiele lumești, considerate slabe și nefolositoare în lumina adevărului și libertății aduse de Hristos.

Aceleași cuvinte apar și în Coloseni 2:20: „*Dacă ați murit împreună cu Hristos față de rânduielele* [stoicheion] *lumii, de ce, ca și cum ați trăi încă în lume, vă supuneți la porunci...?*”

Aici, cuvântul grecesc *stoicheion*, tradus prin „rânduiele” sau „elemente”, se referă la structurile și sistemele de guvernare ale lumii - ordonanțe, reguli impuse de oameni, care leagă și subjugă, nu eliberează.

---

¹³⁵ Strong #4747 – *stoicheion*: element, rudiment, principiu. Primul lucru, din care celelalte, aparținând unei serii sau unui întreg compus, își au originea; un element, un principiu de bază. De exemplu: elementele, rudimentele, principiile primare și fundamentale ale oricărei arte, științe sau discipline. 1a) elementele instruirii religioase sau poruncile ceremoniale comune în închinare... Principiile și practicile vechii ordini a lumii bazate pe legământul vechi. Vezi 2 Petru 3:10,12

În Coloseni 2:8, întâlnim și termenul „tradiții,” care este redat și prin „rânduiești” sau *orânduiri*: „*Luați seama ca nimeni să nu vă fure cu filozofia și cu amăgirea deșartă, după tradiția*¹³⁶ *oamenilor, după învățăturile începătoare* [stoicheion] *ale lumii, și nu după Hristos.*”

Cuvântul „*fure*” înseamnă „a jefui” sau „a duce pradă.” În sens biblic, se referă la a fi înșelat și „răpit” de la adevăr, libertate sau binecuvântările lui Dumnezeu, prin filozofii lumești, tradiții omenești sau autorități care nu sunt de la Hristos.

În toate cazurile, cuvântul „*lume*” este tradus din cuvântul grecesc *kosmos*, care înseamnă „constituție, ordine, guvernare” sau „stat.” Acest cuvânt derivă din *komizo*, care înseamnă: „a îngriji,” „a purta de grijă,” „a asigura,” „a aduce înapoi ce este al cuiva,” „a transporta sau a lua cu sine.”

Prin urmare, „lumea” în aceste pasaje biblice nu înseamnă planeta sau umanitatea în general, ci se referă la sistemele de guvernare omenești, ordonate și organizate pentru a administra și controla populația — exact tipul de guvernare din care Hristos ne cheamă să ieșim.

Dumnezeu vrea ca noi să fim suflete libere, sub autoritatea Lui, și nu prădați (furați), robiți sub guverne precum Egiptul, Roma sau Babilonul. El nu dorește ca tu să juri, să contractezi, sau să ceri pâinea cea de toate zilele și beneficii de la acei oameni care se numesc binefăcători, dar *exercită autoritate* unii asupra altora, readucându-te în robia elementelor *lumii*. El vrea ca tu să fii „în lume, dar nu din lume,” trăind liber în Hristos, nu legat de „rânduieștile” statului, ci de credință, speranță și dragoste.

---

¹³⁶ *Paradosis* - orânduire, tradiție 1) predare, transmitere, renunțare la ceva.

Mamona

„Nimeni nu poate sluji la doi stăpâni; căci sau va urî pe unul și va iubi pe celălalt, sau va ține la unul și va nesocoti pe celălalt. Nu puteți sluji lui Dumnezeu și lui Mamona.” Matei 6:24

Mamona nu înseamnă pur și simplu bani, ci „avere încredințată.”¹³⁷ Sistemele care dețin ori controlează dreptul oamenilor de a-și hotărî singuri ce fac cu bogăția și proprietatea lor sunt, în esență, forme de „mamona.” Astfel de sisteme eșuează întotdeauna din cauza corupției, lăcomiei sau a supra-consumului.

Vedem astăzi consecințele pe termen lung ale sistemelor de rezervă fracționară. Nu sunt ceva nou; și în istorie s-au dovedit adesea devastatoare.

În vremea Bisericii primare, inflația era o problemă serioasă: autoritățile romane scoteau argintul din monedă, iar taxele impuse celor supuși creșteau pentru a susține corupția statului.

„Și eu vă spun: Faceți-vă prieteni cu mamona nedreptății, pentru ca atunci când veți rămâne fără ea, să vă primească în locuințele veșnice.” Luca 16:9

Omenirea a fost prinsă mereu în cursa propriilor poftes și dorințe, a lăcomiei și a setei de putere. Natura păcătoasă a omului îl aduce, iar și iar, în robia Egiptului. Pentru a fi cu adevărat liber, omul trebuie să se pocăiască și să-și schimbe căile, chiar dacă, pentru o vreme, va fi nevoit să suporte povara captivității până când va învăța din nou căile lui Hristos și ale Tatălui.

În drumul spre eliberare, este posibil să fim nevoiți să plătim în continuare „Faraonilor,” „Iroziilor” și „Cezarilor” acestei *lumi*, dar nu ar trebui să mâncăm din lucrurile jertfite acestor zei ai forței și fricii. Ei oferă mâncăruri amăgitoare, iar masa lor este o cursă.

Împărăția lui Hristos a început cu cei care și-au schimbat viața și au căutat dreptatea Sa. Împărăția este doar pentru cei virtuoși, care își iubesc aproapele. Este pentru cei care cred cu adevărat în jertfa lui Hristos, în dăruirea și iertarea Lui, în duh și adevăr.

„Nu puteți bea paharul Domnului și paharul dracilor; nu puteți lua parte la masa Domnului și la masa dracilor.” 1 Corinteni 10:21

---

¹³⁷ *Mamona* – un cuvânt aramaic, „bogăție” ... derivat din *Ma'amon*, care înseamnă „ceva încredințat spre păstrare.” Encyclopedia Britannica

Religia Poporului

Biblia vorbește despre guvernare de sute și sute de ori, despre contracte, legăminte, acorduri - de sute de ori. Religia este menționată doar de cinci ori.

În 1382, introducerea traducerii Bibliei realizate de John Wycliffe spunea: „Această Biblie este pentru Guvernarea Poporului, de către Popor și pentru Popor.” John a fost arestat de către guvern și a murit în închisoare. Doi ani mai târziu, o biserică i-a ars trupul pe rug. Alții au fost arși de vii pentru aceeași credință și percepție.

„Religia curată și neîntinată înaintea lui Dumnezeu și Tatăl este aceasta: să cercetăm¹³⁸ pe orfani și pe văduve în necazurile lor și să ne păzim neîntinați de lume.” Iacov 1:27

Cuvântul grecesc pentru „*lume*” folosit aici este definit ca și „constituție, ordine, guvernare,” provenind din cuvântul grec *komizo*, care înseamnă „a se îngriji de, a purta de grijă, a oferi sprijin.” Însemna "Statul."

Împărăția lui Hristos oferea aceleași beneficii religioase, grijă și asistență precum „lumea.”

Oferirea pâinii zilnice pentru administrarea văduvelor și orfanilor era prezentă, dar se baza pe credință, speranță și caritate, pentru a asigura resursele guvernării sale, așa cum Dumnezeu a intenționat dintotdeauna.

„Lumea” oferea atunci pâine și circ printr-un vast sistem de asistență socială. Aceste beneficii erau furnizate prin templele guvernamentale ale Romei, susținute prin taxe. Colectarea jertfelor poporului era numită Qorban, iar - la fel ca și Corban-ul fariseilor - făcea cuvântul lui Dumnezeu fără putere.¹³⁹

Guvernele lumii nu oferă niciodată caritate. Ele doar dau ceea ce iau de la alții. Guvernarea lui Dumnezeu nu oferă nimic decât ceea ce este dat caritabil. „Dați gratis, așa cum ați primit gratis.” În această singură poruncă a carității se face deosebirea între capre și oi, între guvernele *dumnezeilor mulți ai lumii* și guvernarea lui Dumnezeu Tatăl din ceruri, între religia curată și religia necurată, între credincioși și cei cu puțină credință.

---

¹³⁸ *Episkeptomai* – „a privi asupra, a cerceta... a se îngriji de, a purta grijă pentru.”

¹³⁹ „...Corban... anulați cuvântul lui Dumnezeu prin tradiția voastră, pe care ați transmis-o; și faceți multe alte lucruri asemănătoare.” Marcu 7:11,13

Vânători Puternici

„El a fost un vânător puternic înaintea Domnului; de aceea se spune: Ca Nimrod, vânătorul puternic înaintea Domnului.” Geneza 10:9

Cuvântul „*vânător*” este tradus din ebraicul *tsayid*, care este tradus mai des ca „provizie, hrană, rezerve alimentare sau merinde.”

Acest verset ar fi mai bine tradus în sensul că Nimrod era un *mare furnizor* în locul Domnului.

Această idee că oamenii pot prinde (în sensul de a ademini) poporul în robie prin oferirea de beneficii se aliniază cu numeroase avertismente biblice despre întoarcerea în Egipt;¹⁴⁰ poruncile împotriva încheierii de legăminte cu locuitorii și dumnezeii lor; împotriva poftei față de bunurile aproapelui;¹⁴¹ proverbele despre a mânca la masa conducătorilor și a nu consimți la câștig;¹⁴² și mărturiile lui David și Pavel despre mesele care trebuiau să fie pentru binele nostru, dar au devenit o cursă;¹⁴³ ca să nu mai vorbim de interdicțiile lui Isus cu privire la rugăciunea către „tații pământului,” jurământul sau legămintele, sau de a fi asemenea conducătorilor neamurilor care exercită autoritate, care oferă beneficii pe seama aproapelui, sau promit libertate dar îi duc pe oameni în robie.¹⁴⁴

Evangelhia Împărăției este pentru cei vii, dispuși să se pocăiască și să caute neprihănirea lui Dumnezeu prin eliberarea aproapelui lor din lăcomia și inimile lor lacome.

Acea Împărăție este aproape. Nu ar trebui să fim asemenea guvernelor păgânilor. Căutarea neprihănirii Sale este o cale care poate salva poporul Său atât în această viață cât și în cea viitoare.

„Căci știți bine: niciun curvar, niciun om necurat, niciun lacom, care este un închinător la idoli, nu are parte de moștenirea în Împărăția lui Hristos și a lui Dumnezeu.” (Efeseni 5:5)

---

¹⁴⁰ Deuteronom 17:16 „... să nu faci poporul să se întoarcă în Egipt...”

¹⁴¹ Exod 20:1–17 „... te-am scos din Egipt, din casa robiei. Să nu ai alți dumnezei afară de Mine... Să nu poțesti nimic din ce este al aproapelui tău.”

Exod 23:32, 31 „Să nu faci niciun legământ cu ei, nici cu dumnezeii lor.” Exodul 34:12,15

¹⁴² Deuteronom 13:8, Proverbe 1:10–19, Proverbe 23

¹⁴³ Psalm 69:22, Romani 11:9, Matei 6:11: „Pâinea noastră cea de toate zilele, dă-ne-o nouă astăzi.”

¹⁴⁴ Matei 6:9, 23:9, 5:34, 20:25; Marcu 10:42, Luca 4:18, 22:25; Iacov 5:12, 1 Petru 2:16, 2 Petru 2:3, 2 Petru 2:19, 2 Timotei 2:26, 1:1,9

Rugăciunile Lacomе

Rugăciunea este un apel, o cerere. Dacă faci cerere pentru beneficii, considerând că aproapele tău trebuie să plătească pentru bunăstarea ta prin autoritatea unor oameni care se numesc binefăcători,¹⁴⁵ atunci vei deveni — și este de așteptat să devii — nimic altceva decât o resursă umană, la discreția celor aleși să domnească peste tine.

Cea mai mare amenințare la adresa libertății sunt funcțiile alegătorilor înrădăcinate în dorința de beneficii, chiar și pe seama aproapelui.

„Aveți drepturi anterioare tuturor guvernelor pământești: drepturi care nu pot fi abrogate sau restrânse de legile omenești; drepturi derivate de la Marele Legiuitor al universului.”¹⁴⁶ Dar te poți *vinde* singur ca sclav unor dumnezei creați de tine prin consimțământ, și îți poți pecetlui robia prin datorie.¹⁴⁷ Societățile libere depind de virtutea caritabilă și natura membrilor lor, nu de abilitatea de a extrage contribuții sub amenințarea sabiei sau a armei.

Este o încălcare a legii desăvârșite a libertății, a carității și a iubirii să râvnești bunurile aproapelui tău prin guverne.

Avraam, Moise și Isus au învățat principiile libertății, dar bisericile moderne, sinagogile și moscheile L-au respins pe Dumnezeu și au eșuat în a sluji poporului pe care trebuiau să-l slujească. Nu vom fi liberi până când nu ne vom elibera aproapele de capriciile propriilor noastre dorințe.

„Pentru că poporul meu M-a uitat, au ars tămâie deșertăciunii și i-au făcut să se poticneasă pe căile lor, părăsind cărările cele vechi, ca să umble pe drumuri, pe o cale netrăsată.” Ieremia 18:15

---

¹⁴⁵ Matei 20:25 „Dar Isus i-a chemat la El și le-a zis: Știți că domnitorii neamurilor stăpânesc peste ele, și cei mari le poruncesc cu autoritate.”

Marcu 10:42 „Isus i-a chemat la El și le-a zis: Știți că cei ce sunt considerați conducători peste neamuri domnesc peste ele, și cei mari exercită autoritate asupra lor.”

Luca 22:25 „Și le-a zis: Împărații neamurilor domnesc peste ele; și cei ce stăpânesc peste ele sunt numiți binefăcători.”

¹⁴⁶ John Adams (1735–1826), Părinte fondator și al 2-lea Președinte al Statelor Unite.

¹⁴⁷ Proverbe 22:26 „Nu fi dintre aceia care dau mâna ca să garanteze, nici dintre aceia care se fac garanți pentru datorii.”

Romani 13:8 „Să nu datorați nimănui nimic, decât să vă iubiți unii pe alții; căci cine iubește pe alții a împlinit Legea.”

Evanghelia Iubirii

O evanghelie diluată, fără pocăință, care neglijează poruncile, lipsită de cerința dărnicii și iertării, nepăsătoare față de nevoia de a păzi poruncile pentru viața veșnică și vestea cea bună că Împărăția lui Dumnezeu este aproape — poate schimba fața creștinismului, dar nu caracterul lui Hristos.

Biserica care își trimite membrii să se roage la oameni care se numesc binefăcători dar care *exercită autoritate* nu urmează pe Hristos. Biserica ce aprobă poftirea bunurilor aproapei prin puterea și autoritatea acestor binefăcători falși lucrează împotriva poruncilor lui Hristos. S-ar putea ca ei să nu-L cunoască cu adevărat pe Hristos și nici să-L iubească.¹⁴⁸

---

¹⁴⁸ Marcu 12:30 „Și să iubești pe Domnul Dumnezeuul tău din toată inima ta, din tot sufletul tău, din tot cugetul tău și din toată puterea ta: aceasta este cea dintâi poruncă.”

Marcu 12:31 „Iar a doua este aceasta: Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși. Nu este altă poruncă mai mare decât acestea.”

Ioan 13:34 „Vă dau o poruncă nouă: să vă iubiți unii pe alții; cum v-am iubit Eu, așa să vă iubiți și voi unii pe alții.”

Ioan 14:15 „Dacă Mă iubiți, veți păzi poruncile Mele.”

Ioan 14:21 „Cel ce are poruncile Mele și le păzește, acela este cel ce Mă iubește; iar cel ce Mă iubește va fi iubit de Tatăl Meu, și Eu îl voi iubi și Mă voi arăta lui.”

Ioan 14:31 „Dar ca să știe lumea că iubesc pe Tatăl și cum Mi-a poruncit Tatăl, așa fac. Sculați-vă, să mergem de aici.”

Ioan 15:10 „Dacă păziți poruncile Mele, veți rămâne în dragostea Mea, după cum și Eu am păzit poruncile Tatălui Meu și rămân în dragostea Lui.”

Ioan 14:23 „Drept răspuns, Isus i-a zis: Dacă Mă iubește cineva, va păzi cuvântul Meu; și Tatăl Meu îl va iubi. Noi vom veni la el și vom locui împreună cu el.”

Ioan 15:12 „Aceasta este porunca Mea: să vă iubiți unii pe alții, cum v-am iubit Eu.”

Ioan 15:17 „Vă poruncesc aceste lucruri: să vă iubiți unii pe alții.”

Romani 13:9 „Căci: Să nu preacurvești, să nu ucizi, să nu furi, să nu mărturisești strâmb, să nu poftești; și orice altă poruncă mai este, se cuprinde în această poruncă: Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși.”

1 Ioan 3:23 „Și porunca Lui este aceasta: să credem în Numele Fiului Său, Isus Hristos, și să ne iubim unii pe alții, cum ne-a poruncit El.”

1 Ioan 5:2-5 „Prin aceasta cunoaștem că iubim pe copiii lui Dumnezeu: dacă Îl iubim pe Dumnezeu și păzim poruncile Lui. Căci dragostea față de Dumnezeu stă în păzirea poruncilor Lui. Și poruncile Lui nu sunt grele. Pentru că oricine este născut din Dumnezeu biruiește lumea; și ceea ce câștigă biruința asupra lumii este credința noastră. Cine este cel ce biruiește lumea, dacă nu cel ce crede că Isus este Fiul lui Dumnezeu?”

2 Ioan 1:5-6 „Și acum te rog, doamnă – nu ca și cum ți-aș scrie o poruncă nouă, ci aceea pe care am avut-o de la început – să ne iubim unii pe alții. Și dragostea stă în aceasta: să umblăm după poruncile Lui. Aceasta este porunca, după cum ați auzit de la început, ca să umblați în ea.”

Evanghelia Libertății

Fără a căuta Împărăția lui Dumnezeu care este aproape și neprihănirea Lui — libertatea sub autoritatea lui Dumnezeu prin dragoste și caritate — oamenii *lumii* vor fi curând readuși în robia Egiptului și a Babilonului. Este robia minții cea care descoperă spiritul nepocăit. Mândria în propriile noastre convingeri este cea care sudează zăbrelele închisorii noastre mintale.

„Libertatea este Dreptul de a Alege, Dreptul de a crea pentru sine alternative de Alegere. Fără posibilitatea de a Alege, și exercițiul Alegerii, un om nu este un om, ci un membru, un instrument, un lucru.”¹⁴⁹

Dumnezeu dorește ca noi să fim suflete libere. Adevărata libertate sub Dumnezeu cere o practică iubitoare a responsabilității caritabile care să susțină drepturile noastre și ale aproapelui în mod egal, prin virtutea lui Hristos.

De la început, Dumnezeu a înzestrat omul cu liberul arbitru, adică *puterea de a alege*. Când omul este ispitit să-și extragă înțelegerea din propriul său pom al cunoștinței binelui și răului, el devine victima propriei mândrii. Fără pomul vieții, Duhul Sfânt al lui Hristos, omul va încerca să devină el însuși sursa vieții și, curând, va căuta să ia viața altora.

Biblia ne spune clar că omul iese din *prezența* lui Dumnezeu, *păcătuiește* împotriva Lui și chiar Îl *respinge* atunci când caută să devină autoritate peste alți oameni. Când omul deschide ușa acestei paradigme a dominației asupra celorlalți, el ajunge curând sub autoritatea altor oameni, precum Cain, Nimrod, Faraon, chiar Saul¹⁵⁰ și Cezar.¹⁵¹

Dumnezeu vrea ca poporul Său să fie liber. El dorește ca fiecare suflet să fie supus unei libertăți mai înalte, căci nu există libertate decât de la Dumnezeu: libertățile care există sunt rânduite de Dumnezeu.

Așadar, oricine se împotrivește libertății, se împotrivește rânduiei lui Dumnezeu: și cei ce se împotrivesc își atrag asupra lor osândă.

---

¹⁴⁹ Archibald MacLeish a fost poet, scriitor și bibliotecar al Congresului American (1892–1982).

¹⁵⁰ Geneza 4:16, Geneza 10:9, Deuteronom 7:8, 1 Samuel 8:7

¹⁵¹ Ioan 19:15 „Pilăt le-a zis: Să răstignesc pe Împăratul vostru? Preoții cei mai de seamă au răspuns: Noi n-avem alt împărat decât pe Cezar!”

De dragul conștiinței

Dacă săvârșim răul, respingem căile lui Dumnezeu, facem un legământ cu oamenii și consimțim în ascuns pentru câștig, fiind astfel prinși în plasa propriei făuriri, atunci „trebuie¹⁵² să fim supuși, nu numai din frica pedepsei, ci și din îndemnul conștiinței.” (Romani 13:5)

Dumnezeu nu dorește ca tu să fii supus, dar dacă îi datorezi ceva lui Cezar, plătește-i. Dacă îți dai seama acum că ești din nou *încurcat în elementele lumii*, că *te-ai întors în robia Egiptului*, că ai fost *prins și legat în plasa conducătorilor* pentru că ai *mâncat la mesele lor*, atunci există speranță. *Deoarece* „Nimeni nu este mai lipsit de speranță decât cel care crede în mod fals că este liber.”¹⁵³

„Ai fost chemat ca rob? Nu te îngrijora; dar dacă poți să devii liber, folosește prilejul.” 1 Corinteni 7:21

Poți fi cu adevărat liber fără Hristos? Unde este Hristos?

„Căci acolo unde sunt doi sau trei adunați în Numele Meu, acolo sunt și Eu în mijlocul lor.” (Matei 18:20)

Hristos ne-a dat cheile Împărăției. Adună-te cu cei care Îl cunosc pe Hristos – Numele Lui, Caracterul Lui, Duhul Lui. Aceștia sunt cei care se îngrijesc de *lucrurile mai grele ale Legii: dreptatea, mila și credința*. Sunt cei care se îngrijesc și își iubesc *aproapele ca pe ei înșiși*. Sunt cei care înțeleg că dragostea înseamnă jertfă.¹⁵⁴

Cu ajutorul lui Hristos, prezent în ceilalți, și prin dăruirea de sine asemenea lui Hristos pentru alții, vei primi puterea, prin credință, să trăiești în lume, dar să nu fii din lume. Nu va trebui să te legi pe pământ, ci vei putea să te dezlegi pe pământ și în cer.

Noi, asemenea lui Hristos, ne putem elibera prin faptul că ne eliberăm mai întâi aproapele. Suntem mântuiți prin „Euharistia” lui Hristos, care este cuvântul grecesc pentru „mulțumire.” Această *mulțumire* este opusul lăcomiei, invidiei și zgârceniei. Caritatea este opusul comercialismului. Practica noastră zilnică de a da și a ierta ne face părtași la Trupul și Sângele Său.

---

¹⁵² Grecesul *anagkē* – „necesitate, impusă fie de circumstanțe, fie prin lege...”

¹⁵³ Johann Wolfgang von Goethe (1749–1832), scriitor german.

¹⁵⁴ Ioan 15:13 „Mai mare dragoste decât aceasta nimeni nu are: ca cineva să-și dea viața pentru prietenii săi.”

Pâinea Zilnică

Nu intenționăm să schimbăm Biblia. Dacă oamenii doresc să folosească cuvântul „*putere*” în loc de *exousia*, pot face acest lucru, dar gândirea lor trebuie să rămână în acord cu înțelesul lui Pavel atunci când alege una dintre multele definiții ale cuvântului *putere* din dicționarul englez. Cel puțin una dintre ele înseamnă „*puterea de a alege*.”

Dumnezeu dorește ca fiecare om să fie un suflet liber, direct sub autoritatea Lui, având acest *drept* divin, înăscut, *de a alege*, fără să fie alterat. El, la fel ca și Pavel, dorește ca noi să nu fim sub „*puterea*” nimănui. Pavel chiar proclamă că nu va fi sub autoritatea nimănui în 1 Corinteni 6:12,¹⁵⁵ și folosește cuvântul grecesc *exousiazō* (ἐξουσιάζω). Ceea ce spune este că el nu își va ceda altuia *dreptul său de a alege*, ci alege să rămână în libertate.

Știm deja că guvernele își derivă puterea din consimțământ, iar în Biblie ni se spune „*să nu consimțim*.”¹⁵⁶

Majoritatea oamenilor consimt și se leagă pe ei înșiși prin contracte constructive, lucru pe care Dumnezeu ne-a spus să nu-l facem în Exod 23:32 și 34:12-15. Dumnezeu nu doar că ne-a interzis să facem legăminte cu locuitorii acelor ținuturi în care intrăm, dar ne-a și avertizat că acestea vor deveni o capcană care ne va obliga să ne plecăm în fața *judcătorilor lor conducători*, în loc de a-L sluji pe Dumnezeu. De asemenea, ne-a avertizat să nu mâncăm din lucrurile jertfite acestor instituții neevlavioase.¹⁵⁷ *A mânca din jertfa lor* înseamnă a primi „*darurile, donațiile și beneficiile*” lor.

„Pâinea noastră cea de toate zilele dă-ne-o nouă astăzi.” Matei 6:11

Pâinea noastră zilnică ar trebui să vină doar prin credință, speranță și caritate. Sunt mesele regilor și ale prinților cele care prind poporul într-o capcană.¹⁵⁸

---

¹⁵⁵ 1 Corinteni 6:12 „Toate îmi sunt îngăduite, dar nu toate sunt de folos; toate îmi sunt îngăduite, dar nu mă voi lăsa stăpânit de ceva.”

¹⁵⁶ Deuteronom 13:7-8 „... dintre dumnezeii popoarelor de pimprejurul tău... Să nu consimți la el...”
Proverbe 1:10 „Fiule, dacă te momesc păcătoșii, nu consimți.”

¹⁵⁷ Vezi nota de subsol unu, pagina unu.

¹⁵⁸ Psalm 69:22 „Să li se prefacă masa într-o cursă înaintea lor și binefacerea într-o capcană.”
Romani 11:9 „Și David zice: Să li se prefacă masa într-o cursă, într-un laț, într-o piatră de poticnire și într-o răsplătire.”

Proverbe 23:1 „Când stai la masă cu un cârmuitor... pune-ți cuțitul la gât dacă ești lacom.”

Tați pe pământ

Pe vremea lui Hristos, Împăratul era numit *Patronus*.¹⁵⁹ Ca *Tată al națiunii*, el pretindea ascultare prin prerogativa *Parens Patria*, adică „ascultați de Tatăl.”¹⁶⁰ Senatorii erau numiți *Patri*, sau „tați conscripționați.”¹⁶¹ Apoi a venit un Rege numit Isus, care a spus: „...și Tată să nu numiți pe nimeni pe pământ; căci Unul este Tatăl vostru, Acela care este în ceruri.” (Matei 23:9)

Puterea de a impune un tribut,¹⁶² o taxă de consum (acciză) asupra poporului este un drept *patrimonial*¹⁶³ al acestor tați de pe pământ. *Parens patriae*... este acea prerogativă regală prin care Regele avea dreptul de a acționa ca tutore al persoanelor... În Statele Unite, funcția de *parens patriae* aparține statelor.¹⁶⁴

Întotdeauna a fost opțiunea oamenilor de a aplica la Stat pentru cetățenie *înfrățită*. În anul 168 d.Hr., Marcus Aurelius, împăratul Romei, nu voia ca *niciun copil să fie lăsat în urmă*. Prin lege, a cerut ca toți să-și înregistreze nașterea copiilor la secretarul trezoreriei sau la registratorii provinciali în termen de 30 de zile.

Creștinii nu o făceau. O astfel de înregistrare ar fi fost o cerere către Tatăl Statului Roman și o abatere de la poruncile lui Hristos. Statul devenea *In Loco Parentis* — în latină însemnând „în locul unui părinte,” ceea ce înseamnă o lepădare de familia instituită de Dumnezeu.

Ar trebui creștinii să se roage sau să mănânce la altarele civile sau mesele acestor tați ai pământului, sau să se roage *Tatălui nostru care este în ceruri*? „Ca să mâncați și să beți la masa Mea în Împărăția Mea...” (Luca 22:30)

---

¹⁵⁹ „*Patronus*, în dreptul civil roman: Acest cuvânt este o modificare a cuvântului latin *pater* (tată); o denumire aplicată senatorilor Romei – primii, o sută la număr. ” (Conform *Bouvier's Law Dictionary*, ediția 1856)

¹⁶⁰ Vezi Codul Statelor Unite (U.S.C.), TITLUL 15, Secțiunea 15h: Aplicabilitatea acțiunilor *Parens Patriae*.

¹⁶¹ *Conscripti Patres* – Congresul Romei era format din *părinții* conscripți sau aleși, în care era investită puterea și autoritatea fiecărei familii.

¹⁶² Tributul este „o sumă de bani plătită de un suveran sau stat inferior către un potentat superior, pentru a asigura prietenia sau protecția acestuia.” (Brande. *Black's Law Dictionary*, ediția a 3-a, p. 1757)

¹⁶³ „*Acciza* (tributul), în originea sa, este dreptul patrimonial al împăraților și regilor.” Vectigal, origina ipsa, *jus Cæsarium et regum patrimoniale est*.

¹⁶⁴ *Black's Law Dictionary*, ediția a 6-a (1990), p. 1114.

Creștinii Moderni

Creștinismul modern s-a născut după:

Persecuția și uciderea a milioane de oameni de către o Biserică...

Întemnițarea și asasinarea traducătorilor Bibliei.

O multitudine de doctrine diversioniste născute din confuzie.

Măcelărirea celor ce au rezistat reînțarcerii regilor.

Benefactorii autocrați care cereau credință și loialitate.

Influența unei armate de academicieni antrenați și părtinitori.

Este rezonabil să presupunem că unii savanți ar putea considera mai ușor să se conformeze pentru a supraviețui, dar lupta pentru libertate este puternică în cei credincioși. Alegerea conducătorilor care să exercite autoritate a fost întotdeauna o respingere a lui Dumnezeu.¹⁶⁵ Cu cât un guvern are mai multă putere, cu atât este mai mare dovada că poporul L-a respins pe Dumnezeu. Dumnezeu a spus să nu ne mai întoarcem niciodată în Egipt¹⁶⁶ — iar acolo este locul în care biserica modernă a condus poporul. Libertatea sub Dumnezeu poate fi o cale greu de urmat sau chiar de imaginat după ani întregi de zăcut în lanțurile socialismului.

„Libertatea religioasă pe care creștinismul a trezit-o în rândul discipolilor săi a organizat-o în republici.”¹⁶⁷

Guvernele au fost instituite de oameni, de la Cain la Nimrod,¹⁶⁸ și de la Faraon¹⁶⁹ la Cezar, până la Saul și Irod, și până în zilele noastre.

Dumnezeu a creat omul cu libertatea și dreptul de a alege. Creștinii moderni au apelat constant la sisteme conduse de oameni care nu sunt benefactori, ci doar iau de la aproapele tău ca să-ți ofere ție beneficii. Creștinul leneș trebuie să fie pus sub tribut.

„...dar mâna leneșă va plăti bir.” Proverbe 12:24

---

¹⁶⁵ *Glasul poporului* – 1 Samuel 8 hisholychurch.net/news/articles/voice.php

¹⁶⁶ Deuteronom 17:16 „Dar să nu... facă poporul să se întoarcă în Egipt, ... căci Domnul v-a spus: Să nu vă mai întoarceți pe drumul acela niciodată.”

¹⁶⁷ Republicile: sau Guvernarea populară, o rânduială a lui Dumnezeu, de Rev. John Crowell D.D., Capitolul II – Republicile organizate.

¹⁶⁸ Geneza 4:16 „Cain a plecat dinaintea Domnului și a locuit în țara Nod... și a zidit o cetate...”

Geneza 10:10-11 „... Nimrod... începutul împărăției lui a fost Babel...”

Geneza 11:4 „... haideți să ne zidim o cetate...”

¹⁶⁹ Exod 1:11 „De aceea au pus peste ei supraveghetori ca să-i asuprească cu muncile lor grele. Și au zidit pentru Faraon cetăți de depozit...”

Zei cei mulți

În Vechiul Testament ni se spune: „Să nu faci legământ cu ei, nici cu dumnezeii lor.” (Exod 23:32)

Ce înseamnă să nu facem legăminte cu dumnezei,¹⁷⁰ să nu ne închinăm lor și să nu le slujim? Cine sunt *dumnezeii cei mulți*?¹⁷¹ Am încheiat noi înțelegeri prin rugăciunile și cererile noastre către binefăcători autoritari, către *idoli* făcuți de mâini omenești? Cuvintele comune din ebraică și greacă, traduse prin „*dumnezei*” sau „*Dumnezeu*,” erau folosite în vremea lui Hristos pentru a-i desemna pe magistrați și judecători în instanțe. Acești „*dumnezei*” domneau peste popor. Ei aplicau legile elitei conducătoare.

Împăratul deținea funcția politică de Apoteoză, adică „Cel care numește dumnezeii,” nu dintr-o credință superstițioasă în idoli de piatră, ci pentru că el numea judecătorii imperiali din întregul Imperiu.

Aceeași funcție de Apoteoză¹⁷² există și astăzi în Statele Unite, precum și în cele mai multe alte guverne. George Washington este onorat cu același titlu în pictura cu acest nume, aflată în Rotonda – fresca din interiorul cupolei Capitolului din Washington, D.C.

Dumnezeu ne-a făcut judecători ai propriilor noastre alegeri. De aceea a spus Isus: „Oare nu este scris în Legea voastră: Eu am zis: ‘Sunteți dumnezei?’” (Ioan 10:34)

„Vai de ei! Căci au urmat calea lui Cain, s-au aruncat cu lăcomie în rătăcirea lui Balaam, din dragoste pentru plată, și au pierit în răzvrătirea lui Core.” Iuda 1:11

Acestea sunt sisteme care fac dumnezei din oameni, supunând pe alții jurămintelor și loialității față de ei. Este clar din textul biblic că Isus a rânduit oameni ca să slujească poporului. Acești oameni au făcut, la rândul lor, numiri din rândul celor aleși de popor.¹⁷³ Clerul este, pur și simplu, cancelaria Împărăției, robii legați ai Regelui, în slujba laicilor – adică a poporului care trăiește potrivit legii desăvârșite a libertății, cu povara responsabilității individuale.

---

¹⁷⁰ *The Covenants of the gods* de Fratele Gregory, HHC

¹⁷¹ „Căci chiar dacă sunt așa-numiți dumnezei, fie în cer, fie pe pământ – după cum sunt mulți dumnezei și mulți domni.” 1 Corinteni 8:5

¹⁷² „literal, ridicarea unei persoane la rangul de zeu”

<http://www.aoc.gov/cc/art/rotunda/apotheosis/Overview.cfm>

¹⁷³ „Așadar, fraților, alegeți dintre voi șapte bărbați... pe care să-i punem peste această treabă.” Fapte 6:3

Jertfit idolilor

Cuvântul grecesc *eidololatrais*, tradus *idolatri*, ar fi numit astăzi „bandiți, pirăți, corupți...”¹⁷⁴ Cuvântul grecesc *eidolothuton*, tradus „*lucruri*” sau „*cărnuri jertfite idolilor*,” este format din două cuvinte grecești: *eidolon* însemnând o *image* sau *asemănare cu ceva* și *thuo*, *ceva jertfit*. Se pare că a fost inventat de creștini și pare a fi „corespondentul negativ al lui Corban”¹⁷⁵ menționat în Marcu, care făcea cuvântul lui Dumnezeu fără putere.

Corban înseamnă *jertfă* și era comun tuturor templelor. Scopul acestor jertfe era dublu: să asigure nevoile poporului și să cultive grija unora față de alții. Caritatea, dragostea, dăruirea și iertarea sunt temelia caracterului lui Dumnezeu și piatra de temelie a societății Sale neprihănite.

Jertfele din temple erau adesea împărțite între preoți, membri și săraci. Ce nu puteau consuma preoții era vândut la preț redus celor nevoiași. Unele temple semănau mai degrabă cu case de investiții și emiteau în mod regulat monedă. Finanțau comerțul, minierul, porturile, apeductele sau drumurile – chiar și războaiele.

Templele puteau fi instituții de caritate sau de asigurare socială. *Religia curată* înseamnă nu doar a-L iubi pe Dumnezeu, ci și pe aproapele. Templele administrau contribuțiile poporului. Când operau prin daruri de bunăvoie, erau o binecuvântare pentru libertatea oamenilor. Când contribuțiile erau impuse, deveneau instituții ale robiei. Ca Nimrod din Babilon, Faraonul Egiptului sau împărații romani, ele puteau fi o *capcană*, o *pedică*, un *prilej de poticnire*, o *răsplătire* înșelătoare – un dușman al libertății.

Roma a trecut de la o republică liberă, la o democrație indirectă, apoi la o dictatură socialistă. „Clasa de mijloc [era] prinsă între o nouă clasă bogată și vizibilă și un proletariat a cărui singură aspirație era să fie întreținut de un stat asistențial.”¹⁷⁶

Religia vine din latinul care înseamnă „*a lega*.” Religia unei societăți determină starea acelei societăți. Religia lui Hristos leagă oamenii prin caritate și iubire. Religia civilă este rezultatul unui contract social.

---

¹⁷⁴ Word Pictures in the New Testament, de A. T. Robertson (1863–1934)

¹⁷⁵ Tyndale Bulletin 44.2 (1993) pp. 237–254: Not so Idle thoughts about Eidolouthuton, de Ben Witherington III

¹⁷⁶ *Viața și vremurile lui Nero*, de Carlo Maria Franzero, 1954

Când bunăstarea societății este oferită prin sabia statului, religia curată este ucisă și libertatea moare. O birocrație autoritară a statului devine noii preoți și miniștri ai societății. Toți cei ce iau prin sabie vor pieri prin sabie.

„Libertatea nu este colectivă, ea este personală. Toată libertatea este libertate individuală.”¹⁷⁷

Drepturile individuale date de Dumnezeu și puterea privilegiată a guvernului acordată de oameni au fost în conflict încă de când Cain l-a omorât pe Abel. „Statul este un scop, iar individul un mijloc pentru acest scop, sau statul este mijlocul, iar individul este scopul în sine.”¹⁷⁸ Datoriile statului nu trebuie niciodată să includă redistribuirea averii într-o societate morală, pentru că omul nu a fost înzestrat cu dreptul de a lua de la fratele său.

„Redistribuirea este imorală... permite unei persoane să trateze o altă persoană doar ca pe un mijloc...”¹⁷⁹ Statul de binefacere este dușmanul religiei curate.¹⁸⁰ Când *religia curată* slăbește, socialismul înflorește.

Unii oameni, prin compactul social, dau statului puterea de a lua de la membrii săi pentru bunăstarea societății. Această putere a fost considerată o *respingere nechibzuită* a lui Dumnezeu.¹⁸¹ „Este imposibil să introduci în societate o schimbare mai mare și un rău mai mare decât aceasta: transformarea legii într-un instrument de jaf.”¹⁸² „Tot socialismul implică sclavie.”¹⁸³ „Socialismul este religia pe care o adoptă oamenii când își pierd religia.”¹⁸⁴

„Nu voi trăi niciodată pentru binele altui om și nici nu voi cere altui om să trăiască pentru al meu.”¹⁸⁵

---

¹⁷⁷ John Calvin Coolidge Jr. (1872–1933), al 30-lea președinte al Statelor Unite.

¹⁷⁸ Natural State, Welfare State or Failed State (Stat Natural, Stat al Asistenței sau Stat Eșuat), de T. H. Shah

¹⁷⁹ Etica kantiană a capitalismului, de Harold B. Jones, Jr.

¹⁸⁰ Cheltuielile statului pentru asistență socială și religiozitatea: O analiză comparativă între națiuni, de Anthony Gill și Erik Lundsgaarde

¹⁸¹ Exod 20:17, 1 Samuel 8, 13:13, Romani 7:7, 13:9, Coloseni 3:5, Evrei 13:5, 2 Petru 2:3-14

¹⁸² Frédéric Bastiat (1801–1850), teoretician francez și economist politic.

¹⁸³ Herbert Spencer (1820–1903), filozof englez.

¹⁸⁴ Richard John Neuhaus (1936–2009), cleric american proeminent.

¹⁸⁵ Atlas Shrugged, de Ayn Rand. Inscripție deasupra centralei electrice din Valea lui Galt (Galt's Gulch)

„Trebuie să învățăm să deosebim între caritate și socialism. Caritatea este bună, socialismul este rău. (Prov. 14:30, 31; 19:17) Caritatea este pentru săracii neajutorati, în timp ce [statul socialist] face pe săraci neajutorati. (Gal. 2:10)”¹⁸⁶

Negarea Împărăției care este aproape

O iluzie importantă a Bisericii moderne 'Biblia Teologica' este că, deși are o formă de evlavie, îi *tăgăduiește puterea*.

Cuvântul „*putere*” din 2 Timotei 3:5¹⁸⁷ este *dunamis*, adesea folosit pentru a descrie *puterea guvernamentală*. A fost Hristos un rege? A format El un guvern din care puteam face parte?

Hristos a fost Rege din naștere. Irod știa asta, magii, îngerii și păstorii știau și ei. Când Isus a intrat în Ierusalim, mii de oameni L-au aclamat ca fiind cel mai înalt fiu al lui David. Isus a spus că pentru acest scop a venit în lume și chiar Procuratorul Romei a recunoscut că acesta era Regele, proclamând oficial acest lucru pe inscripția bătută pe cruce:

„Și deasupra Lui era scrisă o inscripție, în litere grecești, latinești și evreiești:

ACESTA ESTE ÎMPĂRATUL IUDEILOR.” Luca 23:38

Isus era Mesia, *Mashiyach*, Cel Uns. Regele David era, de asemenea, un *Mashiyach* — uns — și este numit astfel de mai multe ori în ebraică. A fi uns însemna a fi rege. În Noul Testament, cuvântul grecesc *Christos* înseamnă „Unsul.” „Isus Hristos” este Regele Uns al unui guvern.

Când Isus a spus: „Toată puterea Mi-a fost dată în cer și pe pământ,” vorbea oare despre puterea unui guvern? A folosit cuvântul *exousia*. De ce teologii sar cu nerăbdare să spună că *exousia* se referă la putere guvernamentală, cu excepția momentului când o folosește Isus?

„Căci El îi învăța ca unul care are autoritate [ἐξουσία], și nu ca cărturarii lor.” Matei 7:29

---

¹⁸⁶ Comentariu biblic evanghelic al Colegiului Biblic din Australia de Vest, Apocalipsa, de Dr. Peter Mose, [Cartea 97-2], iulie 2004

¹⁸⁷ 2 Timotei 3:5 „Având o formă de evlavie, dar tăgăduindu-i puterea. Depărtează-te de astfel de oameni.”

Acest verset vorbește despre Isus, Regele Iudeii, Mesia, care avea puterea să rânduiască o Împărăție ambasadurilor Săi,¹⁸⁸ după cum El a spus că va face.¹⁸⁹

„Unde este Cel ce S-a născut Rege al iudeilor? Căci am văzut steaua Lui în răsărit și am venit să ne închinăm Lui.” Matei 2:2

Pentru acest scop *a venit în lume*. El a rânduit o Împărăție, în duh și în adevăr. I-a eliberat pe captivi și a dat libertate celor legați de „elementele lumii,” care au primit botezul Său în locul botezului lui Irod.

„Căci Dumnezeu nu a trimis pe Fiul Său în lume ca să judece lumea, ci ca lumea să fie mântuită prin El.” Ioan 3:17

Există multe cuvinte cu multe definiții, dar slujitorii bisericii moderne le interpretează într-un fel, în timp ce pare că Biserica primară le-a înțeles altfel.

Ei nu erau persecutați pentru că alegeau să fie supuși autorității guvernului, ci pentru că adesea făceau lucruri contrare decretelor Cezarului, spunând că este un alt Rege.¹⁹⁰ Ei nu participau la sistemul de asistență socială roman și, prin urmare, nu erau garanți pentru Statul roman și datoria lui în continuă creștere.

„Precum M-ai trimis Tu în lume, așa i-am trimis și Eu pe ei în lume.” Ioan 17:18

Am auzit mai mult de un om spunând că avem nevoie de o Biserică modernă pentru vremuri moderne. Dar sunt vremurile atât de diferite? S-au schimbat oamenii? Dumnezeu nu S-a schimbat. Mesajul lui Hristos este atemporal, dacă vom asculta întregul mesaj al Evangheliei Împărăției:

„El zicea: S-a împlinit vremea, și Împărăția lui Dumnezeu este aproape. Pocățiți-vă și credeți în Evanghelie.” Marcu 1:15

Hristos nu doar că a învățat o formă diferită de guvernare, ci a și încredințat-o apostolilor Săi, în timp ce Biserica modernă delegă guvernelor omenești ceea ce fusese odinioară responsabilitatea slujitorilor lui Hristos.

Dacă vrei să întorci lumea cu fața în sus, pocăiește-te, întoarce-te, revin-o la Calea predată de Hristos și de profeți de la început.

---

¹⁸⁸ Luca 22:29 „Și Eu vă rânduiesc vouă o Împărăție, după cum Tatăl Meu Mi-a rânduit Mie...”

¹⁸⁹ Luca 12:32 „Nu te teme, turmă mică, fiindcă Tatăl vostru a găsit cu cale să vă dea Împărăția.”

¹⁹⁰ Fapte 17:7 „Pe care Iason i-a găzduit; și toți aceștia lucrează împotriva poruncilor Cezarului, zicând că este un alt împărat: Isus.”

„De atunci Isus a început să propovăduiască și să zică: Pocăți-vă, căci Împărăția cerurilor este aproape.” Matei 4:17

1 Petru 2:13

„Supuneți-vă oricărei rânduieli omenești, din dragoste pentru Domnul: fie împăratului, ca înalt stăpân...” 1 Petru 2:13

Ar trebui să ne supunem lui Dumnezeu sau oamenilor? Cuvântul „supuneți-vă” este același pe care îl găsim în Tit 3:1 („să fie supuși”). Termenul grecesc **hupotassō** înseamnă „a rândui [sub]” și, laic, descria „o atitudine voluntară de a ceda, de a coopera.”¹⁹¹

Particula greacă *Oun*¹⁹² însemnând „*deci*,” „*prin urmare*” [netradusă în KJV] arată că Petru vorbește despre comportamentul nostru „între neamuri,” adică între *națiuni*.¹⁹³

Ni se spune că noi suntem o *națiune sfântă* sub Dumnezeu.¹⁹⁴ Alții îi numeau pe creștini *făcători de rele*, chiar *atei*, pentru că nu participau la sistemele publice de asistență socială sub „*Geniul*” Cezarului care *își exercita autoritatea unii asupra altora*, deși Isus spusese: „... între voi să nu fie așa.”¹⁹⁵

Petru ne îndeamnă să *cooperăm* cu „*smerenie*,”¹⁹⁶ dar el și ceilalți apostoli poruncesc, de asemenea: „Trebuie să ascultăm de Dumnezeu mai mult decât de oameni.”¹⁹⁷

---

¹⁹¹ Strong's 5293 – *hupotasso*: definit ca „1) a rândui sub, a subordona... 5) a ceda sfatului sau îndemnului cuiva... un termen militar grecesc care, când este folosit în afara contextului militar, înseamnă ‘o atitudine voluntară de supunere, cooperare, asumare a responsabilității și purtare a poverii.’” (Thayer)

¹⁹² *Oun* – *atunci, prin urmare, în consecință, așadar*.

¹⁹³ 1 Petru 2:12 „Să aveți o purtare bună printre neamuri, pentru ca în ceea ce vă vorbesc de rău, ca pe niște făcători de rele, să vadă faptele voastre bune și să slăvească pe Dumnezeu în ziua cercetării.”

¹⁹⁴ 1 Petru 2:9 „Dar voi sunteți o seminție aleasă, o preoție împărătească, un neam sfânt, un popor deosebit, ca să vestiți lucrările minunate ale Celui ce v-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată.”

¹⁹⁵ Matei 20:26; Marcu 10:43; Luca 22:26

¹⁹⁶ 1 Petru 5:5 „Tot așa și voi, tinerilor, fiți supuși celor bătrâni. Și toți încingeți-vă cu smerenie unii față de alții, căci ‘Dumnezeu stă împotriva celor mândri, dar celor smeriți le dă har.’”

¹⁹⁷ Fapte 5:29 „Trebuie să ascultăm mai mult de Dumnezeu decât de oameni.”

Dacă ar fi încheiat acorduri cu conducătorii pentru beneficii obținute pe seama altora, nu ar mai fi putut „contrazice decretul Cezarului, spunând că este un alt Împărat, Isus.”¹⁹⁸

Creștinii contribuiau liber la propriul lor guvern¹⁹⁹ care împărțea corect aceste daruri din casă în casă,²⁰⁰ într-o *religie curată*, îngrijindu-i pe cei nevoiași neatinși de *lumea Romei*.

Așadar, ar trebui să intrăm sub autoritate sau să ne vindem în robie pentru avantaje plătite din buzunarul altora?

Frații lui Iosif l-au vândut, devenind „slujitorii lui Faraon” în Egipt; Dumnezeu *a întors* răul în bine, dar ni s-a spus să nu ne întoarcem niciodată la acel tip de robie.²⁰¹

Voia lui Dumnezeu este ca oamenii să fie suflete libere sub El, nu sub Cain, Nimrod, Faraon, Saul ori Cezar.

Petru adaugă, totuși, în versetul 14: „sau guvernatorilor, ca unora trimiși de el spre pedepsirea făcătorilor de rele și spre lauda celor ce fac bine” – adică o simplă recomandare de a colabora cu poliția ori cu obiceiurile locale.

Așa cum proconsulul Vigellius Saturninus le spunea creștinilor: „Și noi suntem religioși și religia noastră e simplă: jurăm pe Geniul împăratului și cerem beneficiile lui, după cum ar trebui să faceți și voi.” Creștinii însă nu recurgeau la forță; ei ajutau prin caritate, nu prin coercție.²⁰²

Dacă mănânci la masa conducătorilor, vei fi prins în laț.²⁰³

---

¹⁹⁸ Fapte 17:7 „Pe care Iason i-a găzduit; și toți aceștia lucrează împotriva poruncilor Cezarului, zicând că este un alt împărat: Isus.”

¹⁹⁹ Matei 10:8 „Vindecăți pe bolnavi, curățiți pe leproși, înviați pe morți, scoateți dracii. Fără plată ați primit, fără plată să dați.”

²⁰⁰ Fapte 2:46 „Și în fiecare zi erau nelipsiți din Templu, frângând pâinea acasă, luau hrana cu bucurie și curăție de inimă.”

²⁰¹ Deuteronom 17:16 „Dar el să nu întoarcă poporul în Egipt... căci Domnul v-a spus: ‘Să nu vă mai întoarceți pe drumul acela.’”

²⁰² 1 Petru 2:15–17 „Căci așa este voia lui Dumnezeu: făcând binele, să astupați gura oamenilor neștiutori și proști. Purtați-vă ca niște oameni liberi, dar nu ca și cum ați avea libertatea drept acoperământ pentru răutate, ci ca niște robi ai lui Dumnezeu. Dați cinste tuturor oamenilor, iubiți frățietatea, temeți-vă de Dumnezeu, dați cinste împăratului.”

²⁰³ „Să li se prefacă masa într-o cursă înaintea lor, și ceea ce trebuia să le fie spre bine, să le fie o capcană.” Psalm 69:22,

„Și David zice: Masa lor să li se prefacă într-o cursă, într-o capcană, într-un prilej de cădere și într-o răsplătire pentru ei.” Romani 11:9 (și alte referințe: Exod 20:17, 23:32, 34:12; Judecători 10:14; 1 Samuel 8:18; Proverbe 1:10, 23:1; Ezechiel 11:1-11; Ieremia 11:12; Mica 3:1-5; Romani 13:9; Marcu 7:22; Matei 5:34; Iacov 5:12; Galateni 5:15)

Asistența socială modernă este religie: modul în care un popor își îngrijește văduvele, orfanii și nevoiașii. Dacă nu este „nepătată de lume,” nu mai este „religia curată;” devine conformă lumii și depinde complet de contribuții impuse. Drepturile date de Dumnezeu se numesc "libertate." Guvernele sunt împuternicite de oameni. Dacă neglijăm responsabilitatea, pierdem dreptul – și, în cele din urmă, Îl respingem pe Dumnezeu.

Suprem, Mai înalt, Mai bun, Excelență

Cuvântul grecesc *hupercho* înseamnă „a deține în numele cuiva” și nu este tradus niciodată în același mod.²⁰⁴ În Romani 13:1, vedem expresia „stăpânirile cele mai înalte,” care sunt de la Dumnezeu. Dumnezeu i-a dat omului putere și stăpânire, iar aceasta face ca acea putere a alegerii să fie supremă, mai excelentă și mai bună – dacă omul nu renunță la acest drept printr-o incapacitate juridică rezultată din consimțământ, contract, legământ sau constituție,²⁰⁵ atunci el rămâne liber, așa cum a intenționat Dumnezeu.

În Filipeni 2:3, Pavel vorbește despre a nu presupune că ești „mai bun” decât altcineva, ci despre a fi smerit.²⁰⁶ În capitolul 3, versetul 8, *hupercho* este folosit pentru a descrie „excelența cunoașterii lui Hristos Isus, Domnul meu.”²⁰⁷ În capitolul 4, versetul 7, *hupercho* este folosit pentru a spune că „pacea lui Dumnezeu... întrece orice pricepere.”²⁰⁸

În 1 Petru 2:13,²⁰⁹ ni se spune să ne supunem „oricărei rânduieli omenești, pentru Domnul.”

---

²⁰⁴ *hupercho* (ὑπερέχω) – verb, din [ὑπέρ – „peste”] și [ἔχω – „a avea, a ține”]: mai înalt 1, mai bun 1, excelență 1, a trece 1, suprem 1; a deține sau a ține în numele altuia (a reprezenta). A excela, a întrece, a fi superior

²⁰⁵ Romani 13:1 „...stăpânirile cele mai înalte [*hupercho*]. Căci nu este stăpânire decât de la Dumnezeu; și cele care sunt au fost rânduite de Dumnezeu.”

²⁰⁶ Filipeni 2:3 „Nu faceți nimic din duh de ceartă sau din slavă deșartă, ci în smerenie fiecare să privească pe altul mai presus [*hupercho*] decât el însuși.”

²⁰⁷ Filipeni 3:8 „Ba încă și acum privesc toate aceste lucruri ca o pierdere, față de prețul nespus de mare [*hupercho*] al cunoașterii lui Hristos Isus, Domnul meu...”

²⁰⁸ Filipeni 4:7 „Și pacea lui Dumnezeu, care întrece [*hupercho*] orice pricepere, vă va păzi inimile și gândurile în Hristos Isus.”

²⁰⁹ 1 Petru 2:13 „Fiți supuși oricărei rânduieli omenești, pentru Domnul: fie împăratului, ca înalt [*hupercho*] stăpânitor...”

Cuvântul grecesc *ktisis* este tradus ca „rânduială” doar o dată în Biblie. Este tradus în restul cazurilor ca și „*creatură*” sau „*creație*” de 17 ori. Este definit ca „actul de a întemeia, de a institui.”

În Marcu 16:15, ni se spune: „Duceți-vă în toată lumea și predicați Evanghelia la orice *făptură* [instituție a omenirii].”²¹⁰

Comparația dintre *regi* sau *guvernatori* din versetul următor folosește cuvântul *basileus* pentru a produce „*rege*.” *Basileus* este adesea folosit pentru a-L descrie pe Isus ca Rege, așa cum apare în Faptele Apostolilor 17:7: „zicând că este un alt Împărat, [unul] Isus.” Atunci, cine era Regele suprem al lui Petru? Era Isus?

Se poate considera ușor că cei care sunt „pentru pedepsirea făcătorilor de rele” sunt *guvernatorii*, iar acest cuvânt este tradus din *hegemon*. Termenul este cel mai adesea tradus prin *guvernator* și înseamnă „conducător de orice fel, ghid, stăpânitor...” Este aproape întotdeauna folosit pentru a desemna pe cineva care ocupă o funcție de judecată. De ce este *judecată libertatea ta de altcineva?*²¹¹

Dacă Isus nu a predicat, nu a fost proclamat și nu a instituit o Împărăție, atunci ar fi dificil de presupus că Petru spune să ne supunem lui Hristos ca Rege. Dar adevărul este că Petru a spus: „Trebuie să ascultăm mai mult de Dumnezeu decât de oameni.”²¹²

Petru ne spune să „Cinstiți pe împărat”²¹³ folosind cuvântul *basileus*, care ar putea în mod clar să se refere la Regele Isus. Acest cuvânt este folosit de zeci de ori pentru a-L descrie pe Isus, totuși *puterea Lui ca Rege este negată astăzi.*²¹⁴

În versetul următor, el spune că robii trebuie să fie supuși stăpânului lor – ceea ce, din nou, ar putea însemna că se referă la Isus.²¹⁵

Punctul pivotant al înțelegerii noastre sau al neînțelegerii pare să se sprijine pe un singur element: A fost Isus un Rege sau nu?

---

²¹⁰ Marcu 16:15 „Și le-a zis: ‘Duceți-vă în toată lumea și propovăduiți Evanghelia la orice făptură.’”

²¹¹ 1 Corinteni 10:29 „...căci de ce să fie judecată libertatea mea de conștiința altuia?”

²¹² Fapte 5:29 „Trebuie să ascultăm mai mult de Dumnezeu decât de oameni.”

²¹³ 1 Petru 2:17 „Dați cinste tuturor [oamenilor]. Iubiți frățietatea. Temeți-vă de Dumnezeu. Dați cinste împăratului.”

²¹⁴ 2 Timotei 3:5 „Având doar o formă de evlavie, dar tăgăduindu-i puterea; depărtează-te de astfel de oameni.”

²¹⁵ 1 Petru 2:18 „Slujitorilor, fiți supuși stăpânilor voștri cu toată frica, nu numai celor buni și blânzi, ci și celor aspri.”

Nimeni nu ar trebui să spună că El nu a întemeiat Împărăția Sa, pentru că a făcut-o; și ea a fost sfințită prin sângele Lui pe cruce. Adevărul că Isus era Rege a fost acceptat chiar de cel mai puternic guvern al lumii de la acea vreme.

Nimeni nu poate spune că oamenii nu L-au acceptat ca rege. Mii L-au recunoscut în Ierusalim și în întreaga lume, adesea cu un preț mare. El a luat Împărăția de la farisei și a dat-o apostolilor Săi [ambasadori], care au adus rod.

„Fiindcă Împărăția cerurilor este asemenea unui om care, plecând într-o altă țară, și-a chemat robii și le-a încredințat bunurile sale.” Matei 25:14

Această pildă este din nou valabilă. Hristos a plecat și, când Se va întoarce, va descoperi că noii farisei au dat întreaga lume înapoi în robie. Ei își vor pierde din nou *puterea*, iar Împărăția Lui va fi restaurată din nou. Va fi din nou un mare preț de plătit pentru cei care nu au făcut voia Tatălui, ci au fost lucrători ai fărădelegii, diluând Evanghelia și negând puterea Împărăției Sale și neprihănirea căilor Lui.

Strigăte neauzite

„... și în ziua aceea veți striga din pricina împăratului pe care vi l-ați ales; dar Domnul nu vă va asculta în ziua aceea...” 1 Samuel 8:18²¹⁶

Când Saul a forțat în *mod nechibzuit*²¹⁷ jertfa poporului, împărăția lui era deja sortită pieirii. Când David a numărat în *mod nechibzuit* tinerii din Israel pentru înrolare, aceasta a fost numită un păcat împotriva lui Dumnezeu — dar el s-a pocăit.²¹⁸

Când Solomon și fiul său au apăsat poporul cu asuprire,²¹⁹ poporul s-a pocăit de păcatul de a-L fi respins pe Dumnezeu.

---

²¹⁶ „Tot așa și aceștia, visați întinați, pângăresc trupul, disprețuiesc **stăpânirea** și vorbesc de rău dregătoriile.” Iuda 1:8. Vezi și Efeseni 1:2; Coloseni 1:16; 2 Petru 2:10

²¹⁷ 1 Samuel 13:13 „Și Samuel i-a zis lui Saul: Ai lucrat ca un nebun și n-ai păzit porunca Domnului Dumnezeului tău, pe care ți-o dăduse; Domnul ar fi întărit pe vecie domnia ta peste Israel.”

²¹⁸ 2 Samuel 24:10 „Dar inima lui David l-a bătut după ce a numărat poporul. Și David a zis Domnului: ‘Am păcătuțit cumplit prin ceea ce am făcut; dar acum, Doamne, te rog, ia fărădelegea robului Tău, căci am lucrat foarte nebunește.’” Vezi și 1 Cronici 21:17

²¹⁹ 2 Cronici 10:11 „Și acum, tatăl meu v-a încărcat cu un jug greu, dar eu voi adăuga și mai mult; tatăl meu v-a pedepsit cu bice, dar eu vă voi pedepsi cu scorpii.” Așa cum a fost prevestit în 1 Samuel 8:1–18

Acei conducători ar fi trebuit să elibereze poporul. Dar *răul* fusese deja pus în mișcare; națiunea a fost divizată și cucerită în inimile lor.

„Mergeți și strigați către dumnezeii pe care vi i-ați ales; ei să vă izbăvească în vremea necazului vostru.” Judecători 10:14

Există unele versete²²⁰ care pot duce la confuzie dacă nu sunt înțelese în contextul duhului de dragoste și al stăpânirii lui Dumnezeu:

„Dar mai ales pe aceia care, călăuziți de poftele lor necurate, umblă poftind trupul altuia și disprețuiesc stăpânirea. Îndrăzneți și îngâmfați, nu se tem să vorbească de rău dregătorile.” 2 Petru 2:10

Peste tot în altă parte, cuvântul tradus prin *stăpânire* (guvernare) în 2 Petru 2 este tradus „domnie” sau *dominație*. Dacă *domnia* este un drept și o responsabilitate încredințată de Dumnezeu, iar oamenii dau această moștenire divină în schimbul confortului trupesc, nu cumva *am disprețuit domnia* lui Dumnezeu?

„Pentru că voi n-ați primit un duh de robie, ca să mai trăiți în frică, ci ați primit Duhul înfierii, care ne face să strigăm: ‘Ava! Adică, Tată!’” Romani 8:15²²¹

Tit 3:1

„Adu-le aminte să fie supuși stăpânirilor și autorităților, să asculte de judecători, să fie gata pentru orice lucrare bună.”

Tit 3:1 este un exemplu excelent despre cum învățăturile false s-au strecurat treptat prin lucrarea unor slujitori și învățători răătăciți. Dacă citim traducerea fără a ține cont de contextul istoric și de textul original, înșelarea și confuzia vor domni.

Fraza conține trei verbe, inclusiv imperativul grecesc *a aduce aminte*.²²²

---

²²⁰ Judecători 10:14, Deuteronom 1:43; 3:26; 30:17; 1 Samuel 8:18; Iov 35:13; Psalmii 5:5; 6:8; 66:18; Proverbe 1:26–28; Isaia 1:15; Ieremia 11:14; Ezechiel 8:18; Mica 3:4; Habacuc 1:2; Zaharia 7:13; Matei 6:15; 25:12; Marcu 11:26; Luca 13:27; Romani 11:8–11; 2 Petru 2:10; Ioan 9:31... Dumnezeu nu ascultă pe păcătoși...

²²¹ Romani 13:3 „Vrei dar să nu-ți fie frică de stăpânire [libertate]? Fă binele, și vei avea laudă de la ea;”

²²² Strong’s 5279 *hupomimnesko* (ὑπομνήσκω) – verb. Traduceri în versiunea AV (Authorized Version): „a aminti” – 3 ori, „a-și aduce aminte” – 2 ori, „a readuce în amintire” – 1 dată, „a pune în minte” – 1 dată; Total: 7 apariții. 1) A face pe cineva să-și amintească, a readuce în amintire, a reaminti cuiva ceva.

Termenul „*să fie supuși*” provine din cuvântul grecesc „*hupotasso*,”²²³ care înseamnă „a se aranja sub” și, în termeni civili, desemna 'o atitudine voluntară de cooperare, de a ceda, de a colabora.'

Epistola către Tit a fost probabil scrisă în jurul anului 65 d.Hr., când Nero ardea Roma și acuza în mod fals creștinii, care erau măcelăriți cu miile. În acel context, era înțelept să se încurajeze *cooperarea* cu smerenie.²²⁴

Ei știau că „trebuie să ascultăm de Dumnezeu mai mult decât de oameni,”²²⁵ și că „*toți* făceau lucruri împotriva poruncilor lui Cezar, zicând că este un alt împărat: Isus.”²²⁶ Pavel chiar a întrebat: „Pentru ce... vă supuneți rânduielilor?”²²⁷ Creștinii nu făceau parte din acele *rudimente* sau *elemente* ale lumii. Ei nu apelau la Părinții de pe pământ pentru pâinea lor cea de toate zilele.

Proiectul de guvernare al lui Dumnezeu este despre libertate, nu despre asuprirea lui Cain și nici despre o democrație care, prin consens colectiv, pofteste bunurile altora, forțând contribuțiile acestora pentru propriul lor beneficiu.

Să ascultăm de magistrați

La început am fost suflete libere sub autoritatea lui Dumnezeu, până când am păcătuit, iar Cain și-a creat cetatea-stat, Nimrod Babilonul său, Faraon sistemul său de muncă forțată corvee bazat pe legi statuare,²²⁸ și, bineînțeles, toate celelalte guverne formate de oameni care promit libertate și beneficii pe cheltuiala aproapelui tău și te readuc din nou în robie.

---

²²³ Strong's 5293 *hupotassō* (ὑποτάσσω) – verb. 1) A așeza sub, a subordona... 5) A se supune sfatului sau muștrării cuiva. Este un termen militar grecesc care, atunci când este folosit într-un context non-militar, înseamnă: „o atitudine voluntară de supunere, cooperare, asumare a responsabilității și purtare a unei poveri.” (Sursa: Thayer's Greek Lexicon)

²²⁴ 1 Petru 5:5 „Tot așa și voi, tinerilor, fiți supuși celor bătrâni. Și toți, încingeți-vă cu smerenie unii față de alții, căci 'Dumnezeu stă împotriva celor mândri, dar celor smeriți le dă har.'”

²²⁵ Fapte 5:29 „Petru și ceilalți apostoli, drept răspuns, au zis: 'Trebuie să ascultăm mai mult de Dumnezeu decât de oameni.'”

²²⁶ Fapte 17:7 „...Pe care Iason i-a primit, și toți aceștia lucrează împotriva poruncilor Cezarului, zicând că este un alt împărat: Isus.”

²²⁷ Coloseni 2:20 „Dacă ați murit împreună cu Hristos față de învățăturile începătoare ale lumii, de ce, ca și cum ați trăi încă în lume, vă supuneți la porunci?”

²²⁸ *Employ vs Enslave*, din cartea „The Covenantants of the gods”
<https://hisholychurch.info/study/bklt/cog4enslavebklt.pdf>

Desigur, dacă Tit ar fi spus „să ascultați de magistrați,” aceasta ar fi stabilit modul aranjamentului. Dar iată aspectul interesant: Tit nu spune „să *ascultați de magistrați*.” Cuvântul „magistrat” nu apare în textul original.

Vedem doar cuvântul grecesc „peitharcho,”²²⁹ care înseamnă pur și simplu „a asculta” sau „a se supune.” Ar putea însemna „*ascultare de magistrați*,” dar ar putea la fel de bine să însemne „ascultare de Dumnezeu,” pentru că El este Cel pe care trebuia să-L ascultăm „de la început,” dacă ne „amintim.” Afirmația pare clară, dacă vei crede.

De fapt, Petru și ceilalți folosesc același cuvânt în Faptele Apostolilor 5:29:

„...dar Petru și ceilalți apostoli au răspuns și au zis: Trebuie să ascultăm mai mult de Dumnezeu decât de oameni.” Fapte 5:29

În Fapte 5:32, același cuvânt este folosit pentru a ne spune să ascultăm de Dumnezeu și de Duhul Său Sfânt.²³⁰

Îl vedem și în Fapte 27:21, când Pavel *s-a ridicat și a zis*: „Domnilor, trebuia să mă fi ascultat...”

Cum poate același cuvânt să fie tradus „*ascultare de magistrați*” într-un loc și „să-l fi ascultat pe Pavel” în altul? Deși „*archo*” poate însemna „*conducător*,” cuvântul „*peitho*” înseamnă „*a convinge, a îndupleca*.” Nu ar trebui să apară o problemă de interpretare, deoarece conducătorii Bisericii conduceau prin *convingere*, în timp ce conducătorii lumii operează adesea prin *constrângere*.

Istoria este plină de înregistrări despre guverne de succes care nu *exercitau autoritate* unii asupra altora. Națiunile care au neglijat responsabilitatea individuală, centralizând puterea de alegere în mâinile câtorva, au decăzut întotdeauna în decadență și despotism.

---

²²⁹ Strong's 3980 *peitharcho* — de la 3982 și 757; verb: a asculta, a se supune.

²³⁰ Fapte 5:32 „Noi suntem martorii acestor lucruri, ca și Duhul Sfânt, pe care L-a dat Dumnezeu celor ce ascultă de El.”

Fii Magistratul

Conducătorii Bisericii, inclusiv bătrânii, erau de asemenea *magistrați*, care aveau dreptul de a soluționa conflicte. De fapt, oamenilor li se spunea să nu-și dea în judecată frații.²³¹ Cuvântul „*lege*” folosit aici nu este „*nomos*,” care este de obicei tradus prin *lege*, ci cuvintele „*krino*” și „*krima*,” care ca substantiv și verb sunt traduse în mod obișnuit prin *judecată* și *a judeca*.

Creștinii și-au format propriul guvern și își rezolvau conflictele, aveau grijă de cei nevoiași și unii de alții. Cei aleși dintre ei, într-o rețea de conducători, erau de asemenea judecătorii societății lor, soluționând conflictele și oferind un sistem de apeluri prin guvernarea slujitoare a Bisericii.

De aceea: „Isus le-a răspuns: Nu este scris în Legea voastră: Eu am zis: Sunteți dumnezei?” Ioan 10:34

Cuvântul „*dumnezei*,” din grecescul „*theos*,” este definit „*în mod figurat, un magistrat*.” Același lucru este valabil pentru cuvântul ebraic „*elohim*,” tradus prin „*dumnezei*” și „*judecători*” în Vechiul Testament. Acesta "era folosit cu deferență față de magistrați." Aceștia sunt „*dumnezeii cei mulți*” despre care vorbea Pavel.

Scopul instanțelor Bisericii primare nu era să pedepsească, ci să protejeze poporul de abuz. Ele expuneau răul și egoismul și îi excludeau pe cei care refuzau să se pocăiască și să facă restituire. Guvernele *lumii* se ocupau cu *pedepsirea celor răi*.

Dacă alegem să negăm puterea lui Isus de a numi o *Împărăție*, un guvern, chiar dacă acesta avea o formă diferită față de guvernele lumii, atunci negăm Evanghelia *Împărăției* care este acum. Astfel de biserici pot pretinde o formă de evlavie, dar neagă clar puterea ei.

„Având doar o formă de evlavie, dar tăgăduindu-i puterea; depărtează-te de astfel de oameni.” 2 Timotei 3:5

Cuvântul „*putere*” din acest verset este „*dunamis*,” care înseamnă *tărie, putere, abilitate*. Prin negarea *Împărăției* ca fiind reală și prezentă, acești slujitori neagă în mod evident puterea *Împărăției* lui Dumnezeu care este la îndemână.

---

²³¹ Matei 5:40 „Celui ce vrea să se judece cu tine și să-ți ia haina, lasă-i și mantaua.” 1 Corinteni 6:7 „Deja este un defect între voi, că aveți procese unii cu alții. De ce nu suferiți mai bine să fiți nedreptățiți? De ce nu răbdați mai bine paguba?”

Slujitori publici

Există o mare controversă în biserici cu privire la înțelesul termenilor precum *presbiter*, *epískopos*,²³² *prôtos epískopos*, *leitourgós*, *hypēretēs*, *diákonos*,²³³ *poimēn*.²³⁴ După două milenii de împotrivire și deșertăciune, și deoarece Biserica modernă este divizată și lipsită de putere, confuzia domnește asupra minților oamenilor și bisericilor lor. În trupul Bisericii existau multe funcții, însă puțini mai cunosc scopul, autoritatea sau caracterul lor pur titular.

O corporație în dreptul civil reprezintă două sau mai multe persoane care acționează ca o singură persoană, pentru un scop anume, sub o autoritate preexistentă. Corporațiile oamenilor sunt instituții omenești, făcute „după chipul” lor, deseori încercând să joace rolul lui Dumnezeu în propriile eforturi.

Familia este prima instituție rânduită de Dumnezeu. Ea este moștenirea (proprietatea funciară) Lui cea Sfântă. În interiorul familiei există funcțiile de Soț și Tată, Soție și Mamă, dar și funcția de Fiu și Fiică. Fiecare deține drepturi și responsabilități transmise din generație în generație.

„Domnul a zis lui Noe: «Intră în corabie tu și toată casa ta, căci pe tine te-am văzut neprihănit înaintea Mea în neamul acesta.»” Geneza 7:1

Cuvântul „*bătrân*” nu desemnează o funcție în Biserică, ci o funcție a Familiei. Apostolii nu puteau numi un om în funcția de bătrân la fel cum nu puteau numi un om în funcția de tată. Sunt termeni ai naturii și ai Dumnezeului naturii.

Roma a decăzut atunci când sacralitatea familiei a fost diminuată prin distrugerea nevoii de familie. Când statul a devenit „Tatăl tuturor,” capul familiei a fost „retezat.”

---

²³² *Episkopos* – episcop, un supraveghetor însărcinat cu datoria de a se asigura că lucrurile care trebuie făcute de alții sunt făcute corect; orice curator, gardian sau superintendent.

²³³ Strong's 1249 *diakonos* – substantiv masculin; tradus ca: slujitor (20 ori), servitor (8 ori), diacon (3 ori); cel care execută poruncile altuia, mai ales ale unui stăpân; un slujitor, însoțitor, ministru. 1a) slujitorul unui rege.

²³⁴ Strong's 4166 *poimen* – substantiv masculin; tradus ca: păstor (15 ori), Păstor (2 ori), pastor (1 dată); total 18. 1) un păstor de turme, în special de oi. 2) metaforic. 2a) conducătorul adunării, administratorul, conducătorul spiritual.

Pe măsură ce tații familiilor au dispărut, Roma a degenerat. Fără tații naturali, s-au transformat într-un popor de orfani și văduve, iar temelia tuturor societăților – familia – s-a prăbușit.

Bătrâni

Primul capitol din Epistola către Tit vorbește despre numirea unor bătrâni cu bună reputație. Acești bătrâni erau bărbați în vârstă, *cumpătați, respectabili, echilibrați, sănătoși în credință, în dragoste [caritate]* și în răbdare. Erau bătrâni ai familiilor, adunați în congregații de câte zece, într-o rețea de sute și mii de familii, care formau un guvern alternativ alcătuit din lideri titulari ce aveau grijă unii de alții pe baza dragostei, speranței, milosteniei și bunăvoinței reciproce.

Când Noul Testament vorbește despre „bătrân” sau „om în vârstă,” se referă la ceea ce grecii numeau *presbúteros*. Termenul nu desemnează altceva decât un *bătrân*, un *om mai în vârstă*, sau *cel mai în vârstă dintre doi sau mai mulți*. Din moment ce Familia era instituția sacră a lui Dumnezeu, membrii cei mai în vârstă ai familiilor erau numiți în fruntea congregațiilor. Acești bătrâni aveau doar roluri de slujire și nu dețineau putere asupra altor familii, așa cum este cazul în guvernele *lumii*.

Încă din vremea cetății-stat a lui Cain, dorința lui Dumnezeu a fost *să-l întorcă pe fiecare om la moștenirea sa și la familia sa*.²³⁵

Am văzut deja în Tit 2:14:

„El S-a dat pe Sine pentru noi, ca să ne răscumpere din orice fărădelege și să-Și curățească un popor care să-I fie Lui **deosebit**, plin de râvnă pentru fapte bune.”

Cuvântul „*deosebit*” provine din grecescul *periousios* [περιούσιος]. Acesta apare o singură dată în Biblie, aici în Tit, și este definit ca „ceea ce aparține cuiva, parte dintr-o posesiune... un popor ales de Dumnezeu dintre celelalte națiuni pentru a-I aparține Lui.”

Pentru ca un popor să fie liber, este încă necesar să existe lideri. Bărbați și femei trebuie să se ocupe în continuare de funcțiile guvernării și să fie răsplătiți pentru aceste servicii.

---

²³⁵ Levitic 25:10 „și să sfințiți anul al cinczecilea, să vestiți slobozirea în țară pentru toți locuitorii ei. Acesta să vă fie un an de veselie: fiecare din voi să se întorcă la moșia lui și fiecare din voi să se întorcă la familia lui.”

Într-o societate voluntară, susținerea lucrătorilor trebuie să fie făcută prin daruri de bunăvoie. Într-o astfel de societate, virtutea trebuie să domnească, altfel toată speranța se va pierde, iar societatea se va prăbuși din cauza neglijenței și a desfrâului.

Nu ceea ce spune un om îl definește, ci ceea ce face. Iar bătrânii unei familii pot avea roade prin care să le judecăm potrivirea pentru slujire.

Dacă familia lui nu este în ordine, aceasta poate fi un semn că va eșua în slujirea lui Dumnezeu. Suntem mântuiți prin har, dar faptele noastre sunt mărturia vieții noastre.

Funcția de Diacon

Au existat funcții și titluri în Biserica timpurie? Au existat lucrări, îndatoriri, și bărbați și femei care le îndeplineau, dar nu aveau titluri nobiliare. Totuși, aveau funcții de slujire.

Cuvântul „*diakonos*” apare de aproximativ 31 de ori în Noul Testament. Este tradus de 20 de ori prin „*slujitor*,” 8 ori prin „*servitor*,” și de 3 ori prin „*diacon*.” Este însă mai interesant unde nu apare și cum este folosit.

Nu apare în Luca și nici în Faptele Apostolilor. Isus îl folosește de trei ori în Matei – de două ori descriind slujitorii din Împărăția Sa care nu *exercită autoritate* [acesta este și singurul loc unde apare în Marcu] și o dată pentru a descrie un slujitor care leagă pe cineva și îl aruncă afară. În Ioan, cuvântul este folosit pentru a descrie slujitorii de la nunta din Cana care umplu vasele cu apă pentru Isus. Iar în Ioan 12:26, Isus descrie pe cei care Îi slujesc.

Pavel este un mare utilizator al acestui termen. Sensul este clar – *slujitor* al altuia. Este tradus prin „*diacon*” în Filipeni 1:1 când apare împreună cu *episkopos*, adică „episcop.” În 1 Timotei 3:8 și 3:12 face referire la calificările nu doar pentru funcția de diaconi, ci pentru toți slujitorii Bisericii.

Unii cercetători sugerează că acest cuvânt grecesc „*diakonos*” înseamnă „cel ce ridică praful,” în timp ce alții nu sunt de acord. „*Konos*” poate însemna *praf* sau *pământ*. Vechiul Testament vorbește despre altare de pământ, de „lut roșu.”²³⁶

---

²³⁶ 'Adamah [אָדָם], din cuvântul „adam” – *pământul roșu* din care a fost făcut Adam.

Aceste altare erau făcute din pământ viu, așa cum este explicat în *The Sacrifice and The Sophistry* [Jertfa și Sofismul]. Rădăcina greacă „*dia*” poate însemna *a uni*, așa cum vedem în cuvintele *diagonal* sau *diagramă*, folosite pentru prima dată de Heron din Alexandria (10–70 d.Hr.) într-un sens geometric care înseamnă *unirea unor linii*.

Cuvântul *diacon* vine din latinul „*diaconus*,” care însemna „conducător peste zece.” Până în momentul redactării Scripturilor, cuvintele „*diaconus*” (latină) și „*diakonos*” (greacă) începuseră să se fuzioneze în uzul comun al Bisericii. Atât „*diaconus*” cât și „*diakonos*” înseamnă *slujitor* sau *ministru*. Cuvântul *ministru* este de asemenea un cuvânt latin care înseamnă „*făcător de fapte mici*.” Este un termen generic care include toți cei care slujesc altora, fie că sunt diaconi, episcopi sau arhiepiscop.

Indiferent dacă folosim sensul sau etimologia cuvintelor „*diaconus*” sau „*diakonos*,” nu există nici o îndoială că aceștia erau slujitori. Însă modul în care slujeau rămâne unul dintre cele mai bine păstrate secrete ale vremurilor noastre.

Diaconul peste Zece

Există o funcție de Diacon? Ce ar trebui să facă el? Bisericile s-au abătut atât de mult de la Evanghelia Împărăției, încât diaconii lor ajung să susțină că *ideea conform căreia slujirea este specifică diaconilor ar fi doar un mit al slujitorului.*²³⁷ Diaconul Gooley și-a susținut punctul de vedere folosindu-se de scrisorile către tralienii scrise de Ignatie al Antiohiei,²³⁸ care declarau: „diaconii nu sunt ospătari (*diakonoi*) care oferă mâncare și băutură, ci executivi (*hyperetai*) ai Bisericii lui Dumnezeu.”

Termenii evoluează, dar care era sensul și utilizarea lor în timpul și contextul scripturii? Termenul „*decan*,” conducător al unui corp profesoral, derivă din latinescul „*diaconus*.”²³⁹ Termeni precum *decurion* desemnau cei care slujeau zece *decani*. Cuvântul latin „*diaconus*” însemna *conducător peste zece*.

---

²³⁷ Anthony Gooley, „Diaconii și mitul slujitorului,” noiembrie 2006, ofițer pentru dezvoltarea slujirii în Arhidieceza de Brisbane, Australia.

²³⁸ Un student al Apostolului Ioan (circa anii 35–45 până în 98–117 d.Hr.)

²³⁹ *Dean* (decân) – provine din franceza medievală *doyen* și franceza veche *deien*, însemnând „comandant al zece” (comandant peste zece oameni). Online Etymology Dictionary

Inițial, zeciuiala era bazată pe zece familii deservite de un singur slujitor. Fiecare slujitor din Israel sluja zece familii. În sprijinul acelei guvernări, primea *zeciuială proporțional cu slujirea oferită*.²⁴⁰ Ei slujeau *corturile adunării* – adică zece familii – pentru a le menține libere.

În Biserica timpurie se vede peste tot congregații formate din zece familii, cu slujitori adunați și ei în grupuri de câte zece. Acesta era un tipar repetat pentru a uni poporul într-o rețea vie de credință, speranță și caritate, sub legea desăvârșită a libertății. Familiile care căutau să fie cărmuite de Dumnezeu, și nu de dumnezeii nedrepti ai lumii, se adunau împreună.

Ei erau slujiți de slujitorii creștini. Nevoile și bunăstarea lor erau susținute prin contribuții caritabile, astfel încât să nu fie nevoiți să apeleze la altarele civile ale oamenilor care *exercită autoritate* și să nu fie încurcați din nou în robia elementelor acestei lumi.

Așadar, Ignatie și Gooley aveau dreptate. Diaconii nu trebuiau doar să *servească la mese* și să *aducă mâncare*, ci erau oficialii responsabili cu bunăstarea într-o formă de guvernare republicană – Împărăția lui Dumnezeu – care cuprindea între 5 și 10% din Imperiul Roman și chiar mai mult.

Unirea și disciplina

În *Declinul și prăbușirea Imperiului Roman*, Gibbon a lăudat „unirea și disciplina republicii creștine.” El a subliniat, de asemenea, că „ea a format treptat un stat independent și în creștere în inima Imperiului Roman.”²⁴¹ Biserica creștină timpurie era o republică, dar cum era menținută acea unitate și disciplină fără a exercita autoritate ca guvernele lumii?

Cu secole înainte și după Hristos, guverne libere și voluntare s-au format cu zece familii adunate împreună pentru a alege un slujitor virtuos și de încredere, apoi zece dintre acești slujitori alegeau un slujitor al slujitorilor, repetând modelul pentru a forma un grup național.

---

²⁴⁰ Numeri 7:5 „Ia [lucrurile] de la ei, ca să slujească la cortul întâlnirii; să le dai leviților, fiecăruia după slujba lui.”

²⁴¹ Rousseau și Revoluția, Will și Ariel Durant, p. 801, nota de subsol 83 Heiseler, 85.

Acest sistem comun de autoguvernare era cunoscut de Avraam și Moise și a fost folosit de multe națiuni timp de secole. Biserica timpurie nu era diferită. Ea se baza pe libertatea oferită de caritate. Investiția în guvern nu era în trezorerii centrale care finanțau războiul și corupția, lenea și lăcomia, ci în sprijinul oamenilor virtuoși din societate, care erau adevărata comoară a unei națiuni.

Această rețea de zeci, sute și mii putea să răspundă rapid și eficient nevoilor locale sau problemelor naționale, iar cei mai mari dintre ei erau cei mai buni slujitori ai slujitorilor, ai slujitorilor.

Cei 12 apostoli și cele 120 de familii din odaia de sus reprezentau forma fundamentală a Bisericii creștine timpurii, așa cum se vede de-a lungul istoriei sale de început. Acest model de Zeci sau *Tuns*, cu *tithingmen* (coordonatori de zeciuală) și *hundredsman*, *decurioni* sau *Hundertschaften*,²⁴² era comun.

Era un element-cheie al guvernelor libere în rândul celor care căutau să fie conduși de Dumnezeu în credință, sub legea desăvârșită a libertății.

„Și în zilele acelea, Petru s-a ridicat în mijlocul ucenicilor și a spus (numărul numelor adunate era cam o sută douăzeci),” Fapte 1:15

Latinescul „*deacanus*” era un termen militar. Era folosit de mulți oameni pentru a descrie conducători ai câte zece. Dacă crezi funcții de putere, oamenii care caută puterea vor căuta funcția. Ofițerii Bisericii nu căutau să conducă peste popor, ci, asemenea lui Hristos, erau ofițeri ai slujirii.

Ofițeri Executivi

Cuvântul grecesc *huperetes*²⁴³ este tradus și prin „slujitori,” dar mai des este tradus prin „ofițeri.” Un astfel de slujitor era executantul poruncilor unui ofițer superior. Un soldat al credinciosului centurion roman, care a recunoscut puterea și autoritatea lui Hristos de a-i vindeca slujitorul, era un *huperetes*, la fel și Pavel, atunci când a slujit guvernului fariseilor în persecuția prin urmărirea penală a celor care părăsiseră guvernul fariseilor și îl primiseră pe Hristos ca Rege.

---

²⁴² Cuvântul german echivalent cu *Hundredsman* (Cei o sută) al anglo-saxonilor.

²⁴³ Strong's 5257 *huperetes* – tradus în AV ca: ofițer (11 ori), slujitor (5 ori), servitor (4 ori); total 20.

1) ... 1b1) în Noul Testament: ofițerii și însoțitorii magistraților, de exemplu: ofițerul care execută pedepsele; 1b2) însoțitorii unui rege, servitorii, alaiul său, soldații.

Isus l-a recrutat pe Pavel ca *huperetes* al Său:

„Dar ridică-te și stai pe picioarele tale; căci M-am arătat ție cu acest scop, ca să te pun slujitor [*huperetes*] și martor atât al lucrurilor pe care le-ai văzut, cât și al celor în care Mă voi arăta ție;” Fapte 26:16

Termenul *hyperetai* putea însemna ofițeri în armată sau marină sau putea fi aplicat „oricărei persoane care acționa ca asistent al altuia și efectua muncă manuală pentru acesta.”²⁴⁴

Colegiile care nu erau administrate de guvernele orașelor aveau *hyperetai*. „Similar cu *leitourgia*, care avea un sens general de «slujire», dar cu un sens particular de «auto-sacrificiu» ce în orașele asiatice se manifesta de obicei sub forma cheltuielilor financiare, cuvântul *hyperesia* avea de asemenea un sens larg, dar cu semnificație specială în administrația orașelor.”²⁴⁵

Această funcție era clar un mandat guvernamental și includea responsabilități financiare. Termenul este folosit chiar pentru a descrie slujirea lui David ca supraveghetor al vistieriei lui Israel.

Cuvântul apare și cu referire la Ioan Marcu, care i-a însoțit pe Pavel și Barnaba. Ei se aflau în misiuni de milă, transportând fonduri și provizii importante pentru ajutorarea creștinilor aflați în nevoie. Ei erau versiunea originală a Agenției de Management al Urgențelor prin Credință (FEMA - Faith Emergency Management Auxiliary) a Bisericii.

Biserica Apostolică

Un subiect deosebit de controversat este cel al funcțiilor din Biserică, al despărțirii dintre cler și laicat – și dacă există sau nu un organism apostolic al Bisericii. Nu este suficient spațiu în această carte pentru a aborda aceste teme pe larg, dar o privire spre biserica primară dezvăluie diferențe față de bisericile moderne.

Cercetători animați de zel părtinitor au afirmat că „presbiterul și episcopul sunt identici ca sens.”²⁴⁶

---

²⁴⁴ <https://en.wikipedia.org/wiki/Hyperetes>

²⁴⁵ *City Government in Hellenistic and Roman Asia Minor* de Sviatoslav Dmitriev, Oxford University Press, SUA, 17 februarie 2005.

²⁴⁶ „Cuvintele «*presbyter*» sau «*bătrân*» și «*episcopos*» sau «*episcop*» sunt întru totul identice ca sens.” „Atât de evident este acest lucru, încât toți marii savanți ai acestui domeniu din vremea noastră recunosc că, în Noul Testament, cele două denumiri, prezbiter și episcop, au aceeași semnificație.” *Biserica Primară, Pretenția Romei*, 1896, J. Lawrence Rentoul, M.A., D.D.

Ar fi ca și cum ai spune că „fiul” și „fratele” sunt același lucru, din moment ce eu pot fi amândouă. Eu sunt tată, fiu, soț și frate; dar nu sunt toate acestea pentru toți oamenii. Toți episcopii pot fi presbiteri (bătrâni), dar nu toți bătrânii sunt supraveghetori.

„Guvernarea Bisericii era prin presbiteri,”²⁴⁷ care erau bătrânii fiecărei familii. Toată puterea guvernării vine din popor, iar poporul vine din familii. Familia păstrează întreg dreptul de a decide asupra bunurilor sale.

Toți slujitorii sau „miniștrii” lui Dumnezeu sunt rânduiți de Dumnezeu. Cum știm cine este un slujitor al Lui? Prin punerea mâinilor, proclamații, diplome? „Carnea și sângele” nu dezvăluie acest lucru; *omul firesc*²⁴⁸ nu poate pricepe, fiindcă lucrurile sunt judecate duhovnicește.

După roade îi veți cunoaște pe cei care lucrează între voi, iar alegerea slujitorilor lui Dumnezeu se făcea „prin doi sau trei martori.” Așa își alegeau bătrânii slujitorii, iar slujitorii pe slujitorii lor.

Un slujitor al zece slujitori era bătrân al propriei familii, diacon față de slujitorul căruia îi slujea și supraveghetor pentru adunările pe care acela le păstora.

Alegerea zilnică sau continuă a slujitorului tău personal se baza pe susținerea ta voluntară. Ceea ce ofereai era *proporțional cu slujirea sa*.

Când un dar era oferit unui slujitor al Bisericii pentru scopurile lui Hristos, acel dar era oferit în întregime. Cel ce îl primea avea deplină autoritate asupra aceluși dar, pentru că era oferit liber și complet. Dacă un slujitor nu administra bine cele primite, cel care dăruise avea opțiunea de a nu mai oferi și putea alege un alt slujitor în loc. Astfel, libertatea rămâne în mâinile poporului, iar dreptul încredințat de Dumnezeu în sânul familiei nu se diminuează niciodată.

S-a spus că „«păstorii» sau «păzitorii turmei» aveau funcția dublă de supraveghere și de învățare.”²⁴⁹ Această concepție este rezultatul eliminării Împărăției aflate la îndemână din „Evanghelia Împărăției.”

---

²⁴⁷ Biserica Primară, Pretenția Romei, 1896, J. Lawrence Rentoul, M.A., D.D.

²⁴⁸ 1 Corinteni 2:14 „Dar omul firesc nu primește lucrurile Duhului lui Dumnezeu, căci pentru el sunt o nebunie; și nici nu le poate înțelege, pentru că ele se judecă duhovnicește.”

²⁴⁹ Biserica Primară, Pretenția Romei, 1896, J. Lawrence Rentoul, M.A., D.D.

Biserica timpurie avea în mod clar misiunea de a hrăni oile, de a îngriji pe cei nevoiași și de a oferi o alternativă la închinarea față de *acei oameni care se numeau pe ei înșiși binefăcători, dar care exercitau autoritate unii peste alții*, și astfel întindeau curse, capcane și îi încurcau pe oameni în robia și jugul lumii.

Împărăția lui Dumnezeu este la îndemână, în duh și în adevăr. Din moment ce fiecare familie este autonomă și deține toate drepturile, ea nu poate fi un „corpus” decât în duh; dovada unirii lor este dragostea. Lumea poate cere dovezi vizibile, iar Isus le-a oferit.

Trupul vizibil al Împărăției erau „cei chemați afară” cărora le-a rânduit „o împărăție.” Spre deosebire de celelalte guverne, ei nu puteau *exercita autoritate* asupra oamenilor, ci numai asupra a ceea ce li se dădea de bunăvoie. Această Biserică reprezentativă trebuie să slujească scopurilor lui Dumnezeu slujind celor care caută împărăția Lui și neprihănirea Lui.

Ei trebuie să aparțină lui Dumnezeu, având toate lucrurile în comun, „într-un cuget.” Sunt un guvern reprezentativ care nu ia drepturi, nu impune contribuții, nu face legi noi, nu încheie tratate, nu deține vistierii centrale, nu menține armate permanente; depind de Duhul Sfânt și de darurile de bunăvoie ale poporului.

Acest trup este alcătuit din bărbați și familiile lor, care se conformează lui Hristos într-o frățietate comună. Ei sunt ambasadorii lui Hristos – Biserica Apostolică rânduită de El – și depind de mărturia voastră și de călăuzirea Duhului Sfânt.

Ministrul Public, Slujitori ai unui Stat

Liturghia este definită ca „o formă prescrisă sau un set de forme pentru închinarea religioasă publică.”²⁵⁰ Termenul provine din cuvântul grecesc *leitourgeo*²⁵¹ și *leitourgōs*, care înseamnă „a sluji statului” și, respectiv, „slujitor public.” Liturghia se referea la slujitorii publici ai Împărăției lui Dumnezeu, aflați în slujba poporului care nu avea acces la beneficiile Iudeii sau ale Imperiului Roman, și care beneficiau doar de contribuții forțate din partea unei cetățenii subjugate. Biserica, ca formă de guvernare, are slujitori care îndeplinesc un serviciu public prin credință, speranță și dragoste [caritate].

Cuvântul grecesc *leitourgōs*²⁵² provine din două cuvinte: *laos*, care înseamnă *popor*; și *ergon*, care înseamnă *muncă* sau *activitate*. Este definit în mod specific ca „ministru public, slujitor al statului.” Apare pentru prima dată în Romani 13:6, referindu-se la slujitorii Statului. Pavel continuă să-l folosească în Romani 15:16, referindu-se la sine ca slujitor al lui Dumnezeu.

Slujitorii templului furnizau servicii guvernamentale, precum asistență socială și alte lucrări publice. Același lucru era valabil pentru multe dintre templele din Roma în acea vreme.

Inițial, în *Libera Res Publica* a republicii romane, serviciile sociale și militare erau rezultatul contribuțiilor voluntare. De-a lungul secolelor *a apărut un nou ordin republican*. A căuta un guvern care „exercita autoritate unii peste alții” pentru toate beneficiile și gratuitățile i-a adus pe oameni din nou în subjugare.

---

²⁵⁰ The American Heritage® Dictionary, Ediția a patra.

²⁵¹ Strong's 3008 *leitourgeo* (λειτουργέω), derivat din 3011; verb. Tradus în versiunea King James (AV) ca *a sluji* – de 3 ori; 3 1) a sluji statului pe propria cheltuială 1a) a prelua o funcție ce trebuie exercitată pe cont propriu 1b) a îndeplini o funcție publică pe propria cheltuială 1c) a presta un serviciu public pentru stat

²⁵² Strong's 3011 – *leitourgōs* (λειτουργός) din *laos* (λαός, „popor”) și *ergon* (ἔργον, „lucru, lucrare”). Tradus în AV ca *slujitor public* – de 4 ori, *cel care slujește* – o dată; total: 5 1) un slujitor public, un funcționar al statului 2) un slujitor, ministru 2a) în sens religios 2b) al templului 2c) al slujitorilor unui rege

David, ca și alți regi, era supraveghetorul templului.²⁵³ Iudeii au apelat la Pompei pentru a soluționa o dispută cu privire la cine ar trebui să fie rege, iar Roma a devenit astfel supraveghetor al Templului din Ierusalim, prin circumstanțe.

Slujitorii *leitourgos* ai templului au devenit miniștri ai statului. Când Hristos a fost recunoscut atât de oameni, cât și de Roma, ca Rege, lucrătorii Săi rânduți au devenit *leitourgos*-ii titulari ai poporului.

Asistența Socială Creștină

Rătăcirea Bisericii de la Evanghelia Împărăției și de la poruncile lui Hristos a adus întreaga lume în ignoranță, încurcând din nou poporul în robie.

„Biserica a dus la apariția statului social în două moduri: ...Biserica... cere caritate și dreptate pentru săraci... Dar... nu a putut să se ridice la propriile sale idealuri... Astfel, Biserica este, atât prin comitere cât și prin omisiune, autoarea statului de asistență socială...”²⁵⁴

Deși acest lucru este adevărat, nu este adevărat din motivele sugerate. Biserica era sistemul de asistență socială instituit de Hristos pentru a avea grijă de turma Sa și de alții prin daruri de bunăvoie. Slujitorii ei erau *binefăcătorii* poporului care **nu exercitau autoritate**. Doar prin ofertele făcute de și pentru popor se desfășura zilnic această slujire în caritate.

„Guvernul a preluat sarcina de a face ceea ce conștiința, instruită din Scripturi...”²⁵⁵ dar prin mijloace și motive neconforme cu Scriptura. Beneficiile pe care le oferă sunt furnizate prin contribuții forțate ale poporului, printr-o *autoritate exercitată de stat* sau prin datorie și garanția poporului, ceea ce îi încurcă din nou în robie.

Dumnezeu Tatăl, Moise și Hristos au interzis astfel de sisteme de Corban bazate pe lăcomie. Petru, David și Pavel au avertizat că acea formă de ajutor social, oferită de stat, îi va face pe oameni *marfă*, devenind o *capcană și un laț*.

---

²⁵³ 1 Cronici 9:22 „Toți aceștia care au fost aleși să fie portari la porți erau două sute doisprezece. Aceștia au fost înregistrați după spițele neamului lor, în satele lor, și David și Samuel, văzătorul, i-au rânduit în slujba lor de încredere.”

²⁵⁴ *Manualul Diaconilor, Un Ghid al Bunelor Administrări*, de Gerard Berghoef și Lester De Koster; *Christian's Library Press, Inc.*, P.O. Box 2226, Grand Rapids, Michigan 49501, 1980, pp. 221, 222.

²⁵⁵ *Ibidem*. (Aceeși sursă ca nota 254)

Proverbele și istoria ne spun că aceste sisteme ale fărădelegii slăbesc și corup societatea, însă Biserica modernă le sancționează. Adormiți de o Biserică ce a abandonat învățăturile lui Hristos, oamenii, într-o stare de dizonanță cognitivă,²⁵⁶ se devorează unii pe alții și își blestemă copiii cu datorii și robie.

Doar practicarea *religiei pure, în credință, speranță și dragoste și conform legii desăvârșite a libertății, va elibera pe cei captivi.* „Căci pe săraci îi aveți totdeauna cu voi...” (Marcu 14:7).

Întăriți-i pe cei slabi: „...aceasta v-am poruncit: dacă cineva nu vrea să lucreze, nici să nu mănânce.” (2 Tesaloniceni 3:10)

Nelegiuirea

„Iată care a fost nelegiuirea surorii tale Sodoma: mândria, belșugul de pâine și nepăsarea trândăviei erau în ea și în fiicele ei; dar n-a sprijinit mâna celui sărac și lipsit.” Ezechiel 16:49

Se spune că „Biserica nu... și-a împlinit propriile idealuri. Nu toți cei flămânzi au fost hrăniți, nu toți cei fără adăpost au primit adăpost, nu toți cei asupriți și exploatați au fost ajutați. Strigătele celor lipsiți s-au ridicat la cer. Domnul a răspuns cu statul asistențial.”²⁵⁷

Statul asistențial nu este răspunsul lui Dumnezeu. Guvernul nu a preluat sarcina de a face ceea ce Hristos a cerut, pentru că nu folosește credința, speranța și caritatea. El folosește o autoritate exercitată, contracte pentru a lega și a justifica forța. Oferă o masă care este o cursă și îi leagă din nou pe oameni în robia din Egipt. Slăbește societatea, încurajează lenea, trândăvia, lăcomia, pofta, forțând contribuțiile poporului. Ia libertatea, care este terenul fertil al carității și iubirii.

Guvernele lumii și Biserica ce le-a încoronat au eșuat în a recunoaște scopul și binecuvântările carității, care este să dăruiești, nu să primești.

Biserica a eșuat în a se conforma naturii și scopurilor lui Hristos, delegându-și datoria evlavioasă unui stat corporativ de putere și control – prin neglijență, dacă nu chiar prin numire.

---

²⁵⁶ 2 Corinteni 11:3 „Dar mă tem ca, după cum șarpele a amăgit pe Eva cu viclenia lui, tot așa și gândurile voastre să nu se abată de la simplitatea și curăția față de Hristos.”

²⁵⁷ Ibidem. (Aceeasi sursă ca nota 256)

Prin abandonarea rolului ei ca instituție caritabilă de asistență socială a Împărăției rânduie de Hristos, Biserica aflată în apostazie a tăiat rodul înfloritor al Evangheliei Sale despre Împărăție.

Socialismul, marxismul și teologia eliberării aduc revoluție violentă, în timp ce Hristos a adus o revoluție a păcii, dependentă de disponibilitatea noastră de a fi guvernați exclusiv sub legea desăvârșită a libertății, prin practicarea autentică a credinței, speranței și carității.

Papa Inocențiu i-a spus lui Toma d'Aquino, în timp ce primea fonduri: „Vezi, tinere, că a trecut vremea când Biserica spunea: 'Argint și aur nu am.'”

Iar Toma i-ar fi răspuns: „Adevărat, părinte sfânt, dar a trecut și vremea când ea putea spune unui paralizic: 'Scoală-te și umblă.'”²⁵⁸

Aluatul Statului

Dacă este „*mai ferice să dai decât să primești*,”²⁵⁹ atunci oamenii din guvernele lumii nu pot primi binecuvântarea de a dăru, pentru că ei nu sunt adevărați binefăcători.

Societatea virtuoasă poate primi binecuvântările dărnicii prin a contribui unii la alții prin caritate. Biserica poate face parte din această binecuvântare pentru că este „o formă de guvernare” care nu *exercită autoritate* unii peste alții. Dacă păzește poruncile Lui, ea este adevărata guvernare a lui Dumnezeu, prin rânduiala lui Hristos. Trebuie să avem grijă de aproapele nostru prin credință, speranță și caritate, fără a diminua familiile sau libertatea lor.

Manualul Diaconilor continuă sugerând:

„Ceea ce este important, cu privirea spre ziua de mâine, este să discernem ce relații constructive pot fi dezvoltate între diaconatele vigilente și asistența publică.”

Pentru creștini nu ar trebui să existe alt stat de asistență socială decât Biserica, pentru că Hristos a spus așa. Orice dependență de Stat este un aluat pe care credincioșii nu și-l pot permite. Chiar și evreii, musulmanii, budiștii și hindușii nu pot găsi vreo justificare autentică de a lua de la aproapele lor prin intermediul statului autoritar pentru beneficiul și bunăstarea lor personală.

---

²⁵⁸ Lambeth și Vaticanul: sau, Anecdote ale Bisericii Romei..., Volumul 3, J. Knight și H. Lacey, 1825, Universitatea Oxford.

²⁵⁹ Fapte 20:35 „V-am arătat în toate că, lucrând astfel, trebuie să ajutăm pe cei slabi și să ne aducem aminte de cuvintele Domnului Isus, care a zis: *Este mai ferice să dai decât să primești.*”

„Aveți grijă să faceți toate lucrurile în armonie cu Dumnezeu... și cu diaconii, care îmi sunt foarte dragi, încredeți-vă cu lucrarea lui Isus Hristos, care a fost cu Tatăl de la început și care la urmă s-a făcut cunoscut”²⁶⁰

Oare trimit bisericile oile lui Hristos să se roage la altarele civile pentru că, spre deosebire de Petru, nu-L mai iubesc? Bisericile care au pierdut din vedere *pâinea cea de toate zilele* a carității și grija față de turma lui Dumnezeu nu mai sunt în armonie cu Dumnezeu. Nici slujitorii și diaconii lor nu mai se îngrijesc de lucrarea lui Hristos.

Asemenea lui Augustus al Romei, ele au *guvernă prin titluri* și au sedus poporul să *se supună sclaviei, cu condiția să li se spună cu respect că încă se bucură de vechea lor libertate* prin mântuirea în Hristos.

Șapte Bărbați

În Faptele Apostolilor 6:3 vedem cum Petru cere alegerea a șapte bărbați:

„Alegeți, dar, fraților, dintre voi șapte bărbați, vorbiți de bine, plini de Duhul Sfânt și de înțelepciune, pe care să-i punem la această slujbă.”

De ce au fost aleși șapte bărbați de către popor, apoi rânduiți de apostoli? Și ce sunt acele „mese” menționate în Fapte 6:2?

„Atunci cei doisprezece au adunat mulțimea ucenicilor și au zis: 'Nu este potrivit ca noi să lăsăm Cuvântul lui Dumnezeu ca să slujim la mese.'”

Cuvântul „mese” înseamnă în realitate „*bancă*,” așa cum este tradus în Luca 19:23:

„Atunci, de ce n-ai pus argintul meu în bancă, pentru ca la venirea mea să-l fi luat cu dobândă?”

Aceeași expresie este folosită și pentru mesele pe care Isus le-a răsturnat în Templu. Doar regele putea concedia portarii Templului, iar exact asta făcea Isus.

Calea lui Dumnezeu fusese alterată de oameni, de la Hasmonei până la Irod. Acum vedem calea lui Cain, a lui Nimrod, a lui Faraon și a lui Cezar infiltrându-se în guvernarea lui Dumnezeu.

---

²⁶⁰ Scrisoarea către Magnezieni, 2, 6:1, Ignatie al Antiohiei.

Regii care trebuiau să slujească au ajuns să „servească” poporului un meniu uman și să mănânce carnea poporului într-un cazan civil,²⁶¹ exercitând autoritate.

„În ziua de 25 Adar, afacerile se puteau face doar în Ierusalim și în curțile Templului, iar după această dată, cei ce refuzau să plătească tributul puteau fi acționați în judecată, iar bunurile lor confiscate, cu excepția preoților, de dragul păcii,” ca să nu fie disprețuită slujba lor.”²⁶²

Acești schimbători de bani luau o parte din contribuțiile colectate de la popor sub forma unui comision. Tributul putea depăși 7.600.000 de dinari într-o singură lună. Schimbătorii de bani aveau voie să perceapă un *meah* de argint, adică aproximativ un sfert de dinar. Partea lor, sau comisionul, pentru acest singur eveniment de taxare putea ajunge la 950.000 de dinari, echivalentul a peste 9.000.000 de dolari în anul 2000.

„Astfel, darurile imense... către Templu treceau prin mâinile schimbătorilor de bani.”²⁶³

Isus a intrat în banca națională, *gazophylakion* sau „vistieria regală,” și, aplicând o biciuală tradițională pe umerii lor, conform obiceiului regal, i-a concediat pe acești funcționari corupți. Ca Rege, El putea *transfera* funcțiile lor profitabile către alți slujitori mai vrednici, aleși de popor, care acum îi susțineau domnia cu miile.²⁶⁴ Poporul fusese învățat din nou căile cele vechi prin oameni ca Ioan, Isus și urmașii Săi credincioși, care făceau din nou dreaptă calea lui Dumnezeu.

Înțelegând că portarilor li se încredințaseră funcții guvernamentale, și ce însemna să fie concediați din acele poziții cu comision din vistieria națională, înțelegem mai bine motivația crucificării Regelui Isus. Totodată, înțelegem și nevoia de a alege alți oameni pentru slujire, pentru a gestiona aspectele guvernamentale care nu mai erau disponibile pentru cei ce primiseră botezul lui Hristos în Împărăția Sa.

Acei șapte bărbați nu erau primii slujitori ai Bisericii. La fiecare sărbătoare a Cincizecimii, poporul Israel își reînnoia rețeaua de zeci, sute și mii, reunindu-se într-o structură bine organizată.

---

²⁶¹ Ezechiel 11:3 „Care zic: «Nu este aproape; haideți să zidim case; cetatea aceasta este cazanul și noi suntem carnea.»” Vezi și Ezechiel 11:7; 11:11; Mica 3:3; Exodul 16:3; Psalmii 14:4.

²⁶² Alfred Edersheim, *The Temple*, p. 71.

²⁶³ Noul Dicționar Biblic Unger (New Unger’s Bible Dictionary).

²⁶⁴ Fapte 2:41; 4:4 „...trei mii de suflete.” „...numărul bărbaților era cam de cinci mii.”

Evreii știau din Torah și din propria lor istorie ce era necesar pentru a păstra un stat liber. Știau că nu mai puteau depinde de binefacerea guvernului fariseilor dacă doreau botezul lui Hristos.

Se pocăiseră de a-și dori bunurile aproapelui, de a-și forța vecinii să contribuie la bunăstarea lor printr-un sistem de *Corban* care făcea cuvântul lui Dumnezeu fără putere.

Acești șapte oameni trebuiau să supravegheze funcția bancară a Împărăției, iar apostolii păstrau dreptul de a-i revoca, dar nu de a-i alege - aceștia fiind reprezentanții poporului.

De aceea Ștefan avea să fie martirizat. Urmăriți banii. Ștefan primea contribuțiile care anterior erau oferite fariseilor.

Alegeți-vă cei Șapte

Oamenii investeau în guvernarea orientată spre slujire, rânduită de Hristos, în loc să contribuie la binefăcătorii autoritari ai iudaismului elenistic.

Roma a permis și a proclamat că Isus este Regele Iudeii, Isus i-a rânduit pe apostoli, iar fariseii au declarat că nu au alt rege decât pe Cezar. Caprele și oile au fost astfel separate.

Unii dintre cei mai harnici cetățeni ai Iudeii îl recunoșteau pe Isus ca Rege al lor. Evreii care urmau calea contribuțiilor forțate erau numiți de Ioan „sinagoga Satanei” – adică a adversarului – și acum înțelegi de ce.

Împărăția era la îndemână, iar tot ce trebuia să facă poporul era să fie împărăția, să-L mărturisească pe Isus ca Rege, iar ceea ce plăteau era socotit ca plătit în întregime. Aceasta era legea desăvârșită a libertății.

„Aruncă-ți pâinea pe ape, căci după multe zile o vei găsi iarăși. Împarte-o în șapte, și chiar în opt, căci nu știi ce nenorocire poate veni pe pământ.”
Eclesiastul 11:1-2

Ideea alegerii a șapte bărbați, fie pentru bine, fie pentru rău, este întâlnită frecvent în istorie și în Biblie. Vedem acest lucru în Proverbe 26:16, Ieremia 52:25, Estera 1:10 și Mica 5:5:

„El va fi pacea noastră când Asirianul va intra în țara noastră și va pătrunde în palatele noastre; atunci vom ridica împotriva lui șapte păstori³⁶⁵ și opt oameni de frunte.²⁶⁶” Mica 5:5

---

²⁶⁵ Strong's 07462 – *ra'ah* (רָאָה). Este tradus în diferite moduri: *a hrăni* – de 75 ori, *păstor* – de 63 ori, *pastor* – de 8 ori, *păstori* – de 7 ori, *a păzi* – de 3 ori, *tovarăș* – de 2 ori, iar o dată fiecare:

„Împarte-o în șapte, și chiar în opt, căci nu știi ce nenorocire poate veni pe pământ.” Eclesiastul 11:2

Acești șapte bărbați ofereau serviciile uneori necesare unei bănci, fără să fie o bancă cu scop de profit și câștig.

Șapte Adversari

„Șapte oameni de pe Wall Street controlează acum o mare parte din industria fundamentală și resursele Statelor Unite.”²⁶⁷

„În 1910, șapte oameni s-au întâlnit pe Insula Jekyll, în largul coastei Georgiei, pentru a înființa o bancă centrală, pe care au numit-o Federal Reserve Bank...”²⁶⁸

Au existat multe grupuri de câte șapte oameni. Ele fie se îndreptau spre Împărăție, fie se abăteau de la ea. În timp ce grupurile anterioare s-au adunat pentru câștig și profit propriu, au existat și grupuri care au urmărit o direcție mai apropiată de Împărăția lui Dumnezeu și de scopurile celor șapte bărbați aleși să *slujească la mese*²⁶⁹ în Faptele Apostolilor 6:5.

„În septembrie 1959, șapte bărbați... s-au întâlnit pentru a discuta fezabilitatea înființării unei uniuni federale de credit. Au început foarte modest, cu un singur casier care opera dintr-un mic ghișeu de serviciu în cantina angajaților... susținând filosofia „Oamenii ajută oamenii”...”²⁷⁰

Duhul care i-a adunat a fost mult mai nobil decât ceea ce de obicei motivează băncile sau cei șapte de pe Insula Jekyll.

„Cum sunt diferite uniunile de credit față de bănci?”

„Valorile de bază și structura uniunilor de credit sunt foarte diferite de cele ale băncilor. Ca membru, nu ești doar un client; ești un proprietar, cu un cuvânt de spus în direcția viitoare a uniunii.

---

zdrobit, companie, a devora, a mânca, a implora; plus alte 10 moduri diverse. Definit astfel: 1) a pășuna, a îngriji, a paște, a hrăni 2) a se asocia cu, a fi prieten cu... Este alcătuit din aceleași trei litere ca și 07463 – *re'eh* (רעה) 1) prieten, prieten al regelui (în sens tehnic)

²⁶⁶ Strong's 05257 – *naḳayk* (נֶאֱכָר). Tradus ca *prinț* – de 3 ori, și câte o dată ca *jertfă de băutură, duce, principal*. Definit astfel: 1) turnat, libație (jertfă lichidă), chip topit (idol turnat), uns 2) prinț, cel uns. Și provine din rădăcina 05258 – *nāḳak* (נֶאֱכָר), care înseamnă: 1) a turna, a oferi, a arunca 1a3) a unge (un rege)... 2) a stabili, a instala.

²⁶⁷ *The Seven Men*, de John Moody: McClure's Magazine, august 1911.

²⁶⁸ *Teroriștii Secreți*, Scufundarea Titanicului. Legea Rezervei Federale. (*The Secret Terrorists, The Sinking of the Titanic. The Federal Reserve Act*)

²⁶⁹ Fapte 6:2 Cuvântul grecesc *trapeza* (τραπέζα) înseamnă „bancă” și este tradus în Biblie atât ca „masă,” cât și ca „bancă.”

²⁷⁰ <http://www.chartway.com/MediaLibrary/2002%20Annual.pdf>

În plus, statutul de organizație non-profit înseamnă că toate câștigurile se întorc la membri sub formă de dobânzi favorabile și comisioane mici. Băncile, pe de altă parte, există pentru a genera profit pentru acționari, deci definiția lor a succesului este diferită.”

„Uniunile de credit oferă, de asemenea, membrilor șansa de a se implica. Consiliul de administrație este alcătuit exclusiv din voluntari, la fel și comitetul de supraveghere (care auditează registrele uniunii de credit). Ca voluntar, poți fi o forță motrice în cadrul uniunii tale.”²⁷¹

Toate drumurile duc la Roma, dar și toate drumurile pot duce la Împărăție. Totul ține de direcție. Pocăiește-te, întoarce-te și mergi în cealaltă direcție.

Botezul

Irod a impus o taxă anuală. Nu exista nicio prevedere în Legea lui Moise care să permită constrângerea contribuțiilor. Când Saul a forțat o jertfă, Samuel l-a numit nebun. Irod a trebuit să obțină consimțământul poporului.

Irod a trimis misionari care sprijineau vasta sa „împărăție a cerurilor pe pământ.”²⁷² Era un sistem de securitate socială (*Corban*) cu aplicare statutară a taxelor necesare pentru întreținerea lui.

Oamenilor li se ofereau divertisment și securitate pentru a-și liniști într-o apatie complacentă. Irod dorea să facă din Templu „cel mai mare... din lume... un sfert de milă în lungime și o cincime de milă în lățime... Douăzeci de mii de funcționari erau angajați pentru a-l întreține...”²⁷³ El a subvenționat Iudeea cu *pâine gratuită și spectacole*.

Ioan predica și el o împărăție cu beneficii, spunând oamenilor că, dacă ai două haine și aproapele tău nu are niciuna, atunci să-ți dai una. El predica o formă diferită de guvernare, care este foarte eficientă până când *glasul poporului* îl respinge pe Dumnezeu și alege un binefăcător care poate *exercita autoritate*.

---

²⁷¹ <http://www.creditunionsforyou.com/what.html>

²⁷² „Misionarii... cu portofelele lor de piele pline cu pietre albe, se întorceau cu aceleași portofele pline cu bani... păstrați în seifuri, gata să fie folosiți de Irod...” *Jesus and the Riddle of the Dead Sea Scrolls*, de Barbara Thiering, Harper Collins: 1992.

²⁷³ *Jesus, The Evidence*, Ian Wilson, 1 octombrie 2000.

Cei care primeau botezul lui Hristos erau excluși²⁷⁴ din guvernarea fariseilor, dar puteau intra în guvernarea lui Hristos prin credință, nădejde și caritate, sub legea desăvârșită a libertății.

Când oamenii L-au întrebat pe Isus cum să se înscrie pentru beneficiile din Împărăția Sa, El le-a spus că trebuie să se roage Tatălui nostru, Care este în ceruri,²⁷⁵ nu tatălui de la Roma sau lui Irod din Ierusalim, ci să se iubească unii pe alții, să dea și să primească pâinea lor cea de toate zilele în caritate și nădejde.

„Căci printr-un singur Duh am fost botezați toți într-un singur trup, fie iudei, fie greci, fie robi, fie slobozi; și toți am fost adăpați dintr-un singur Duh.” 1 Corinteni 12:13

Doi ucenici

„Iar El a zis: Vai și vouă, învățătorilor de lege! Pentru că împovărați pe oameni cu sarcini greu de purtat, dar voi nici cu un deget nu le atingeți.” Luca 11:46

„Căci leagă sarcini grele și cu anevoie de purtat și le pun pe umerii oamenilor, iar ei nici cu degetul nu vor să le miște.” Matei 23:4

Matei și Simon au ales să urmeze calea lui Hristos și amândoi au devenit frați. Matei a fost un vameș, colector de taxe pentru guvern. Inițial, toate taxele din Israel erau daruri de bunăvoie, pentru că poporul fusese eliberat din Egipt și nu trebuia să se mai întoarcă vreodată la acel tip de guvernare. Iudeea și Roma, însă, se întorseseră — așa cum au făcut oamenii de la începuturi încoace.

Oamenii căutau o cale de ieșire și adesea nu îi suportau pe stăpânii taxelor care impuneau poverile guvernamentale. Simon era un zelot. Potrivit dicționarului lui Easton, un zelot este:

„O sectă de evrei... [care] refuza să plătească tribut romanilor, pe motiv că aceasta era o încălcare a principiului că Dumnezeu era singurul Rege al lui Israel. S-au răzvrătit împotriva romanilor, dar au fost curând risipiți și au devenit o ceată de tâlhari fără lege.”

Astăzi, mulți încearcă fie să aleagă „Irodul” potrivit, fie să se răzvrătească împotriva celui ales colectiv. Ei încearcă orice pentru a ușura povara sau pentru a scăpa cu totul de ea.

Majoritatea nu-L vor alege niciodată pe Isus, iar cei care nu sunt drepți în cele ale *mamonei nedrepte* este puțin probabil să fie drepți nici în cele ale *mamonei drepte*.

---

²⁷⁴ Ioan 9:22 „... căci iudeii hotărâseră deja că, dacă cineva va mărturisi că El este Hristosul, să fie dat afară din sinagogă.”

²⁷⁵ „Voi deci așa să vă rugați: Tatăl nostru care ești în ceruri, sfințească-se Numele Tău.” Matei 6:9

„Căci jugul Meu este bun și sarcina Mea este ușoară.” Matei 11:30

Ucenicii și Biserica primară învățaseră căile lui Isus, Moise și Avraam și căutau în fiecare zi Împărăția Lui.

„Ei nu erau doar ucenici ai unui Învățător comun, credincioși ai unei credințe comune, ci erau frați în cel mai deplin sens al cuvântului, iar legătura care-i unea era mult mai puternică decât legăturile lor de familie sau sociale.”²⁷⁶

Fecioarele neînțelepte

„Atunci Împărăția Cerurilor se va asemăna cu zece fecioare...” Matei 25:1

Dumnezeu este dătătorul vieții. Există numeroase pilde despre cei cărora li s-a dat, dar care și-au risipit sau irosit darurile. Pilda fecioarelor neînțelepte este un astfel de exemplu. *Fecioara* a fost o metaforă pentru cei care nu au avut o relație ilicită cu *zeii lumii*. Ei au rămas separați și nu s-au legat prin slujire de alt stăpân.

Fecioarele neînțelepte își risipesc ceea ce au, până nu mai rămâne nimic. La fel ca omul care și-a îngropat talantul, ele nu sunt vrednice să primească mai mult și nici să intre în Împărăție.

În lume ești forțat să plătești pentru a îngriji de cei nevoiași din generația ta. În schimb, ți se promite ajutor dacă vei avea nevoie. În Împărăție trebuie să alegi în mod liber să ai grijă de cei nevoiași din societatea ta, în nădejdea că, dacă vei avea vreodată nevoie, alții te vor sprijini.

În lume legăturile sunt contractuale, dar în Împărăție ele sunt bazate pe dragoste. Cei care nu vor să se adune pentru binele altora nu vor fi bineveniți când ușa se va închide.

„Mai pe urmă au venit și celelalte fecioare și au zis: Doamne, Doamne, deschide-ne! Dar El, drept răspuns, le-a zis: Adevărat vă spun că nu vă cunosc.” Matei 25:11-12

Astăzi, slujitorul Bisericii moderne este mai degrabă înclinat să îți dea adresa unei agenții de stat decât să fie el însuși parte din guvernarea lui Dumnezeu. Hristos a venit să slujească și se așteaptă ca slujitorii Săi să facă la fel.

---

²⁷⁶ A History of Christianity in the Apostolic Age, de Arthur Cushman McGiffert, Union Theological Seminary, New York, 1897.

Slujitorii Lui nu pot sluji pe alții decât dacă sunt mai întâi susținuți din substanța²⁷⁷ celor care cred. Este alegerea ta cui dai, în cine crezi că face lucrarea lui Hristos - dar trebuie să dai de bunăvoie dacă vrei să primești tot așa.

Dacă oile sunt pierdute, ele trebuie să înceteze să pască singure și să caute Păstorul și turma Sa — altfel, când va cădea noaptea, vor fi mâncate de lupi și lei.

„Vindecați pe bolnavi, curățați pe leproși, înviați pe morți, scoateți afară dracii; fără plată ați primit, fără plată să dați.” Matei 10:8

Zeciuiala din conștiință

În primele secole ale Bisericii, poporul era dependent de rețeaua frățescă pentru a fi susținut în vremurile grele ale prăbușirii romane și iudaice. Astăzi, multe Biserici predică zeciuiala, dar trimit poporul la Faraonii și Cezarii *lumii* pentru beneficii.

Zeciuiala Bisericii în pustie era o chestiune de daruri de bunăvoie, iar darea zeciuielii către slujitorii celor zece familii se făcea *potrivit slujirii lor*.²⁷⁸ Nu era niciun rege în Israel, ci fiecare om urma conștiința dată de Dumnezeu, așa cum vedem în Judecători 17. Fiecare bărbat era rege în propria familie și stăpân peste bunurile sale, potrivit vocii lui Dumnezeu.²⁷⁹ Fără virtutea Dumnezeului cerurilor, acest sistem ar fi fost haotic, dar orice altă cale ar duce la robie și asuprire.

Națiunii îi era poruncit să-și iubească aproapele ca pe sine însuși,²⁸⁰ să nu poftască bunurile sau drepturile altuia în cadrul familiei, luându-i libertatea de alegere prin mijlocirea guvernelor omenesti. Împărăția lui Dumnezeu este o guvernare bazată pe credință, speranță și dragoste, nu asemenea sistemelor elenizate, romanizate²⁸¹ sau babiloniene ale lumii.

---

²⁷⁷ Luca 8:3 „Și Ioana, nevasta lui Cuza, ispravnicul lui Irod, și Susana și multe altele, care îi slujeau cu ce aveau.”

²⁷⁸ Numeri 7:5 „Să le iei de la ei, ca să fie pentru slujba cortului întâlnirii, și să le dai leviților, fiecăruia după slujba lui.”

²⁷⁹ Levitic 25:10 „Și să vestiți slobozenia în țară pentru toți locuitorii ei;... și fiecare dintre voi să se întoarcă la moșia lui, și fiecare dintre voi să se întoarcă la familia lui.”

²⁸⁰ Levitic 19:18 „Să nu te răzbuni și să nu ții mânie împotriva copiilor poporului tău; ci să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși. Eu sunt Domnul.”

²⁸¹ Vezi broșura *Rome vs US*, HHC.

Acele Biserici care nu predică Împărăția Îl nesocotesc pe Hristos. Cei care primesc zeciuiala și apoi trimit copiii lui Dumnezeu la *Qorban*-ul sistemelor romane, ca să fie din nou legați prin biruri, așa cum au fost odată în Egipt, își trădează slujirea sfântă. Slujitorii, adesea numiți Biserica, au eșuat să predice Evanghelia simplă a Împărăției și să slujească poporului, îngrijindu-se de *administrarea zilnică* a nevoilor.

„De atunci a început Isus să propovăduiască și să zică: Pocățiți-vă, căci Împărăția cerurilor este aproape.” Matei 4:17

Slujirea care slujește

În majoritatea bisericilor de astăzi vei vedea cinci elemente principale: rugăciune, muzică, predică, colectă și binecuvântare.

În jurul anului 150 d.Hr., Iustin Martirul a scris împăratului Antoninus Pius în apărarea credinței creștine și a loialității față de Hristos:

„Și cei bogați dintre noi îi ajută pe cei nevoiași... cei care au mijloace și sunt dispuși dau cât crede fiecare de cuviință; iar ceea ce se adună este încredințat președintelui, care îi sprijină pe orfani și văduve și pe cei care, din pricina bolii sau a altor cauze, sunt în nevoie, și pe cei întemnițați și pe străinii aflați în trecere printre noi, și, pe scurt, are grijă de toți cei aflați în lipsă.” (*Cap. 65–67*)

Biserica avea o lucrare și un scop. Nu era doar rostitoare a cuvântului, ci făptuitoare. Euharistia erau saci de grâne și pâini dăruite zilnic pentru a susține pe cei lipsiți din dragoste sinceră.

De asemenea, vedem în *Didahia* că se spune:²⁸²

„Așadar, alegeți pentru voi episcopi și diaconi vrednici de Domnul, oameni blânzi și care nu iubesc banul, adevărați și încercați, căci ei îndeplinesc pentru voi lucrarea profeților și învățătorilor.” *Didahia* 15:1

Acești slujitori nu erau asemenea celor pe care îi vedem astăzi. Ei ne învățau mesajul lui Hristos prin slujire reală și pâini adevărate, asemenea lui Hristos și lui Moise în pustie. Biserica timpurie, chiar și după abaterea provocată de Constantin, continua să aibă grijă de oameni prin congregații apropiate care se adunau în mulțumire – aceasta fiind numită *Euharistia lui Hristos*.

---

²⁸² *Didahia*, menționată de Eusebiu în jurul anului 324, Învățăturile Apostolilor urmând cărților recunoscute ca fiind canonice (*Historia Ecclesiastica* III, 25).

Ei se sprijineau unii pe alții prin credință, speranță și dragoste. Nu se hrăneau de la altarele cetățenești ale binefăcătorilor mincinoși. Stăteau fermi în libertatea cu care Hristos îi făcuse liberi. Biserica adevărată rămânea o „religie curată” nepătată de lume.

„Nu puteți bea paharul Domnului și paharul dracilor; nu puteți lua parte la masa Domnului și la masa dracilor.” 1 Corinteni 10:21

Lucrurile se Schimbă

Chorē-pískopos-ul era un ajutor al episcopului (supraveghetorului), menit să mențină comuniunea dintre congregații la fel de eficace. De-a lungul secolelor însă, acest ofițer special de legătură pentru „guvernul poporului” a fost degradat până la rolul de simplu *dirijor de cor*.

Comuniunea Bisericii din primul secol era concretă, nu doar „firimituri.” Ea răspundea nevoilor reale, fizice și spirituale, ale oamenilor, nu reprezenta doar vorbărie pioasă.

Creștinii depindeau de caritatea liber-consimțită unii față de alții, nu de ajutoarele Romei sau de „sinagoga Satanei.”²⁸³

Ei formau o națiune de oameni „aleși,” lucrând într-o vastă rețea, abordând probleme reale în mod practic, la nivel local și internațional, prin acte de milă.

„S-a ridicat un proroc, numit Agab, și a vestit prin Duhul că va fi o mare foamete (criză economică) în toată lumea; foametea aceasta a venit pe vremea lui Claudiu Cezar.” Fapte 11:28

Biserica era organizată de jos în sus, instruită și pregătită pentru inevitabila degradare și prăbușire a sistemului roman. Știau că „mamona nelegiuită” avea să dea faliment.

„Atunci ucenicii au hotărât ca fiecare, după puterea lui, să trimită ajutoare fraților care locuiau în Iudea; așa au și făcut și le-au trimis la bătrâni prin mâna lui Barnaba și a lui Saul.” Fapte 11:29-30

Apostolii erau robi ai lui Hristos, puși să fie slujitori ai slujitorilor, în folosul congregației poporului unit prin credință și dragoste. Pentru a pricepe exact cum lucra totul spre bine, trebuie să cercetăm vremurile de atunci și firea căzută care ne aduce mereu înapoi la același noroi.

---

²⁸³ Apocalipsa 2:9 „Știi faptele tale, necazul tău și sărăcia ta (dar ești bogat); și hulirea celor ce zic că sunt iudei, și nu sunt, ci sunt sinagoga Satanei.”

„Cu ei s-a întâmplat ce spune adevărata zicală: «Câinele s-a întors la ce vărsase» și «scroafa spălată s-a întors să se tăvălească în mocirlă.» 2 Petru 2:22

Oalele cu Carne din Mica

Dumnezeu îi oferă omului libertatea de a alege. El dorește ca noi să-I slujim zilnic, slujindu-ne unii altora. Ne avertizează să nu consimțim la o „pungă comună” prin care ajungem să fim supuși voinței unor oameni corupți de puterea pe care le-o dăm. În astfel de sisteme civile de „binefacere,” ajungem să ne devorăm unii pe alții. Corporațiile conducătoare pe care le alegem și sperăm să le împlânzim devin o fiară cu dinți gata să ne devoreze.

„Și am zis: ‘Ascultați, căpetenii ale lui Iacov și voi, căpetenii ale casei lui Israel! Nu este oare de datoria voastră să cunoașteți dreptatea? Voi, care urăți binele și iubiți răul, care le jupuți pielea de pe ei și carnea de pe oasele lor! Și care mănâncă carnea poporului Meu, le jupoaie pielea de pe ei, le sfărâmă oasele și le fac bucăți, ca să le pună într-o oală, ca într-un cazan! Atunci vor striga către Domnul, dar El nu le va răspunde; Își va ascunde Fața de ei în vremea aceea, pentru că au făcut fapte rele. Așa vorbește Domnul împotriva prorocilor care duc în rătăcire pe poporul Meu, care mușcă cu dinții și strigă: ‘Pace!’ și dacă nu li se dă nimic în gură, se pregătesc de război împotriva lui. De aceea, noaptea va fi peste voi fără nicio vedenie, întuneric peste voi fără prorocie. Soarele va apune peste acești proroci, și ziua se va întuneca peste ei. Văzătorii vor fi rușinați, și ghicitorii vor fi dați de rușine; toți își vor acoperi buzele, căci nu va fi niciun răspuns din partea lui Dumnezeu.’” Mica 3:1-7

Cei care îl citează pe Daniel uită că Israelul era în robie sub regii și guvernele lumii din pricina păcatului. Oamenii de azi nu mai au dreptul să vorbească precum Daniel, căci deja s-au plecat în fața împăraților lumii. Ei trebuie să-l asculte pe Cezar, fiindcă au cerut de la Cezar pâinea cea de toate zilele, securitatea și bunăvoința lui.

Când „glasul poporului” din Israel a cerut un conducător care să *exercite autoritatea asupra lor și să-i protejeze*, Dumnezeu a spus că aceasta era o dovadă că *Îl respinseseră deja*. Când oamenii de azi aleg noi conducători, oare nu *Îl resping și ei pe Dumnezeu?* Hristos ne-a interzis să facem așa.²⁸⁴

---

²⁸⁴ „Și El le-a zis: Împărații neamurilor domnesc peste ele; și cei ce au stăpânire asupra lor sunt numiți binefăcători. Dar între voi să nu fie așa...” Luca 22:25, Matei 20:25, Marcu 10:42

Să Nu Fie Așa Între Voi

Samuel a avertizat că, dacă vor face acel lucru nelegiuit, nu vor mai fi stăpâni pe rodul muncii lor, iar acel guvern va putea veni să le ia fiii și fiucele, să facă unelte de război și să trimită pe fiii poporului în primejdie. Așa se întâmplă și astăzi.

Israel era o formă de guvernare. În templu existau funcționari guvernamentali. Corbanul era un sistem de asistență socială. Poporul alesese un sistem de guvernare care forța contribuțiile poporului, făcând astfel cuvântul lui Dumnezeu și credința, nădejdea și dragostea fără efect.

Aceasta este astăzi starea în care se află congregația poporului, pentru că L-au respins pe Dumnezeu cu mult timp în urmă, iar poporul este ținut sub o puternică amăgire. Oamenii s-au abătut de la cale, s-au conformat lumii și au urmat căile minciunii. S-au întors la robia Egiptului și s-au încurcat în elementele lumii, mâncând din substanța aproapelui lor.

Chiar dacă oamenii *scăpaseră cu adevărat de cei care trăiesc în rătăcire*,²⁸⁵ au ascultat cuvinte umflate de deșertăciune. Au fost ademiniți prin promisiuni de securitate și prin dorința nestăvilită de beneficii oferite de oameni, dar pe cheltuiala aproapelui lor.

În timp ce li se promite libertate, aceștia – împreună cu slujitorii lor – sunt robi ai stricăciunii. Biruiți de lene și lăcomie, oamenii sunt aduși din nou în robie.

„Dacă ați murit împreună cu Hristos față de învățăturile începătoare ale lumii, de ce, ca și cum ați trăi încă în lume, vă supuneți la porunci?” Coloseni 2:20

Hristos i-a eliberat pe creștini. Ei scăpaseră de stricăciunile lumii prin cunoașterea Domnului și Mântuitorului Isus Hristos și făceau lucruri împotriva hotărârilor Cezarului. Acum însă sunt din nou încurcați și biruiți, iar sfârșitul lor e mai rău decât începutul.

Este timpul să ne pocăim. Am devenit marfă, „resurse umane.” Hristos a dat o poruncă limpede când a spus: „Dar între voi să nu fie așa.”

---

²⁸⁵ 2 Petru 2:18 „Căci, rostind vorbe trufașe și deșarte, ei amăgesc, prin poftetele cărnii, prin desfrânări, pe cei ce de-abia au scăpat de cei ce trăiesc în rătăcire.”

“Pâine și ciorbă de linte”

„Atunci Iacov i-a dat lui Esau pâine și ciorbă... așa disprețui Esau dreptul său de întâi-născut.” Geneza 25:34

Întrebarea este, cui îți datorezi slujirea: lui Dumnezeu sau oamenilor? Au beneficiile pentru care te rogi un preț? Dacă datorezi oamenilor, înseamnă că n-ai ascultat Evangheliile potrivit la Romani 13:8:

„Să nu datorați nimănui nimic, decât să vă iubiți unii pe alții; căci cine iubește pe aproapele a împlinit Legea.”

Dacă datorezi oamenilor, Cezarului sau altor guverne omenеști, întrebarea este de ce le datorezi pe toate: slujba ta, munca ta, fiii și fiicele tale. L-ai lepădat oare pe Dumnezeu? Cine este regele tău?

La începutul Bisericii, creștinii erau acuzați că spun: „Hristos este Regele nostru, iar Împărăția Lui este guvernarea noastră.”

„... aceștia toți lucrează împotriva poruncilor Cezarului, zicând că este un alt împărat: Isus.” Fapte 17:7

Știm că nu putem sluji la doi stăpâni. Trebuie să înțelegem, oricât de dureros ar fi adevărul, că ne-am legat de lumea aceasta pentru că am cerut binefacerile ei. O parte a motivului: Biserica nu mai împarte pâinea de la casă la casă, fiii și fiicele nu-și mai cinstesc părinții, iar soții și soțiile nu-și păstrează credințioșia înaintea lui Dumnezeu.

„Dar vine ceasul, și acum a și venit, când închinătorii adevărați se vor închina Tatălui în duh și în adevăr; căci astfel de închinători dorește Tatăl.” Ioan 4:23

Dar unul dintre cele mai grave lucruri este că predicatorii nu au mai propovăduit Împărăția lui Dumnezeu, nici neprihănirea Lui — decât după moarte. Iar Împărăția este prezentată doar ca fiind spirituală.

„Având doar o formă de evlavie, dar tăgăduindu-i puterea: de aceștia depărtează-te! Căci dintre aceștia sunt cei care se strecoară prin case și robesc femeiuști împovărate de păcate, mânate de felurite poftе, învățând mereu, dar neputând niciodată să ajungă la cunoașterea adevărului.” 2 Timotei 3:5-7

Oamenii spun că este în regulă să închei înțelegeri, să aplici pentru beneficii oferite de falși binefăcători, chiar dacă acestea vin pe seama aproapelui. Ei închid ochii față de o cale lacomă de a-și asigura societatea, și astfel au încurcat întregi națiuni înapoi în robia lumii. Cum s-au strecurat aceste erezii pierzătoare în casele Domnului?

Știm de asemenea că trebuie să căutăm Împărăția lui Dumnezeu, care *nu este din lume*, și să trăim potrivit neprihănirii lui Dumnezeu, neprihănire pe care noi nu o avem. Isus a rânduit o Împărăție pentru ambasadorii Săi.²⁸⁶

Odată ce realizăm că Isus a fost un Rege, atunci înțelegem că El a fost un Mântuitor în Duh și Adevăr. Oamenii s-au organizat sub căile Lui. Ar trebui să înțelegem acum de ce Pavel ne-a spus să nu facem învoieli cu Belial și cu cei care lucrează împotriva lui Dumnezeu:

„Ce însoțire are Hristos cu Belial? Sau ce parte are cel credincios cu cel necredincios? Și ce legătură este între templul lui Dumnezeu și idoli? Căci voi sunteți templul Dumnezeului celui viu, precum a zis Dumnezeu: Voi locui în ei și voi umbla în ei; și voi fi Dumnezeul lor, iar ei vor fi poporul Meu.” 2 Corinteni 6:15-16

Oamenii iubesc beneficiile „lumii” indiferent de unde vin acele beneficii sau cum sunt oferite. Ei merg și dau zeciuială bisericilor care au „o formă de evlavie, dar tăgăduiesc puterea ei,” așa cum vedem menționat în 2 Timotei 3:5.

„Ascultați de cei ce vă conduc²⁸⁷ și supuneți-vă lor, căci ei priveghează asupra sufletelor voastre ca unii ce vor da socoteală, ca să poată face aceasta cu bucurie, iar nu suspinând, căci aceasta nu v-ar fi de folos.” Evrei 13:17

S-ar putea presupune că epistola către Evrei vorbește despre guvernele lumii, însă cuvintele „cei ce vă conduc” provin din cuvântul grecesc *hegeomai*, care înseamnă *a conduce*, și este adesea tradus cu sensul de *a socoti* (de 10 ori), *a gândi* (de 4 ori), *a prețui* sau *a considera* (de 3 ori). Acest termen apare și în Evrei 13:7:

„Aduceți-vă aminte de mai-marii voștri, care v-au grăit vouă cuvântul lui Dumnezeu; priviți cu băgare de seamă la sfârșitul felului lor de viață și urmați-le credința.”

Este clar că se face referire la conducătorii Bisericii, nu la celelalte guverne... Hristos a rânduit o guvernare, iar Pilat a recunoscut-o ca fiind un guvern legitim.²⁸⁸

---

²⁸⁶ „... Eu vă rânduiesc vouă o Împărăție, după cum Tatăl Meu Mi-a rânduit Mie.” Luca 22:29

²⁸⁷ Strong nr. 2233, *hegeomai* – tradus în KJV prin „a socoti” de 10 ori, „a crede” de 4, „a prețui” de 3, „cei ce cârmuiesc” de 3, „a fi guvernator” de 2, diverse alte sensuri 6 (total 28). 1) a conduce; 1a) a merge înainte; 1b) a fi conducător.

²⁸⁸ Ioan 19:19 „Iar Pilat a scris și a pus deasupra crucii un titlu: ISUS DIN NAZARET, ÎMPĂRATUL IUDEILOR.”

Dacă am fi slujitorii lui Hristos și ai Dumnezeului lui Avraam și ai Dumnezeului lui Moise, atunci nu ar mai fi nevoie să ne rugăm lui Nimrod, faraonilor și cezarilor acestei lumi. Așa cum multe Biserici au ajuns sub autoritatea Statului, tot așa și oamenii au ajuns sub puterea și autoritatea conducătorilor *lunii*. Nu pentru că Dumnezeu i-a rânduit pe acești oameni ca stăpânitori, ci pentru că noi ne rugăm lor.

„Socialismul funcționează în două locuri: în cer, unde nu este nevoie de el, și în iad, unde îl au deja.” – Ronald Reagan

Oamenii trebuie să se pocăiască și să netezească calea Domnului. Ei trebuie să caute Împărăția în Duh și Adevăr. Dacă avem nevoie de ajutor sau sprijin, ar trebui să mergem la adunarea celor care caută Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui, și nu la oamenii care se numesc pe ei înșiși binefăcători. Dacă nu avem o astfel de adunare, atunci trebuie să căutăm pe cei care se vor aduna în numele și caracterul lui Hristos, și nu doar să-I aducă vorbă goală.

Matei 7:21 „Nu oricine Îmi zice: Doamne, Doamne, va intra în Împărăția cerurilor, ci cel ce face voia Tatălui Meu care este în ceruri.”

Matei 7:22 „Mulți Îmi vor zice în ziua aceea: Doamne, Doamne, n-am profetizat noi în Numele Tău? N-am scos noi draci în Numele Tău? Și n-am făcut noi multe minuni în Numele Tău?”

Matei 25:11 „Mai târziu au venit și celelalte fecioare, zicând: Doamne, Doamne, deschide-ne! Dar El, răspunzând, a zis: Adevărat vă spun că nu vă cunosc.”

Luca 6:46 „De ce-Mi ziceți: Doamne, Doamne, și nu faceți ce vă spun?”

Luca 13:25 „După ce Stăpânul casei Se va fi sculat și va fi încuiat ușa, și voi veți începe să stați afară și să bateți la ușă zicând: Doamne, Doamne, deschide-ne!, El, răspunzând, vă va zice: Nu știu de unde sunteți.”

Romani 13:4,7 „... dacă faci răul, teme-te... De aceea trebuie să fiți supuși... Căci pentru aceasta plătiți și dări; căci ei sunt slujitorii lui Dumnezeu, îndeplinind necurmat tocmai lucrul acesta. Dați deci tuturor ceea ce li se cuvine: cui datorați darea, dați-i darea; cui vama, vama; cui frica, frica; cui cinstea, cinstea.”

A-L numi pe Isus „Domn” fără a face ce spune El nu aduce folos; a căuta libertatea fără a-ți elibera mai întâi aproapele este amăgire. Să ne întoarcem la dragostea care împlinește Legea și să nu mai fim debitori oamenilor, ci doar iubirii.

„Pune-ți cuțitul la gât”

Ce vrea să ne spună Proverbe 23:1-3, când afirmă: „Când șezi să mănânci cu un stăpân, ia seama bine la ce este înaintea ta; Și pune-ți cuțitul la gât dacă ești un om stăpânit de poftă. Să nu poftești bunătățile lui, căci sunt bucate înșelătoare.”?

Ce a vrut Isus să spună când ne-a îndemnat să ne rugăm (să cerem) Tatălui nostru din ceruri și să „nu numim pe nimeni tată pe pământ?”

De ce a spus că acel Corban al fariseilor anulează Cuvântul lui Dumnezeu? De ce afirmă Iacov că religia este curată doar când îi îngrijește pe cei în nevoie fără să fie „pătată de lume?”

De ce a repetat Pavel în Romani 11:9 avertismentul lui David, că *masa lor devine o cursă, o capcană, o piatră de poticnire și o recompensă?*

Și ce a vrut David să spună în Psalmul 69:22, când a afirmat: „Să li se prefacă masa într-o cursă, și ce era spre binele lor, într-un laț!”?

De ce se spune: „Mâna celor harnici va stăpâni, iar mâna leneșului va plăti bir?” (Proverbe 12:24)

Cum se face că ești supus la tribut, când ni se spune că cei leneși vor fi supuși la tribut? Răspunsul este chiar în fața ta.

Dintr-un singur motiv, exprimat în multe feluri:

„Adevărații distrugători ai libertăților poporului sunt cei care răspândesc între ei pomeni, donații și beneficii.”²⁸⁹

„Atât timp cât ne uităm la guvern ca să ne rezolve problemele, vom suferi mereu sub tiranie.”²⁹⁰

„În lăcomia lor, prin cuvinte înșelătoare, vă vor face marfă; osânda lor nu zăbovește, și pieirea lor nu dormitează.” 2 Petru 2:3

„În timp ce le făgăduiesc libertatea, ei înșiși sunt robi ai stricăciunii; căci fiecare este robul lucrului de care este biruit.” 2 Petru 2:19

De ce nu v-au spus lucrurile acestea predicatorii voștri? Guvernele oamenilor sunt create de oameni.

Puterea (așa-zis dreaptă) a guvernului de a taxa poporul provine din consimțământul nelegiuit al poporului.

---

²⁸⁹ Plutarh, în urmă cu două mii de ani

²⁹⁰ William Pitt (cel Tânăr)

Când *glasul poporului* a cerut un conducător care să domnească peste ei, în zilele lui Samuel, alegerea poporului a fost o respingere a lui Dumnezeu.²⁹¹ Este oare și astăzi tot o respingere a lui Dumnezeu?

Poporul trăise secole întregi fără astfel de binefăcători autoritari.²⁹² Acum ei făceau răul, respingând pe Tatăl lor din cer, pentru că se săturaseră să poarte răspunderea de a se proteja unii pe alții prin credință, speranță și caritate. Această respingere a lui Dumnezeu se cocea de mult, încă din zilele în care Dumnezeu i-a scos din Egipt.

Este rău să-L respingi pe Dumnezeu, să poftesti bunurile aproapelui prin intermediul altora, să mănânci la masa (sau altarele) conducătorilor autoritari și să ai mulți „dumnezei?” Dacă faci aceste lucruri, vei fi prins în laț, vei datora tribut lui Cezar și îi vei datora și slujirea ta; și te vei pleca sub poveri grele și vei fi robul lui, exact ca în zilele Egiptului.

„Dați dar fiecăruia ce-i datorați: cui îi datorați birul, dați-i birul; cui îi datorați vama, dați-i vama; cui îi datorați frica, dați-i frica; cui îi datorați cinstea, dați-i cinstea. Să nu datorați nimănui nimic, decât să vă iubiți unii pe alții; căci cine iubește pe alții a împlinit Legea.” Romani 13:7-8

Va trebui să dați înapoi (ce datorați), dar puteți începe să vă pocăiți. În America colonială, „cetățeanul de rând... neîmpovărat de relicvele feudalismului, netaxat decât de el însuși, exprimându-și liber opiniile în adunările populare, dobândise o nouă încredere în sine... devenise o nucă tare pentru orice sistem imperial.”²⁹³

În acea vreme, grija pentru bunăstarea poporului era purtată de popor și pentru popor, prin caritatea și speranța manifestate prin Bisericile lor.²⁹⁴ Dacă oamenii vor să se întoarcă la libertatea și eliberarea rânduite de Dumnezeu, trebuie să se întoarcă și la datoria și responsabilitatea care vin împreună cu drepturile oferite de Dumnezeu. Doar cel harnic va stăpâni.

---

²⁹¹ 1 Samuel 8:7 „... pentru că nu pe tine te leapădă, ci pe Mine M-au leapădat, ca să nu mai domnesc peste ei.”

²⁹² Judecători 17:6 „În zilele acelea nu era împărat în Israel...”

²⁹³ History of the U.S., vol. 1, James Truslow Adams, p. 176.

²⁹⁴ John Wycliffe (1382) a introdus traducerea sa a Bibliei cu cuvintele: „Această Biblie este pentru Guvernarea Poporului, de către Popor și pentru Popor.”

Tați și copii

În multe forme de guvernare, *Patria Potestas*²⁹⁵ era investită în conducători care, odată cu această nouă autoritate, deveneau stăpânitori ai poporului. Datoriile acestei societăți create de om erau apoi dictate de regim, în loc să fie stabilite prin alegerea individuală. *Imperium*-ul²⁹⁶ familiei era transferat către instituțiile corporative ale oamenilor, iar instituția sacră a lui Dumnezeu, Familia, era decapitată. Copiii nu-și mai cinsteau tații naturali, ci îi îmbogățeau și ascultau pe *tații conscripționați*²⁹⁷ ai statului. Dragostea slăbea și virtutea era înfrântă.

„Patria potestas nu putea fi desființată imediat prin manumissio (eliberarea sclavilor), deoarece patria potestas trebuie privită ca un imperium, și nu ca un drept de proprietate, asemenea puterii unui stăpân asupra sclavului său.”²⁹⁸

Pierdera dreptului tatălui asupra copiilor și familiei era un proces triplu de abdicare individuală prin Novation,²⁹⁹ Tutor,³⁰⁰ și Qorban.³⁰¹ Același proces este folosit și astăzi pentru a separa drepturile părinților de copiii lor. Este o modalitate de a tăia capul familiei și de a-l înlocui cu statul ca tată. Statul era acum cel care acorda permisiunea de a te căsători și cel care îți lua fiii și fiicele pentru a-i folosi în scopurile lui. Cu această nouă înțelegere, știm acum de ce Hristos ne-a spus „*să nu numim pe nimeni tată pe pământ*,” de ce trebuia să ne rugăm sau să cerem doar Tatălui nostru care este în ceruri, și de ce trebuia să facem voia acelui Tată.³⁰²

---

²⁹⁵ *Patria potestas* – puterea sau autoritatea tatălui.

²⁹⁶ *Imperium* – dreptul statului de a pune în executare legea; inițial aparținea poporului; a nu se confunda cu *auctoritas* sau *potestas*.

²⁹⁷ *Conscripti patres* – „părinții” conscripți / aleși ai Romei (Senatul) în care era investită autoritatea fiecărei familii; Împăratul era *Patronus* (Părintele națiunii).

²⁹⁸ Unterholzner, *Zeitschrift*, vol. II, p. 139: *Von den formen der Manumissio per Vindictam und der Emancipatio*.

²⁹⁹ *Novatio* – „remodelarea unei obligații vechi” (Dicționarul Webster).

³⁰⁰ *Tutor, tutare* – a proteja, a păzi, a ocroti (beneficii).

³⁰¹ Corbanul trebuia să ne apropie de „Tatăl nostru care este în ceruri”. Acest Qorban (asemenea Corbanului fariseilor) a făcut Cuvântul lui Dumnezeu fără putere, separând omul de Dumnezeu și divizând instituția sacră a Familiei.

³⁰² Matei 7:21 „... cel ce face voia Tatălui Meu”; 12:50 „oricine face voia Tatălui Meu...”; 21:31 „... a făcut voia tatălui său?”; Marcu 3:35 „... face voia lui Dumnezeu”; Ioan 6:38 „... nu voia Mea, ci voia Celui ce M-a trimis.”

Dispută, polemică și apologetică

Așa cum am văzut, „guvernarea timpurie a Bisericii era prin prezbiteri.”³⁰³ Un prezbiter era pur și simplu cel mai în vârstă cap al unei familii. Acești Bătrâni dețineau puterea guvernării și trăiau într-un stat de libertate. Toate drepturile împuternicite de Dumnezeu rămâneau în sânul familiilor care alegeau să se adune laolaltă.

Bătrânii congregației alegeau în mod liber să dăruiască, dar cei care primeau hotărau cum aveau să distribuie liber ceea ce primiseră.³⁰⁴

Slujitorii nu aveau putere să le dicteze oamenilor ce anume să creadă, iar disputarea credinței se afla în mâinile fiecărui om, ca suflet liber sub Dumnezeu.

Deși adesea vedem apologetica³⁰⁵ Bisericii timpurii venind din partea slujitorilor Bisericii, nu ar trebui să existe niciun dubiu că membrii congregației și slujitorii făceau parte din aceeași familie spirituală. Acordul lor cu datoria virtuoașă a unui slujitor era măsurat prin contribuțiile lor credincioase la lucrarea acelui slujitor.

Creștinismul era un *mod de viață* care schimba fiecare aspect al existenței și al relației cu toți și cu toate. Guvernarea și evanghelia lui Hristos îi separau pe credincioși de orice sistem de asistență socială al imperiului roman și de fiecare stat-membru al *Pax Romana*, care se complăcea în Qorban-ul socialist roman.

Acele sisteme ale „lumii” ajunseseră, într-o măsură mai mare sau mai mică, să se sprijine pe contribuții forțate, adică pe biruri colectate. Implicau totodată un jurământ de loialitate și fidelitate în slujire. Creștinii nu puteau participa la mesele acelea, fiindcă știau că sunt o capcană.³⁰⁶ Ei aveau propria lor masă de la care să mănânce.

---

³⁰³ The Early Church, The Roman Claim; 1896, J. Lawrence Rentoul M.A., D.D.

³⁰⁴ Matei 10:8 „...Fără plată ați primit, fără plată să dați.”

³⁰⁵ Apologetică – apărarea intelectuală a credinței.

³⁰⁶ Exod 23:32, 34:12...15 – „...un legământ... să nu fie o cursă...” Proverbe 6:1 – „... ești prins cu cuvintele gurii tale...” Proverbe 17:18, Psalm 69:22 – „...masa lor să le fie cursă... ceea ce trebuia să fie spre binele lor, să le fie o capcană.” Romani 11:9 – „...masa lor să fie o cursă și o capcană, o piatră de poticnire și o răsplătire pentru ei.”

Hristos a predat o guvernare mai veche, mai firească și plină de iubire, lipsită de lăcomia socialismului. Această idee – de autoguvernare prin autodependență în caritate, sub *legea desăvârșită a libertății*, cum spunea Pavel – era revoluționară.

În lumea elenistică a lui Irod și a Romei, alături de alte state socialiste, creștinii erau priviți deja ca niște polemisti³⁰⁷ din proprie voință, față de cei care primeau botezul lui Hristos și se bazau doar pe trupul Bisericii pentru asistență socială.

Asemenea bereenilor, exista cu siguranță o anumită *intoleranță în conversație*.³⁰⁸ Mulți creștini, atunci când erau confrunțați cu aceste idei și concepte neobișnuite propovăduite de Hristos și de ucenicii Săi, deveneau un ghimpe³⁰⁹ al întrebărilor religioase și preocupărilor morale. Ei nu mai puteau avea încredere orbește în perspectiva ortodoxă, o perspectivă care dusesese națiunile înapoi în robia Egiptului și a Babilonului.

Teologia eliberării³¹⁰ lui Hristos îi făcea pe creștinii liberi printr-o practică comună a virtuții și a carității. Era o **cale** care îi îndepărta pe oameni de dependența lacomă de o *lume* care avea să decadă și să se prăbușească odată cu instituțiile ei politice, economice și sociale.

În disputele³¹¹ Bisericii timpurii, fiecare om era stăpân al propriei conștiințe, dictator asupra inimii sale. Era impozitat de propria alegere și biciuit de propria virtute. Credința era o chestiune de convingere personală și nu depindea de consensul sau de binecuvântarea slujitorului său.

Slujitorul, deși liber să acționeze, depindea de binecuvântările bătrânilor fiecărei familii ori ale celorlalți slujitori și frați. Lumea fusese întoarsă pe față ei adevărată.

---

³⁰⁷ Polemică – „Un argument sau o controversă împotriva unei opinii, doctrine sau sisteme... de obicei vizează chestiuni importante religioase, filozofice, politice sau științifice... cu scopul de a contesta sau respinge o poziție larg acceptată.” (Wikipedia)

³⁰⁸ Intoleranță conversațională – convingerile personale sunt evaluate în raport cu dovezile, onestitatea intelectuală fiind esențială într-o critică deschisă a ideilor, credințelor și practicilor religioase.

³⁰⁹ *Tăun* – termen folosit pentru persoane care tulbură status quo-ul punând întrebări deranjante.

³¹⁰ Practici religioase care urmăreau eliberarea oamenilor de condiții politice, economice sau sociale nedrepte. Influențate de teoria socială marxistă în anii 1950. *Teologia eliberării* desemnează o gamă largă de mișcări creștine activiste.

³¹¹ Disputații – metodă de dezbatere menită să descopere și să stabilească adevăruri în teologie și științe, bazându-se pe surse tradiționale.

Legăturile comunității erau hrănite prin virtute reciprocă, caritate și încredere. Nădejdea trăgea aerul vieții, iar a da și a ierta pompa sângelui lui Hristos în inimile unui popor deosebit, unit numai prin credință și iubire.

Nicolaiții și Balaam

„Dar ai lucrul acesta: că urăști faptele nicolaiților, pe care și Eu le urăsc.”
Apocalipsa 2:6

Ce era doctrina „Nicolaiților?” „*Nike*” este cuvântul grecesc pentru „*biruitor*.” „*Laos*” este cuvântul pentru „*popor*.”

„Fiindcă au părăsit calea cea dreaptă și au rățacit, urmând calea lui Balaam, fiul lui Beor, care a iubit plata nelegiurii.” 2 Petru 2:15

Balaam vine din cuvântul ebraic *Baal*, care înseamnă „domn” sau „stăpân,” iar *am* face referire la „*popor*.” Este o expresie a unei ierarhii deasupra poporului.

Nicolaiții și Balaam sunt două forme diferite ale aceleiași idei. Ambele includ ideea de rang, dominație și supunere față de o autoritate care exercită putere asupra poporului, lucru pe care Dumnezeu îl urăște.

Nicolaiții erau acuzați că țin greșeala lui Balaam, punând o piatră de poticnire înaintea Bisericii lui Dumnezeu prin susținerea libertății de a mânca lucruri jertfite idolilor, dar și a desfrâului. Dar ce fel de desfrâu? Nu era vorba de desfrâu sexual.

Oamenii care trebuiau să fie liberi au fost prinși în capcană de propria poftă pentru beneficii obținute pe spinarea aproapelui. Poporul este devorat în oala cetății, umplută cu propria sa carne.³¹²

Nu putem lua parte la acel cazan dacă nu suntem de acord cu termenii. Pavel întrebă: „Și ce înțelegere are templul lui Dumnezeu cu idolii?” 2 Corinteni 6:16

Când oamenii renunță la *dreptul de a alege*, în schimbul unor beneficii, ei sunt conduși la înfrângere de propria lor lăcomie, de pofta și dorințele lor. Dumnezeu urăște faptele nicolaiților.

Dacă vrem să-L urmăm pe Hristos, trebuie să trăim prin credință, nu prin sabia conducătorilor care iau de la alții. Aceste guverne oferă o capcană, nu un beneficiu. Cei care văd lucrurile astfel trebuie să se adune și să le dezlege.

---

³¹² „Cetatea aceasta nu va fi cazanul vostru și nici voi carnea din mijlocul ei; ci vă voi judeca la hotarele lui Israel...” Ezechiel 11:3, 11. Exod 16:3; Proverbe 1:10, 33; Mica 3:1, 7; Zaharia 14:21.

Cheia Împărăției este: „Ce vei lega pe pământ, va fi legat și în cer; și ce vei dezlega pe pământ, va fi dezlegat și în cer.”

Un Plan Care a Funcționat

Avraam, Moise și Isus Hristos au avut un plan pentru a elibera oamenii *lumii* din robie. Sursa acestui plan a fost mintea lui Dumnezeu. Și pentru că Dumnezeu este același ieri și azi, atunci planul ar trebui să pară același plan.

La prima vedere, Avraam pare că făcea ceva complet diferit față de Isus. Găsim mai multe asemănări între Moise și Isus, dar totuși, dacă i-ai fi întrebat pe farisei, ar fi spus că Isus era complet în afara oricărei învățături pe care Moise ar fi sugerat-o vreodată poporului.

Planul nu s-a schimbat niciodată, dar din cauza sofismului și înșelăciunii, milioane de oameni și-au pierdut din vedere planul lui Dumnezeu — fie pentru că nu au vrut să-l vadă, fie pentru că alții au încercat să-i împiedice să-l vadă, urmărindu-și propriile scopuri ascunse.

„Preaiubitule, doresc ca toate lucrurile să-ți meargă bine și să fii sănătos, după cum sufletul tău propășește.” 3 Ioan 1:2

Dumnezeu dorește ca fiecare om să fie un suflet liber sub autoritatea Lui. El vrea ca fiii și fiicele Sale să se iubească unii pe alții³¹³ și să trăiască într-o societate a virtuții, ca frați și surori într-o unitate sfântă.

Biblia este clar despre relația omului cu Dumnezeu și cu guvernele. Ea se referă cu siguranță la legi precum cele Zece Porunci și la ceea ce Isus a numit „lucrurile mai grele ale legii.” Biblia face distincție între guvernele bune și guvernarea lui Dumnezeu, precum și între legile după care acestea se conduc.

---

³¹³ Levitic 19:18 „Să nu te răzbuni și să nu porți pică... ci să-l iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși: Eu sunt Domnul.”

Zaharia 8:17 „...să nu urzească niciunul în inima lui rău împotriva aproapelui...”

Matei 5:43 „... Să iubești pe aproapele tău și să urăști pe vrăjmașul tău.”

Matei 19:19 „Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta; și: Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși.”

Matei 22:39 „... Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși.”

Marcu 12:31 „...Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși...”

Romani 13:10 „Dragostea nu face rău aproapelui; deci dragostea este împlinirea legii.”

Galateni 5:14 „Căci toată legea se cuprinde într-un singur cuvânt...: Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși.” Iacov 2:8, Marcu 12:33, Luca 10:27, Romani 13:9.

Cain, Nimrod și regii lumii au întemeiat un tip de guvernare care asuprește oamenii, în timp ce Dumnezeu a căutat întotdeauna să învețe omul despre un alt tip de conducere – unul care eliberează.

Sistemul pe care îl adoptă o societate determină dacă acea societate este liberă sau nu — și totodată dacă iubește libertatea sau nu.

Deci, ce este societatea?

SOCIETATE. O societate este un număr de persoane unite prin consimțământ mutual pentru a delibera, decide și acționa împreună în vederea unui scop comun. Bouvier, John, A Law Dictionary, 1874.

Această primă definiție a cuvântului „societate” vorbește despre unitate într-un scop comun prin consimțământ. Acest consimțământ poate fi continuu, în care fiecare individ trebuie să decidă zilnic să participe la acel scop comun. Cealaltă formă de consimțământ implică un act de integrare, în care, la un moment dat, prin jurământ, pact social sau contract, se dobândește o anumită supunere și obligație. Din acel moment, individul este obligat să participe și să se conformeze potrivit unui set de reguli, ordonanțe sau tradiții, care devin lege prin contract.

Primul sistem permite individului să rămână liber, în timp ce al doilea comprimă drepturile într-o întreprindere colectivă corporatistă, în care libertatea este diminuată.

SOCIETATE. O asociație sau companie de persoane (în general neîncorporată) unite pentru un scop mutual sau comun. Black, Henry Campbell, A Dictionary of Law, 1891.

În această definiție nu este menționat explicit consimțământul, dar se regăsește tema *unității pentru scopuri comune*. În ambele definiții apare cuvântul *persoană*, pentru că „*persoană*” semnifică membru. Iar calitatea de membru implică un consimțământ.

O examinare mai profundă a cuvântului „*societate*” arată că el poate fi folosit în mai multe sensuri și este un termen care necesită clarificare în context.³¹⁴

---

³¹⁴ Societate 1. Un grup organizat de persoane asociate în scopuri religioase, caritabile, culturale, științifice, politice, patriotice sau altele.

2. Un grup organizat de persoane asociate în scopuri religioase, caritabile, culturale, științifice, politice, patriotice sau altele.

3. Ecleziastic: o societate ecleziastică. (Definiție din Random House Dictionary, © Random House, Inc. 2010)

Comunitatea este un grup social, religios sau de alt tip care împărtășește caracteristici sau interese comune și se percepe (sau este percepută) ca fiind distinctă față de societatea mai largă în care există.

O Societate Sfântă și Diferită

O expresie simplă care definește ideea generală de societate este, „un corp de indivizi care trăiesc ca membri ai unei comunități.” Biserica primară și biserica din pustie sunt exemple de societăți libere din trecut care au căutat libertatea și eliberarea sub autoritatea lui Dumnezeu. Ce aveau aceste societăți în comun și cât de libere erau, de fapt?

Biserica³¹⁵ întemeiată de Isus Hristos a fost o societate și o comunitate. A fost, de asemenea, o *formă de guvernare*. Isus a spus: „Eu vă rânduiesc vouă o împărăție.”³¹⁶ Dar El a spus totodată să nu fim ca și conducătorii neamurilor. Hristos este specific: în guvernarea Sa oamenii nu stăpânesc unii peste alții, ci sunt uniți într-un scop comun, îngrijindu-se de acele *lucruri mai grele ale legii* — dragostea reciprocă și caritatea.

De fapt, guvernarea lui Dumnezeu nu este întemeiată pe contracte sociale, ci este unită prin dragoste reciprocă și virtute comună.³¹⁷

Putem să ne referim la Biserica întemeiată de Hristos ca la o comunitate religioasă, sau într-un sens mai general, ca la o societate. El a predicat despre o împărăție, adică un guvern, care este *la îndemână*. Dacă putem accepta faptul că Biserica este o formă de guvernare, trebuie să ne întrebăm cum funcționează aceasta fără a exercita autoritate unii peste alții.

---

³¹⁵ BISERICĂ. „În sensul ei cel mai general, societatea religioasă întemeiată și stabilită de Isus Hristos, pentru a primi, păstra și răspândi doctrinele și rânduielile Sale.”

„Un corp sau o comunitate de creștini, uniți sub o singură formă de guvernare prin mărturisirea unei singure credințe și prin respectarea aceluiași ritualuri și ceremonii.” Black’s Law Dictionary, edițiile a 3-a, a 4-a, a 5-a și a 6-a

³¹⁶ Luca 22:29 „... Eu vă pregătesc o Împărăție...”

Luca 12:32 „...turmă mică... este voia Tatălui vostru să vă dea Împărăția.”

Matei 21:43 „... Împărăția lui Dumnezeu vă va fi luată și dată unui neam care va aduce roadele cuvenite.”

³¹⁷ Exod 23:32 „Să nu faci legământ cu ei, nici cu dumnezeii lor.”

Deuteronom 7:2 „... să nu faci legământ cu ei, nici să le arăți milă.” Exod 34:15; Deuteronom 31:16; 31:20

Biblia definește religia curată³¹⁸ ca fiind îngrijirea celor nevoiași dintr-o comunitate formată din familii în care Soțul și Soția sunt un Singur Trup, ca Preoți și Regi. Dacă familia se destramă, societatea eșuează. Toate societățile și guvernele necesită o formă de credință religioasă. Comunitățile și societățile evlavioase protejează și întăresc familia într-un scop comun, prin exersarea stăruitoare a virtuții.

FEMA

Potrivit unora, puterea de exercitare de bază sau funcțiile de serviciu care există într-un guvern *de jure* sau *de facto* reprezintă o metodă de identificare a membrilor săi, de acceptare internațională a existenței sale și de documentare și asistență consulară sau sprijin.

Desigur, Biserica primară oferea scrisori de acreditare slujitorilor săi prin intermediul Ambasadorilor care slujeau într-o vastă rețea de congregații ale poporului, potrivit acelei *legi perfecte a libertății*. Există un sistem de identificare și în acea vreme, emis de guverne precum cel al fariseilor, care funcționa în cadrul complexului templului.

Ar trebui să existe puține îndoieli, pe baza unității și disciplinei societății creștine timpurii, că ei adoptaseră practici similare, în timp ce lucrau zilnic în templu și mergeau din casă în casă, împărțind cu dreptate cuvântul și pâinea în vremuri de lipsă.³¹⁹

Este, de asemenea, clar, doar din textul biblic, că ei erau propria lor Unitate de Management al Urgențelor prin Credință [Faith Emergency Management Auxiliary], mai ales când guvernul trimitea ajutor societății lor.³²⁰

---

³¹⁸ Iacov 1:27 „Religia curată și neîntinată înaintea lui Dumnezeu și Tatăl este aceasta: să cercetăm pe orfani și pe văduve în necazurile lor și să ne păzim neîntinați de lume.”

³¹⁹ Fapte 2:46 „Și în fiecare zi, stăruiau într-un cuget în templu, frângând pâinea din casă în casă, și luau hrana cu bucurie și cu inimă curată.”

³²⁰ Fapte 11:29 „Atunci ucenicii au hotărât să trimită, fiecare după puterea lui, un ajutor fraților care locuiau în Iudeea.”

Biserica avea propriul său sistem de îngrijire a sănătății bazat pe daruri voluntare, vindeau prin punerea mâinilor pline de credință și foloseau uleiuri cu proprietăți antibiotice și vindecătoare.³²¹ Comunitatea avea propriul sistem de „*bancă caritabilă mutuală*,” similar cu un credit union modern, pentru a ajuta în caz de calamitate.

Spre deosebire de o bancă, consiliul de administrație al unui credit union este format din șapte voluntari neplătiți. Nu se poate realiza niciun profit sau câștig într-un credit union, doar cheltuielile se acoperă.

Tot ce rămâne se întoarce la membri, dar membrii se pot ajuta reciproc să scape de datorii împovărătoare și să redistribuie fonduri în caz de urgență.

„... cei doisprezece au chemat mulțimea ucenicilor... și au zis: Nu este bine ca noi să lăsăm cuvântul lui Dumnezeu și să slujim la mese.”

Oare apostolii puneau bazele unei bănci sau a unui credit union în Fapte 6? Trebuie să remarcăm că termenul „mese” din Fapte 6:2 înseamnă de fapt „*bancă*” și este tradus „*bancă*” în Luca 19:23. Acești bărbați nu au fost nicidecum primii slujitori ai Bisericii.

La fiecare Cincizecime, oamenii lui Israel reafirmau gruparea în zeci, sute și mii, adunându-se într-o *Rețea Vie* bine organizată. Poporul Iudeii știa acest lucru din Tora și din propria lor istorie. Aveau nevoie de această rețea bazată pe legături caritabile pentru a menține un stat liber. Știau că nu se mai puteau baza pe binefacerea guvernului fariseilor dacă urmau să primească botezul lui Hristos și răscumpărarea Lui de sub autoritatea fariseilor.

Ei au cântărit costul. S-au pocăit de a pofti bunurile aproapelui, de a-și forța aproapele să contribuie la sistemul lor de bunăstare socială printr-un Corban care făcea cuvântul lui Dumnezeu fără putere.³²²

Această înțelegere ar trebui să lumineze de ce Ștefan, unul dintre cei șapte bărbați, a fost unul dintre primii martirizați. Urmăriți banii.

---

³²¹ Luca 9:2 „Și i-a trimis să propovăduiască Împărăția lui Dumnezeu și să vindece pe cei bolnavi.” Matei 10:8; Luca 10:9; Marcu 6:13 „... ungeau cu untdelemn pe mulți bolnavi și-i vindeau.”

³²² Matei 15:6 „...nu cinstește pe tatăl său sau pe mama sa, va fi scutit. Astfel ați desființat porunca lui Dumnezeu din pricina tradiției voastre.”

Marcu 7:13 „Desființând Cuvântul lui Dumnezeu prin tradiția voastră, pe care ați transmis-o; și faceți multe alte lucruri asemănătoare cu acestea.”

A fost motivația principală pentru a-L elimina pe acest Rege caritabil care i-a alungat pe schimbătorii de bani și a răsturnat „banca” lor.

Activitatea lui Ștefan distrugea vistieria fariseilor. Oamenii investeau în guvernul orientat spre slujire al Împărăției lui Dumnezeu, în loc de binefăcătorii autoritari ai adepților elenistici ai fariseilor care legau poporul.

Cu toții putem, în funcție de duhul care locuiește în noi, să alegem șapte bărbați care să ne asiste în lumea de astăzi. Duhul lăcomiei sau al dragostei din acei oameni va defini societatea noastră și viața pe care o trăim în ea. Știm că răul va veni, calamitățile se vor abate asupra noastră. Ar trebui să *alegem șapte, chiar opt, căci nu știm ce rău va fi pe pământ.*

Putem alege cum ne vom pregăti pentru rău. Forma de guvernare și instituțiile pe care le alegem sau le creăm sunt definite de propriile noastre inimi și minți și de duhul care locuiește în noi. Dacă nu ne place ce vedem, trebuie să permitem unui duh nou să locuiască în noi.

Faza Întâi: Temelia

Educația în guvernarea lui Dumnezeu a fost dintotdeauna în cadrul familiei. Școlile moderne se bazează pe obligarea aproapelui tău să plătească pentru educația copiilor tăi. Este aceeași forță care constrânge contribuțiile poporului. Sub astfel de sisteme, oamenii devin mai apatici și mai puțin responsabili.

Un sistem bazat pe frăție, caritate reciprocă și iubire nu va funcționa pentru toți, ci doar pentru cei care îl vor căuta cu toată inima, mintea și sufletul. Temelia oricărei societăți este familia. Dacă familia eșuează, temelia se prăbușește. Structura primară a oricărei societăți libere este centrată pe familie. Iar familia trebuie să fie centrată pe ceva mai nobil decât ea însăși.

Dumnezeu a creat familia, iar familia este cea care procrează în societate. Dacă familia nu este plină de virtute, atunci societatea va fi lipsită de virtute și libertate.

Dragostea față de copii și iubirea și respectul copiilor față de Tată și Mamă sunt esențiale pentru o societate sănătoasă.

Dacă părinții trebuie să se bazeze mai întâi pe copiii lor pentru sprijin la bătrânețe, atunci părinții vor avea un interes direct în a le transmite copiilor lor abilități și dragoste. Toate drepturile – asigurare, sănătate, educație, bunăstare și protecția familiei – aparțin familiei. Deoarece puterea statului rămâne în familie, oricine încalcă sfințenia familiei este un dușman al statului.

Când familiile se leagă între ele în congregații, legătura care le unește nu este jurământul sau loialitatea, ci dragostea și caritatea, încrederea și speranța. Aceste legături vor rezista mai bine în vremuri de adversitate.

Pentru ca aceste congregații de familii să rămână intime, ele trebuie să rămână mici, dependente de iubirea reciprocă și afecțiunea firească, inclusiv unirea prin căsătorie. Dar un guvern trebuie să abordeze probleme precum comunicarea, finanțele, producția, securitatea și sprijinul strategic. O congregație nu formează un regat.

Pentru a uni o întreagă națiune, oamenii trebuie să creeze un sistem de congregații în care fiecare om este o parte integrantă a întregii rețele vii, iar fiecare nod din plasă este conectat cu celelalte fire ale întregului. Aceste noduri sunt slujitorii unei Rețele Vii.

Fiecare congregație alege pe cineva în care are încredere pentru a fi responsabil cu comunicarea în cadrul congregației și între alte congregații. El devine un centru de coordonare, nu un comandant centralizat. Acel slujitor nu conduce, ci slujește poporului.

Finanțele erau întotdeauna administrate prin caritate, sau ceea ce se numea „dărnicii de bunăvoie.” Este nevoie de un popor virtuos și lipsit de egoism, care să se străduiască cu râvnă să dea mai mult decât primește. Cea mai mare parte a tezaurului guvernului se află în buzunarele poporului. Fiecare individ este, în mod personal, ministrul de finanțe al propriului său guvern.

Prin rețeaua de slujitori se asigură o comunicare de încredere. Forme de monedă-bun (commodity money) puteau fi furnizate de întreprinderi private. Nevoile comune ale unui popor cinstit vor da naștere unui sistem uniform de greutate și măsuri.

Autonomia personală și lipsa privilegiilor garantate asigurau securitatea și încurajau producția. Securitatea era înrădăcinată în caritate reciprocă, în legături firești de frăție și prietenie care creșteau sub voluntariat. Părtășia mulțumirii zilnice se răspândea în întreaga comunitate asemenea sângelui într-un trup, atunci când era nevoie.

Asemenea Bisericii din pustie și multor altor societăți, slujitorii poporului erau susținuți de către popor. Congregațiile erau alcătuite din zece familii. Slujitorul primea o zecime din producția fiecărei familii, *în funcție de slujirea adusă acelei familii.*³²³

Cu cât poporul era mai prosper, cu atât mai prosperi erau și slujitorii care îi slujeau. Unitatea familială stabilă era coloana vertebrală a societății. Sănătatea și bunăstarea tuturor aveau valoare pentru slujitorii guvernului. Strategia era condusă de nevoia ca omul să-și prospere aproapele la fel cum se prosperează pe sine.

Dacă un aspect al societății slăbea, întreaga societate simțea pierderea. Dacă o parte a societății era în pericol sau avea nevoie de ajutor, întreaga societate avea un interes direct în recuperarea și bunăstarea acelei părți.

Aproapele tău era comoara pe care fiecare căuta s-o protejeze, pentru că dragostea față de familia ta și față de aproapele tău era singura sursă a securității tale sociale.

Scopul Producției

Deși slujitorii Bisericii erau văzuți ca reprezentanți ai guvernului, puterea de a impozita rămânea în mâinile poporului sub forma unei contribuții caritabile, asemănătoare zecuielilor leviților. Cum prosperitatea slujitorului depindea de prosperitatea poporului, „ierarhia preotească” a societății prețuia familia altuia la fel de mult ca pe a sa proprie. Era în interesul lor ca familiile nu doar să se iubească, să se respecte și să se prețuiască între ele, ci și să rămână sănătoase și prospere.

Atât timp cât șnururile pungi societății și puterea de a se impozita prin daruri de bunăvoie rămâneau în mâinile poporului, poporul rămânea liber. Odată ce oamenii renunțau la puterea de a alege cui și când să contribuie, libertatea era pierdută.

Astfel, cei bogați nu puteau dobândi atât de ușor un avantaj și influență. Libertatea cere din partea poporului o veghe continuă pentru a menține virtutea, care este sângele vieții libertății.

---

³²³ Numeri 7:5 „Ia-le de la ei, ca să le folosești pentru slujba cortului întâlnirii; și să le dai leviților, fiecăruia după slujba lui.”

Sistemul de asistență socială al acestei societăți a rămas întotdeauna întemeiat pe caritate. Slujitorii erau plătiți în funcție de slujirea lor, dar ceea ce primeau pentru cei nevoiași era, de asemenea, dat de bunăvoie. Viața are un mod de a se răsturna pe sine. Cei care doresc să-și stăpânească aproapele vor fi stăpâniți de aproapele lor.

Dacă cei săraci dar vrednici sunt îngrijiți în tinerețea ta, copiii lor te vor îngriji în neputința ta — sau cel puțin aceasta ar trebui să fie nădejdea ta. Aceste legături și sisteme de binefacere caritabilă nu devin o cursă decât pentru inimă.³²⁴

Chiar dacă societățile libere permiteau fiecăruia să se îngrijească de treburile sale, era esențial ca fiecare să fie dispus să vegheze asupra protejării aceluia drept și în cazul celorlalți. Ei știau că, dacă nu vor sta uniți, vor fi sfâșiați sau zdrobiți.

Legăturile de caritate reciprocă din cadrul congregațiilor și dintre congregațiile de congregații sunt esențiale în caz de calamități și dezastre.

Securitate și Sprijin Strategic

Prin adunarea a zece familii se forma o unitate viabilă, necesară în orice situație de urgență. Fiecare familie era alcătuită din tatăl cel mai în vârstă al familiei, fiii săi și fiicele necăsătorite. Cu zece astfel de familii în fiecare congregație și cu zece congregații unite prin legături naturale, dacă ceva amenința întreaga comunitate, se putea apela rapid la o unitate socială considerabilă prin intermediul rețelei.

Structura societății forma o strategie naturală de încredere și loialitate, gata să acționeze în orice moment. În grupuri intime, nimeni nu era trecut cu vederea și fiecare putea contribui cu partea sa, de la cel mai tânăr până la cel mai bătrân. Războaiele externe erau rare, dar patria era în siguranță datorită prezenței virtuții omniprezente.

Problemele locale precum inundațiile, incendiile sau foametea puteau fi atenuate rapid prin această rețea extinsă.

---

³²⁴ Psalm 69:22 „Să li se prefacă masa într-o cursă înaintea lor și binefacerile într-un laț.”

Romani 11:9 „Și David zice: ‘Masa lor să li se prefacă într-un laț, într-o cursă, într-o piatră de poticnire și într-o răsplătire pentru ei.’”

Fiecare comunitate avea un interes real în bunăstarea fiecărei alte comunități, pentru că, dacă nu răspundeau nevoilor aproapelui, nici aproapele nu le-ar fi răspuns în cazul unei calamități proprii.

Acesta era un sistem bazat pe iubirea aproapelui la fel de mult cât te iubești pe tine însuși.³²⁵ Această lege a iubirii față de aproape făcea din fiecare bărbat un rege în propria lui casă și un aliat al aproapelui său.³²⁶ Nu era doar o grijă emoțională, ci o necesitate practică a societății, iar cei care uitau acest lucru erau repede uitați.

Sărbătorile și festivalurile naționale anuale, care includeau adunări mari în zone diferite în fiecare an, cimentau relațiile în mod natural prin legături de sânge și căsătorie.

Faza a Doua: Creșterea Națională

Finanțele aveau un sistem ușor de auditat, unde milioane și miliarde de dolari nu puteau dispărea. Fiecare slujitor local era notarul tău local. Legea era simplă, judecata se făcea prin jurați, iar apelurile se soluționau prin congregația slujitorilor care slujeau fiecare congregație.

Un întreg lanț de autentificare a documentelor, de la naștere până la moarte, era asigurat prin Biserică, așa cum se făcea de mii de ani. Doi sau mai mulți martori mărturiseau fiecare fapt înaintea unui slujitor care consemna în scris.³²⁷

Comunicarea era gestionată prin rețea, care era întreținută de interesul natural în sprijinul social, prin legea desăvârșită a libertății, întemeiată pe caritate, nu pe lăcomie.

---

³²⁵ Marcu 12:33 „Și să-L iubești pe Domnul din toată inima ta, din tot cugetul tău, din tot sufletul tău și din toată puterea ta, și pe aproapele tău ca pe tine însuși, este mai mult decât toate arderile de tot și jertfele.”

Luca 10:27 „Să iubești pe Domnul Dumnezeuul tău cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu toată puterea ta și cu tot cugetul tău; și pe aproapele tău ca pe tine însuși.”

Romani 13:9 „Căci poruncile: Să nu preacurvești, să nu ucizi, să nu furi, să nu faci măturie mincinoasă, să nu poftesti și orice altă poruncă, se cuprind în această poruncă: Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși.”

³²⁶ Iacov 2:8 „Dacă împliniți legea împărătească potrivit Scripturii: ‘Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși’, bine faceți.”

³²⁷ Biserica a păstrat evidențe ale nașterilor, căsătoriilor și deceselor timp de secole.

Fiecare comunitate de congregații dorea ca celelalte să prospere. Schimbul și comerțul necesităților vieții erau supuse unui barometru natural în cadrul societății: iubirea reciprocă față de lege, dreptate și milă. Fiecare parte congregațională a unei comunități își creează propria industrie și model economic de prosperitate, dar împarte această stare economică cu ceilalți prin comerț și caritate comune.

Lucrul minunat la acest tip de sistem este că poate fi implementat oricând și oriunde. Calea acestui sistem social poate merge înainte chiar și în mijlocul robiei sau războiului. Cu cât oamenii se pregătesc mai devreme pentru calamități și dezastre, cu atât mai eficientă va fi tranziția societății când va apărea nevoia. Nu este nevoie de amânare — și, desigur, trebuie să știm că „cine ezită, este pierdut.”

Israel a făcut acest lucru în timp ce încă era în robia Egiptului, iar creștinii timpurii l-au făcut înainte ca Ierusalimul să cadă și apoi Roma.

Această formă unică de autoguvernare a purtat societatea lor prin inflație galopantă, lipsuri alimentare, prăbușire politică și economică a Romei, sub greutatea propriei corupții.

Uniunea și disciplina comunității creștine au fost lăudate de istorici, care au considerat sistemul său drept *o republică viabilă în inima Imperiului Roman*.

Acolo unde oamenii se adună în numele sau caracterul lui Hristos, acolo este El. Începutul poate porni cu două sau trei persoane adunându-se și căutând calea. Pot forma o congregație și pot începe să devină împlinitori ai Cuvântului, nu doar ascultători.

La început, oamenii pot fi răspândiți atât fizic, cât și în gândire. Unii vor mai dori să repare lumea sau pe aproapele lor.

Dar știm că nu poți turna vin nou în burdufuri vechi fără să se spargă. Un început nou este un filtru natural. Faptul că fiecare individ trebuie să participe prin propria sa disciplină personală va elimina pe cei care nu sunt independenți și de încredere. Cei care sunt „împlinitori” nu sunt interesați să fie puși pe piedestali sau să pună pe alții acolo. Ei doresc să slujească lui Dumnezeu slujindu-i pe ceilalți.

Cu cât se formează mai multe congregații, cu atât distanțele dintre cei ce caută să trăiască prin credință se micșorează. Fiecare grup poate face din ce în ce mai mult pentru a deveni autosuficient, dar totodată să ajute ca o comunitate.

Înainte ca Israel să pornească pe drumul liber, eliberat din jurisdicția personală a faraonului, a învățat să fie o națiune. Dacă ar fi fost lăsați imediat să plece, nu ar fi fost niciodată în stare să facă față greutăților pustiei sau atacurilor adversarilor.

Oamenii au devenit dependenți de o altă formă de guvernare. Ei au nevoie de conducători și și-au pierdut abilitatea de a sta în picioare independent, împreună, ca popor. Suferă adesea din cauza unei dependențe indifferente sau a unei independențe disfuncționale.

A trăi într-o societate liberă și a te autoguverna este o artă pierdută. Dacă oamenii își vor schimba căile și se vor aduna în credință, speranță și caritate, pot crea o societate atât de eficientă încât vor fi capabili să trăiască fără beneficiile forțate pe seama aproapelui lor. Când vor putea să își poarte de grijă lor și aproapelui în nevoie, lumea lor se va schimba pentru că ei s-au schimbat.

S-ar putea să fie urâți de guvernele existente deoarece contrastul le va expune fraudă. Unii oameni însă îi vor iubi pentru exemplul și bunătatea lor, pentru că FEMA lor — *Faith Emergency Management Auxiliary* — a venit în ajutorul multora atunci când FEMA lumii a eșuat în a oferi un ajutor adevărat.

Dacă vrei să fii din nou liber, fă ceea ce a funcționat în trecut.

Dacă vrei să îți recapeți drepturile, trebuie să îți iei înapoi responsabilitățile.

Exercitarea libertății

Studiul „Libertatea religioasă în baza clauzei de liber-exercițiu”³²⁸ [Religious Liberty under the Free Exercise Clause] realizat în timpul mandatului Procurorului General Edwin Meese III a scos la iveală câteva observații revelatoare.

Primul Amendament al Constituției SUA prevede, printre altele, că „Congresul nu va elabora nicio lege privind instituirea unei religii sau interzicerea liberului ei exercițiu.”

---

³²⁸ Publicat de Departamentul de Justiție al SUA, Biroul Politicii Juridice, (1986), coautor împreună cu Lowell V. Sturgill.

Aceasta nu era o derogare acordată de guvern, ci o restricție impusă guvernului încă de la început. Deși clauza religioasă viza inițial doar Congresul, ea a fost extinsă, prin interpretarea celui deal Paisprezecelea Amendament, și asupra statelor.

Avansul statului social [un sistem care înlocuiește caritatea voluntară cu redistribuirea forțată (prin taxe)] afirmativ și o justiție care idolatrizează New Deal-ul și Marea Societate ca revoluții au modificat perspectiva prin care oamenii privesc istoria și examinează drepturile. Acestea au pus *accentul pe drepturi garantate în detrimentul responsabilităților, pe egalitate în locul libertății și pe legea pozitivă în locul legii naturale. Guvernul și instanțele au devenit gardienii drepturilor, astfel încât puterea de a decide ce drepturi trebuie protejate a devenit puterea de a stabili drepturile în sine.*³²⁹

Din cauza neglijenței generale a Bisericilor moderne față de ceea ce au fost odinioară datoriile temporale ale Bisericii întemeiate de Hristos față de popor, s-a sugerat că convingerile „religioase” pot doar să „emană dintr-un simț al datoriei față de realitatea transcendentă sau dintr-o recunoaștere a consecințelor extratemporale ale faptelor temporale.”

Însă Hristos nu a fost doar rezultatul unei realități transcendente care vorbește despre consecințe extratemporale. Împărăția despre care a vorbit El și religia pe care a edificat-o erau pentru cei vii, nu pentru cei morți.³³⁰ Ea includea numeroase interdicții împotriva formelor de guvernare care făceau ca vorbele Sale să fie fără efect. Motivațiile morale sau imorale sunt adesea folosite pentru a modela și a forma caracterul guvernelor, cu rezultate atât temporale, cât și extratemporale.

„Religia” în Biblie este definită ca îngrijirea celor nevoiași din societate. Pentru ca această îngrijire să întrunească conceptul de „religie curată,” ea trebuia să rămână nepătată și neîntinată de „lume.” Cum ar putea lumea să păteze sau să întineze modul în care ai grijă de cei nevoiași din societatea ta sau în care îți practici religia? Religia ta este una bazată pe credință sau este a lumii?

Cuvântul grecesc *kosmos*, tradus prin „lume,” însemna statul sau ordinea constituțională organizată, guvernarea.

---

³²⁹ Rezumat Executiv, p. iii, *Libertatea religioasă sub clauza exercitării libere.*

³³⁰ Luca 20:38 „Dumnezeu nu este un Dumnezeu al celor morți, ci al celor vii...”

Știm că termenul homeric *kosmeo* era folosit cu referire la actul de „alinare a trupelor.”³³¹ Din perspectiva greacă și romană, cuvântul *kosmos* „însemna inițial disciplina unei armate și apoi constituția ordonată a unui stat.”³³² Dar în vremurile vechi, armatele erau miliții voluntare în care oamenii se adunau ca luptători de moment (*minutemen*) pentru aproapele și patria lor. Nu erau înrolați prin puterea autocratică a unui singur conducător sau a unui grup de conducători. Iar când conducători precum David au încercat să instituie o recrutare obligatorie, aceasta a fost numită păcat.³³³

Originea cuvântului pentru „stat” era *komizo*, care înseamnă „a avea grijă de, a îngriji, a purta de grijă.” Până la momentul în care primul Cezar a ajuns la putere, guvernarea Romei trecuse de la o republică liberă la un vast sistem de asistență socială, cu pâine gratuită furnizată din taxe impuse cu forța. Roma trecuse de la un sistem de îngrijire voluntară a nevoiașilor prin caritate și sprijin comunitar, la propria ei versiune de *New Deal* și stat social, de asistență, cu rezultatul obișnuit al degradării sociale. Contribuția poporului pentru menținerea acestui sistem de asistență socială se numea *Qurban*.

Un sistem similar se dezvoltase și în Iudeea sub domnia lui Irod cel Mare. Puteai beneficia de avantajele asistenței guvernamentale dacă semnai contractul de aderare la acel sistem. În Iudeea, aceasta însemna și botezul lui Irod.

Sistemul de beneficii garantate și contribuții forțate era *Corbanul fariseilor, care făcea Cuvântul lui Dumnezeu fără putere*. Acest tip de asistență socială era pătat sau o formă de *religie impură*.

Pe măsură ce guvernele de putere preiau îngrijirea nevoiașilor, caracterul societății se schimbă. Această schimbare a sursei îngrijirii sociale în Roma a adus un declin în caracterul națiunii. Schimbând mediul societății, oamenii au fost corupți.

Societățile, guvernele și constituțiile sunt organice. O singură regulă sau o anumită realitate de fapt poate modifica o alta.

---

³³¹ Dicționarul de Etimologie Online, © 2001 Douglas Harper.

³³² *Filosofia Greacă Timpurie* de John Burnet: Secțiunea A: Introducere.

³³³ 1 Cronici 21:8 „David a zis lui Dumnezeu: ‘Am păcătuit foarte mult făcând lucrul acesta; recunosc că am lucrat cu totul necugetat.’”

Abordările de autoguvernare în afara restricțiilor, limitărilor și îndrumărilor lui Hristos nu sunt fără consecințe – nici în această lume, nici în cea viitoare.

Deși familia este temelia societății și a națiunilor, religia este cea care poate forma caracterul familiei. Dacă guvernele oamenilor sunt formate sau reformate cu puțină sau fără nicio considerație față de libertatea religioasă sau legea alegerii, atunci osânda și judecata vor urma.

„Clauza privind exercitarea liberă a religiei... interzice guvernului să adopte vreo lege care să interzică sau să împiedice un individ sau o instituție să-și exprime sau să-și pună în practică convingerile sale religioase sincer ținute, care includ credințe bazate pe sau care emană dintr-o datorie față de realitatea transcendentă sau dintr-o recunoaștere a consecințelor extratemporale pentru acțiunile temporale.”³³⁴

Singura excepție de la această interdicție de a „interferă cu exercitarea liberă a religiei” este atunci când acțiunea guvernamentală este necesară pentru a preveni un pericol evident la adresa existenței statului, pentru a proteja pacea publică, siguranța și ordinea, sau pentru a asigura libertatea religioasă a altora... prin mijloacele cele mai puțin restrictive necesare...³³⁵

„Religia, sau datoria pe care o datorăm Creatorului nostru, și modul de îndeplinire a acesteia, pot fi direcționate doar prin rațiune și conștiință, nu prin forță sau violență, și de aceea toți oamenii sunt în mod egal îndreptățiți la exercitarea liberă a religiei, conform îndemnurilor conștiinței.”³³⁶

Constituția garantează, de asemenea, dreptul nostru de a încheia contracte. Așa cum israeliții, la intrarea în Egiptul lui Faraon, au aplicat pentru beneficiile acestuia, tot așa toate națiunile care se așază la masa conducătorilor pot deveni supuse politicii temporale a guvernului și pot suferi consecințe extratemporale.

Toate sistemele de asistență socială care jefuiesc beneficiile carității din societate prin oferirea de drepturi acordate de oameni care se numesc pe sine binefăcători, dar care *exercită autoritate* unii peste alții, se bazează pe o moralitate care permite fiecărui om să poftască bunurile aproapelui său, cu prețul propriului suflet.³³⁷

---

³³⁴ Rezumat Executiv, p. iv, *Libertatea religioasă sub clauza exercitării libere*.

³³⁵ Rezumat Executiv, p. v, *Libertatea religioasă sub clauza exercitării libere*.

³³⁶ Declarația Drepturilor, Secțiunea 16, James Madison, Adunarea statului Virginia.

³³⁷ Exod 18:21, 20:17; Deuteronom 5:21; Proverbe 1:10-19, 23:1-8; Psalm 69:22; Ezechiel 11:2-13; Mica 2:2, 3:1-4; Marcu 7:22; Luca 12:15, 16:14; Fapte 20:33; Romani 1:29, 7:7, 11:9, 13:9; 1

Guvernele pot ispiti

Deși nimeni „nu ar trebui, prin lege, să fie molestat în persoana sau bunurile sale din cauza convingerii ori mărturisirii sale religioase, sau pentru practicarea credinței; cu excepția cazului în care, sub pretext religios, cineva tulbură buna rânduială, pacea ori siguranța statului, ori încalcă legile moralității, sau prejudiciază pe alții în drepturile lor naturale, civile ori religioase.”³³⁸

Există patru categorii referitoare la interzicere și restrângere. Primele două sunt legi care afirmă că „cineva” trebuie să facă sau să nu facă ceva, în timp ce categoriile trei și patru sunt legi care doar încurajează „pe cineva” să facă sau să nu facă ceva ce oferă guvernul.

„Hotărârile constituționale pornesc de la premisa că Constituția este lege.”³³⁹ Ea a fost menită să limiteze guvernul, nu poporul. Dacă poporul nu oferă o excepție, guvernul nu poate interveni în exercitarea liberă a religiei sau a conștiinței, nici direct, nici indirect, prin lege sau prin aplicarea acesteia.

„Nerespectarea legilor din categoriile (3) și (4) înseamnă pierderea unor oportunități (sub forma beneficiilor care nu mai sunt oferite), însă guvernul nu are dreptul – și, prin urmare, nici remediul legal – de a constrânge comportamentul. Acțiunile guvernului din categoriile (3) și (4) pot să ne tenteze sau chiar să ne convingă să ne compromitem principiile religioase – la fel cum televizorul, fotbalul, cariera sau alte activități ne pot ademeni să ne îndepărtăm de devoțiunea religioasă – dar aceste tentații (fie că sunt sponsorizate de guvern sau nu) nu ne lipsesc de libertatea de a alege să ne practicăm religia.”³⁴⁰

Oferirea de beneficii, mai ales pe seama aproapelui nostru, poate fi o dezvoltare relativ nouă în America,³⁴¹ însă este o stratagemă veche de a înlănțui poporul în robia lumii.

Cererea de drepturi și privilegii (avantaje) acordă guvernului o derogare de la interdicțiile anterioare, deoarece oferă statului un interes direct.

Corinteni 5:10-11, 6:9-12; Efeseni 5:1-5; Coloseni 3:5; 1 Tesaloniceni 2:5; 1 Timotei 3:1-7, 6:10; 2 Timotei 3:2; Evrei 13:5; 2 Petru 2...

³³⁸ Ordonanța de Nord-Vest, articolul I, 1786 [GA., MD, DE, MA, NH, NY, RI, CN, SC].

³³⁹ Judecătorul Bork, *Constituționalismul, Intenția Originală și Economia Drepturilor* (discurs la Facultatea de Drept a Universității din San Diego).

³⁴⁰ *Libertatea religioasă sub clauza exercitării libere*, pagina 22.

³⁴¹ Noua Proprietate, 73 Yale Law Journal 733 (1964), de Charles Reich.

Interesul Imperios

Interesul imperios al statului este, de obicei, ceva necesar sau crucial, cum ar fi securitatea națională sau salvarea vieții multor oameni de la o amenințare reală. Acea lege sau politică trebuie să fie strict adaptată, abordând aspectele esențiale ale unui interes imperios și trebuie să fie mijlocul cel mai puțin restrictiv pentru atingerea aceluia interes.

Este interesul imperios al statului static sau se poate schimba în funcție de relația statului cu religia? Unii „cred că o definiție de principiu a religiei ar trebui să țină cont de premisele fundamentale și istorice ale clauzelor religioase, că Dumnezeu și Cezarul operează în tărâmurile diferite, că fiecare trebuie respectat în sfera sa, că oamenii religioși au o datorie față de Dumnezeu (sau față de ceva mai presus decât ei înșiși), și că statul nu ar trebui să interfereze cu împlinirea acelei datorii decât în momentul în care acea datorie devine un act fătis împotriva drepturilor altora.”³⁴²

Dacă Cezarul și instituțiile religioase, prin politicile și practicile lor, încep să estompeze aceste tărâmurile distincte, interesul imperios al Statului poate rapid să înlocuiască interesul religiei.

Dacă religia curată, așa cum este definită în Iacov 1:27, înseamnă îngrijirea celor nevoiași din societate, atunci marea societate și statul social al bunăstării sunt competitori ai religiei. Când guvernul a intrat în domeniul asistenței sociale, el a început să facă legi cu privire la înființarea unei religii — a sa proprie.

Aceste instituții guvernamentale de pseudo-caritate sunt ispite pentru oameni, dar nu le răpesc libertatea de a practica religia curată. Ele ademenesc și ispitesc poporul să privească la stat pentru beneficiile și pâinea lor zilnică și nu la bunăstarea oferită prin caritate și credință. Deoarece guvernul nu oferă nimic altceva decât ceea ce ia de la alții, ar părea că sacrificiul și beneficiul religiei lor implică un element de lăcomie, făcând astfel religia guvernamentală fără efect.

În tărâmul religiei există un interes imperios de a păzi poruncile, deoarece „dacă Îl iubești, vei păzi poruncile Lui.”³⁴³

---

³⁴² Rezumat Executiv, p. 26, *Libertatea religioasă sub clauza exercitării libere*.

³⁴³ Matei 19:17 „... dacă vrei să intri în viață, păzește poruncile.” Ioan 14:15

Temporar și Extratemporar

A separa sufletul de trup înseamnă moarte. A separa mântuirea lui Hristos de felul în care trăim astăzi în lume este opusul mântuirii Sale.

De la Cain la Iosif, oamenii au vărsat sângele fraților lor și le-au luat viața pentru a-și satisface propria gelozie și lăcomie. Dar Hristos a venit să-Și verse propriul sânge, ca noi să putem trăi.

El a predicat o Împărăție a lui Dumnezeu și neprihănirea Lui, aflate la îndemână, și ne-a poruncit să căutăm acea împărăție la timpul prezent. Putem noi primi mântuirea sângelui Său dacă încă mai devorăm sângele fratelui și al aproapelui nostru sau chiar al străinului din mijlocul nostru?³⁴⁴

Hristos a venit să dea viață, nu să o ia, iar cei care cred în Hristos caută să trăiască doar prin credință, speranță și caritate. Ei nu pot să se roage pentru pâinea lor cea de toate zilele către prinți care „*exercită autoritate unii peste alții,*” și nici nu pot râvni bunurile aproapelui lor prin mijlocirea unor oameni care se numesc binefăcători, dar care *stăpânesc unii peste alții*. Sistemele de asistență socială puse pe seama aproapelui, cu excepția celor bazate pe libertatea carității, sunt o capcană și un laț care trebuie evitate. Ei ar trebui să știe că sistemul de bunăstare al fariseilor a făcut Cuvântul lui Dumnezeu fără putere, și că atunci când sunt ispitiți sau invitați să mănânce de la o masă asemănătoare, ar trebui să-și pună cuțitul la gât și să nu consimtă.³⁴⁵

Bisericile moderne încurajează oamenii să se roage pentru acea pâine „gratuită” a binefăcătorilor fără tată, închizând ochii la aceste scheme de lăcomie și bunăstare socială, din care Ioan și Isus au chemat poporul la pocăință.³⁴⁶ Este oare o închinare deșartă să spunem că noi credem în sângele lui Hristos în timp ce mâncăm carnea și bem sângele aproapelui nostru la altarele civile ale *lumii*, în loc să punem masa Domnului?

---

³⁴⁴ Geneza 9:4-7 „Dar carnea cu viața ei, adică sângele ei, să nu o mâncați... sângele vieților voastre îl voi cere...” Levitic 7:27; 17:10; Psalmii 72:14; 94:21; 106:38; Isaia 1:11-20

³⁴⁵ Marcu 16:16; Luca 8:12; 7:50; 18:42; Evrei 10:38; 11:4-31; Efeseni 2:8; 1 Corinteni 13:13; Matei 6:11; Luca 11:3; Matei 20:25; Marcu 10:42; Luca 22:25; Exod 20:17; Deuteronom 5:21; Romani 7:7; 13:9; Exod 20:6; Deuteronom 5:10; Proverbe 1:10-33; 8:17; 23:1-10; Ioan 8:42; 14:15-23; Psalm 69:22; Romani 11:9; 2 Petru 2:3; Galateni 4:6-9; 5:1; 2 Petru 2:19; Matei 15:1-6.

³⁴⁶ Matei 3:2-11; 4:17; 9:13; 21:32; Marcu 1:4-15; 6:12; Luca 3:3,5 – „... dacă nu vă pocăiți, toți veți pieri la fel.” Luca 24:47; Fapte 2:38; 3:19; 8:22; 2 Petru 3:9

Domeniul Religiei

Jurisdicția originală începe cu Dumnezeu, prin înzestrarea individuală a omului. Prin acorduri sociale, guvernele sunt create și înzestrate cu viața juridică și puterea poporului, prin consimțământul acestuia. Guvernele își extind puterea prin acorduri realizate prin forme de cerere, participare și acceptare. S-a spus că temelia "distincției dintre domeniul religios și domeniul statului este aproape una de jurisdicție."³⁴⁷

Datoriile care decurg din Evanghelia lui Hristos și din interdicțiile Sale ar trebui să-i țină pe adevărații credincioși la distanță de capcanele tangibile ale statului asistențial. „Dacă guvernul statului nu poate interfera cu îndeplinirea datoriilor extratemporale, nici nu ar trebui să forțeze îndeplinirea acelor datorii. A încerca oricare dintre acestea este *ultra vires*, adică dincolo de jurisdicția legitimă a statului.”³⁴⁸

Dacă fie poporul, fie slujitorii Bisericii, fie Biserica însăși ca organism fac înțelegeri cu statul, atunci linia de separare se estompează sau dispare complet. Moise și Hristos au înțeles acest lucru. Amândoi au rânduit oameni care să fie separați de popor. Nu pentru a domni peste el, ci pentru a-l sluji. Acei oameni nu aveau avere personală, ci aparțineau literalmente lui Dumnezeu, trăind în lume, dar nu fiind din lume.

O separare suplimentară era menținută prin natura darurilor poporului în sprijinul acelei forme de guvernare. Deși oamenii aveau libertatea de a alege căruia, ce, când și unde să contribuie, odată dăruit, contribuția nu mai era sub controlul individului, ci în mâinile acestei clase separate.

Alegerea conducătorilor era făcută prin mărturie și era desăvârșită prin daruri.³⁴⁹ Majoritatea guvernelor încearcă să-și stabilească poziția, puterea și politica prin forțarea contribuțiilor din partea poporului, dar Ioan Botezătorul³⁵⁰ și Isus au predicat un guvern care funcționa doar prin caritate. Isus a fost un adevărat revoluționar, dar și-a întemeiat guvernarea prin exercitarea autodeterminării în credință, speranță și caritate.

---

³⁴⁷ *Libertatea religioasă sub clauza exercitării libere*, pagina 27.

³⁴⁸ *Libertatea religioasă sub clauza exercitării libere*, pagina 28.

³⁴⁹ În Vechiul Testament, aceste jertfe erau arse și oferite de bunăvoie.

³⁵⁰ Matei 11:12 „Din zilele lui Ioan Botezătorul până acum, Împărăția cerurilor se ia cu năvală, și cei ce dau năvală pun mâna pe ea.”

Autodeterminarea

Exercitarea liberă a religiei nu ar trebui să dea impresia că ar face ceva care ar putea fi repugnant *păcii și siguranței statului* sau membrilor săi. Dar această libertate atrage credincioșii către o stare de independență și libertate sub autoritatea lui Dumnezeu. În timp ce multe guverne aduc cu ele un declin al alegerii, guvernarea lui Dumnezeu impune o multitudine de alegeri asupra acelor care caută Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui. Împărăția lui Dumnezeu este dreptul de a fi guvernat de Dumnezeu, fără alți dumnezei sau preinși dumnezei înaintea Lui.³⁵¹

Dacă Împărăția lui Dumnezeu este un neam de oameni care trăiesc sub autoritatea lui Dumnezeu, atunci cine ar putea fi calificat să reprezinte acel popor?

Hristos vorbește despre luarea împărăției de la un neam și darea acestei împărății sau dreptului de autoguvernare unui alt neam.³⁵² El vorbește despre aceasta ca fiind Națiunea Sa Sfântă.³⁵³ Este creștinismul cu adevărat o naționalitate în care nu mai este nici iudeu, nici grec?³⁵⁴ Oare acesta este motivul pentru care au fost persecutați?

De asemenea, știm că „Nimeni nu va fi lipsit în mod arbitrar de cetățenia sa și nici nu i se va refuza dreptul de a-și schimba cetățenia.”³⁵⁵ Dar unde și cum ar putea trăi cu adevărat un popor liber în această lume modernă?

Majoritatea oamenilor din lume nu sunt liberi. Ei muncesc în fiecare an fără plată, chiar mai mult decât israeliții când se aflau sub autoritatea lui Faraon.

---

³⁵¹ Exod 20:3 „Să nu ai alți dumnezei afară de Mine.”

Fapte 5:29 – „Petru și ceilalți apostoli au răspuns: ‘Trebuie să ascultăm mai mult de Dumnezeu decât de oameni.’” [Vezi și Exod 23:32]

³⁵² Matei 21:43 „De aceea vă spun că Împărăția lui Dumnezeu va fi luată de la voi și dată unui neam care va aduce roadele cuvenite.”

³⁵³ Ioan 18:35-36; 2 Corinteni 6:15-16; 1 Petru 2:9 – „Dar voi sunteți o seminție aleasă, o preoție împărătească, un neam sfânt, un popor ales, ca să vestiți lucrările minunate ale Celui ce v-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată.”

³⁵⁴ Romani 10:12 „Nu este nicio deosebire între iudeu și grec, căci Același este Domnul tuturor, bogat în îndurare pentru toți cei ce-L cheamă.” Vezi și: Romani 1:16; Galateni 3:28; Coloseni 3:11

³⁵⁵ Declarația Universală a Drepturilor Omului (UDHR), 10 decembrie 1948.

Acea servitute a fost rezultatul rugăciunii lor pentru pâinea cea de toate zilele către guvernul Faraonului. Ei au făcut legăminte cu un tată pământesc prin acea cerere (aplicație).

În Zilele Acelea și în Acestea

În acele vremuri, ei plăteau doar 20% impozit pe venit și totuși numeau acest lucru robie, mâncau la masa aceluia conducător și deveneau garanție pentru datorie. Ceea ce ar fi trebuit să fie pentru binele lor a devenit o capcană și o cursă. Ei au ajuns din nou încurcați în robia lumii.

Oamenii sunt prinși,³⁵⁶ captivi,³⁵⁷ înrobiți, încurcați,³⁵⁸ sub tribut.³⁵⁹ Ei au fost făcuți marfă.³⁶⁰ Este timpul să ne pocăim și să căutăm Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui. Oamenii nu sunt doar în lume, ci sunt „din” lume.

Ei se roagă acestei lumi și bărbaților care se numesc binefăcători pentru pâinea cea de toate zilele și caută mântuirea și protecția lor de la aceștia, oferind doar slujire cu buzele Domnului.

Știm că toate poruncile lui Dumnezeu se sprijină pe două legi: să-L iubești pe Dumnezeu și să ne iubim unii pe alții. Dar forma pe care o ia această iubire definește adevărul iubirii. Hristos a venit ca să ne elibereze, pentru ca noi să fim guvernați de Dumnezeul cerului, în inimile și mințile noastre, și nu de *dumnezeii mulți ai lumii*.

Oamenii nu pot pur și simplu să părăsească lumea care i-a prins în cursă. Nu ne putem răscumpăra singuri dintr-o nouă datorie.³⁶¹ Există limite impuse de neprihănirea lui Dumnezeu. Dacă oamenii caută să formeze un nou guvern, ei pot părăsi tot ce aveau în guvernul anterior — dar nu și datoria. În dreptul internațional există un principiu: „Pacta servanda sunt,” adică „Acordurile trebuie respectate.”

---

³⁵⁶ Exod 23:33; 34:12; Deuteronom 7:16; Judecători 2:3; Psalmii 69:22; 91:2-3; 106:36; 119:110; Proverbe 6:2; 12:13; 29:6-8, 25; Luca 21:34-35; Romani 11:9

³⁵⁷ Iov 18:10; Psalm 69:22; Ieremia 5:26; Romani 11:9

³⁵⁸ Exod 2:23; Deuteronom 5:6-7; 26:6; Iosua 24:17; Galateni 2:4; 4:1-9; 5:1; 2 Petru 2:19-20

³⁵⁹ Proverbe 12:24 „Mâna celor harnici va stăpâni, dar mâna leneșului va fi pusă la bir.” Romani 13:1...

³⁶⁰ 2 Petru 2:3 „În lăcomia lor, vor căuta să vă înșele cu cuvinte înșelătoare; osânda lor de mult pregătită nu zăbovește, și pierzarea lor nu dormitează.”

³⁶¹ 1 Timotei 6:7 „Căci noi n-am adus nimic în lume, și nici nu putem să luăm cu noi ceva din ea.”

Un astfel de principiu l-a făcut pe Nimrod puternic, a adus și a menținut Israelul în robie în Egipt, și a păstrat puterea lui Roboam. La fel se întâmplă și astăzi. Trebuie să căutăm să intrăm prin poartă dacă vrem să depășim neprihănirea lor.

Regele Cetățenilor Săi

A existat o recunoaștere și un acord că Hristos a fost Regele răstignit pe Cruce. Pentru acest scop a venit în lume. Dumnezeu a iubit oamenii din lume.³⁶² Hristos era Regele. Și a rânduit acea Împărăție pentru oamenii zidiți în credință. Era un guvern cu puterea de a reprezenta, nu de a domina. Într-un astfel de guvern, oamenii trebuie să se conducă singuri. Era o națiune liberă, unde fiecare om trebuia să se guverneze singur, să se „impoziteze” singur slujindu-și aproapele în dragoste, cu nădejde, potrivit carității, printr-o rețea de slujitori care au venit să slujească.

„Dreptul internațional public se referă la structura și comportamentul statelor suverane, a entităților analoge (cum este Sfântul Scaun) și a organizațiilor interguvernamentale. Într-o mai mică măsură, dreptul internațional poate afecta și corporațiile multinaționale și indivizii.”³⁶³

Atât organizațiile interguvernamentale (IGO), cât și organizațiile neguvernamentale nonprofit (NGO) sunt subiecte importante ale dreptului internațional public.

Chiar dacă această preocupare poate include organizații nonguvernamentale internaționale sau chiar corporații multinaționale, există diferențe majore între aceste corpuri internaționale și un stat suveran sau o entitate analogă.

Un alt aspect important de reținut este că dreptul internațional poate doar să „afecteze” corporațiile multinaționale și indivizii. Individul nu are reprezentare în dreptul internațional decât dacă își exercită dreptul la autodeterminare, adică dreptul de a înființa un guvern.

---

³⁶² Ioan 3:16 „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât L-a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică. Căci Dumnezeu nu L-a trimis pe Fiul Său în lume ca să judece lumea, ci ca lumea să fie mântuită prin El. Cine crede în El nu este judecat, dar cine nu crede a și fost judecat, pentru că n-a crezut în Numele singurului Fiu al lui Dumnezeu. Și judecata aceasta este: Lumina a venit în lume, dar oamenii au iubit întunericul mai mult decât lumina, pentru că faptele lor erau rele. Căci oricine face răul urăște lumina și nu vine la lumină, ca să nu i se vădească faptele. Dar cel ce face adevărul vine la lumină, pentru că faptele lui să fie arătate, fiindcă sunt făcute în Dumnezeu.”

³⁶³ https://en.wikipedia.org/wiki/Public_international_law

Două forme de guvernare națională

Israelul antic era alcătuit dintr-un grup de state sau triburi care formau o națiune suverană fără autoritate centralizată, impozit pe venit, bancă națională, rege, parlament, congres ori senat.

Israel avea totuși guvern, legi și instanțe. Avea și slujitori (leviți) care administrau „cămara” și slujeau „corturilor adunării.” Cuvântul ebraic pentru *cămară* este *'ōwtsār*, derivat din *'ātsar* („a păstra, a strânge”). Termenul este tradus de obicei prin *comoară* sau *tezaur*; doar de câteva ori apare ca „depozit” (cămară) și o dată ca „armurărie.”

Deși leviții depozitau anumite provizii, marea parte a *tezaurului* nu era ținută într-un singur loc, unde hoții ar fi putut să-l jefuiască.³⁶⁴ Fiecare familie din Israel punea deoparte provizii care erau apoi distribuite prin rețeaua de leviți, fiecare slujind câte zece familii, pentru a ajuta națiunea sprijinind familiile și comunitățile aflate la nevoie.

Adevăratul tezaur al împărăției era păzit nu de o elită conducătoare, ci administrat prin dragostea și credința fiecărei familii.³⁶⁵

Înainte ca „glasul poporului” să-L respingă pe Dumnezeu și să aleagă regi, leviții deserviseră public o rețea de credincioși – guvernul *de către, pentru și al* poporului. Chiar și după instaurarea regilor care puteau *exercita autoritate* contrar planului divin, acea structură caritabilă a funcționat pentru un timp, menținând națiunea în viață.

Pe la 330 î.Hr., marele-preot Iadua a ieșit în procesiune să-l întâmpine pe Alexandru cel Mare după ce acesta cucerise Gaza și se îndrepta spre Ierusalim.

Procesiunea era „diferită de a celorlalte popoare... Iar când i s-a arătat Cartea lui Daniel, unde se profetea că «unul dintre greci va distruge imperiul perșilor», Alexandru a presupus că *el* era acel om.”³⁶⁶

---

³⁶⁴ Matei 6:19 „Nu vă strângeți comori pe pământ, unde molia și rugina le strică și unde hoții le sapă și le fură.” Ioan 10:7–11

³⁶⁵ Levitic 25:10 „... să vestiți libertate în toată țara, pentru toți locuitorii ei;... și fiecare să se întoarcă la moșia lui, și fiecare să se întoarcă la familia lui.”

³⁶⁶ *Antichitățile iudeilor*, Cartea XI, Capitolul VIII, Paragrafele 4 și 5

Când Alexandru s-a întâlnit cu reprezentantul statului iudeu, a îngenuncheat înaintea marelui-preot. Apoi, el și armata lui au însoțit procesiunea până la templu, unde Alexandru a adus jertfe.

Aceștia erau oameni proveniți din două tipuri diferite de guvernare, întâlnindu-se ca lideri ai statului. Unul era un binefăcător *care exercita autoritate unii peste alții*, iar ceilalți erau conducători ai unor oameni care, deși erau și ei binefăcători, trebuiau să se slujească unii pe alții prin credință, speranță și caritate, fără a forța contribuțiile poporului.

Prin urmare, vedem două guverne distincte interacționând după normele dreptului internațional.

Biserica chemată de Hristos a devenit noii leviți însărcinați să aibă grijă de „corturile adunării,” de turma lui Dumnezeu. Astfel, Biserica poate fi privită ca o *entitate analogă suverană* și pe scena internațională.

Din punct de vedere juridic, Biserica este o formă separată de guvernare, așa cum este descrisă în *Raportul Bisericii Libere*, cel puțin în ceea ce privește statutul său străin și separat.

Toate guvernele, inclusiv Biserica, se stabilesc prin mărturia poporului și prin existența lor reală și documentată. Trebuie să existe cineva care să reprezinte acea împărăție.³⁶⁷

Hristos a înființat Împărăția și a încredințat-o apostolilor Săi, trimiși ca ambasadori.³⁶⁸ Ei erau „prinții” guvernului Său, însă nu trebuiau să fie ca prinții celorlalte neamuri.³⁶⁹ Creștinii de astăzi se află sub o puternică iluzie atunci când cred că Hristos *nu* a întemeiat o Împărăție reală sau că apostolii *nu* au constituit un guvern. Tocmai aceștia au fost acuzați că „fac lucruri potrivnice poruncilor lui Cezar, spunând că există un alt Împărat: Isus.”

---

³⁶⁷ Matei 25:14 „Căci Împărăția cerurilor este ca un om care, plecând într-o țară îndepărtată, și-a chemat slujitorii și le-a încredințat averile sale.”

³⁶⁸ Luca 12:32 „Nu te teme, turmă mică, fiindcă Tatăl vostru a găsit cu cale să vă dea Împărăția.”
Luca 22:29 „Și Eu vă dau o Împărăție, cum Mi-a dat și Mie Tatăl Meu.”

³⁶⁹ Matei 20:25..., Marcu 10:42..., Luca 22:25–29

Cei ce cârmuiesc peste voi

Când Biblia spune: „Ascultați de mai-marii voștri și fiți-le supuși,³⁷⁰ se referă ea oare la conducătorii lumii sau la slujitorii guvernării lor? Cuvântul ebraic tradus prin „cârmuiesc” înseamnă de fapt „conducători” (călăuzitori) mai degrabă decât „stăpâni.” Același cuvânt este folosit în Luca 22:26 pentru a descrie conducătorii Bisericii care slujesc.

Robia prezentă s-a format în timp. Păcatele noastre proprii ne-au adus din nou în acest loc. Timpul a expirat deja pentru cei care doar doresc să plece, căci poporul a devenit din nou garanție pentru datorie.³⁷¹ Ceea ce ar fi trebuit să fie pentru binele lor a devenit o cursă. Datoria și un lung lanț de autoindulgență au legat și îngrădit poporul într-o stare subiectivă, departe de suveranitate sau de accesul la calea autodeterminării. Fără acea putere personală, trebuie să te bazezi pe o entitate analogă preexistentă.â

Acea entitate analogă internațională, unde locuiește libertatea noastră, a fost întemeiată prin sângele lui Isus Hristos și pecetluită pe cruce. Este analogă unui stat suveran pentru că puterea statului rămâne la poporul pe care îl reprezintă și căruia îi slujește.

Aceasta este *ekklesia*, adică Biserica întemeiată de Hristos. Este o formă de guvernare. Hristos a predicat acea guvernare și a rânduit-o. Nu era *din lumea Romei*. Avea ambasadori și conducători reprezentativi, dar aceștia nu puteau *exercita autoritate* sau încheia tratate. Biserica este o guvernare. Conducătorii ei sunt titulari.

Hristos a început prin a se adresa celor care doreau mai întâi să slujească lui Dumnezeu și neprihănirii.

---

³⁷⁰ Evrei 13:17 „Ascultați de mai-marii voștri și fiți-le supuși, căci ei priveghează asupra sufletelor voastre ca unii ce vor da socoteală; pentru ca să poată face aceasta cu bucurie, nu suspinând, căci așa ceva nu v-ar fi de folos.”

³⁷¹ Proverbe 6:1 „Fiule, dacă te-ai pus chezaș pentru aproapele tău, dacă ai bătut palma cu un străin...”

Proverbe 11:15 „Cel ce se pune chezaș pentru un străin va avea de suferit, dar cel ce urăște a fi chezaș este liniștit.”

Proverbe 17:18 „Omul lipsit de minte dă mâna și se face chezaș pentru prietenul său.”

Romani 13:8 „Să nu datorați nimănui nimic, decât să vă iubiți unii pe alții; căci cine iubește pe aproapele a împlinit legea.”

Evrei 7:22 „Prin aceasta, Isus a devenit chezașul unui legământ mai bun.”

Babilonul Tainic

Acei oameni care caută doar libertatea personală nu rămân în Legea lui Hristos.³⁷² Dumnezeu și Hristos fac ceea ce spun, păstrându-Și cuvântul. Dacă dorim să facem parte din Împărăția lui Dumnezeu, trebuie să facem ceea ce El spune, dar și ceea ce noi înșine spunem.³⁷³ Oamenii care spun un lucru și fac altul nu-L cunosc pe Hristos. Ei pot căuta să fie liberi de responsabilitățile lor. Pot să-L mărturisească și să-L laude pe Hristos cu buzele, pretinzând dragoste, dar adevărul este adesea departe de ei.³⁷⁴

După cum am văzut, Nimrod era un *puternic furnizor în locul Domnului* Dumnezeu al cerurilor, care lucrează prin inimile celor ce-L iubesc. Cei care au aplicat sau s-au rugat lui Nimrod s-au plecat, de asemenea, și l-au slujit, ajungând literalmente să-l adore pentru a primi binefacerea lui.

Aceasta este taina Babilonului. Babilonul era locul în care oamenii căutau să construiască un oraș corporatist, dar au adus confuzie, pentru că unitatea lor era o minciună. Cuvântul „Babilon” înseamnă *confuzie prin amestecare*.

Trebuie să căutăm și să găsim pe toți cei care doresc să slujească neprihănirea lui Dumnezeu slujind altora și care își păstrează cuvântul și fac ceea ce spun că vor face,³⁷⁵ fără să semene confuzie.

Rețeaua creată de Hristos și de apostoli va funcționa doar pentru cei virtuoși. Va funcționa doar pentru slujitori și oameni care caută părtașia lui Hristos. Va funcționa doar dacă oamenii sunt împlinitori ai cuvântului lor și ai cuvântului lui Hristos. Dacă dorești dreptul la autodeterminare, trebuie să-ți ridici povara și să-ți asumi din nou responsabilitățile, și ai nevoie de hotărârea altruistă a lui Hristos scrisă în inima și mintea ta.

---

³⁷² 1 Ioan 4:20 „Dacă zice cineva: ‘Eu iubesc pe Dumnezeu’, și urăște pe fratele său, este un mincinos; căci cine nu iubește pe fratele său, pe care-l vede, cum poate să iubească pe Dumnezeu, pe care nu-L vede?”

³⁷³ 1 Ioan 2:4 „Cine zice: ‘Îl cunosc’, și nu păzește poruncile Lui, este un mincinos și adevărul nu este în el.”

³⁷⁴ 2 Timotei 3:5 „Având doar o formă de evlavie, dar tăgăduindu-i puterea. Depărtează-te de astfel de oameni.”

³⁷⁵ 1 Timotei 6:11 „Dar tu, om al lui Dumnezeu, fugi de aceste lucruri și urmărește dreptatea, evlavia, credința, dragostea, răbdarea, blândețea. Luptă lupta cea bună a credinței, apucă viața veșnică la care ai fost chemat și pentru care ai făcut acea frumoasă mărturisire înaintea multor martori.”

Împreună, în Numele lui Hristos, oamenii trebuie să se pocăiască și să caute Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui.

Anarhistul Iubit

„Celui ce consimte nu i se face nedreptate.”³⁷⁶ Pentru că, „Nimeni nu este obligat să accepte un beneficiu împotriva voinței sale.”³⁷⁷ „Dar dacă nu se opune, este considerat ca fiind de acord.”³⁷⁸ Prin urmare, „Cel care primește un beneficiu trebuie să suporte și dezavantajele.”³⁷⁹ Pentru că este drept ca „Cel care derivă un beneficiu dintr-un lucru trebuie să simtă și dezavantajele care îl însoțesc.”³⁸⁰

Omenirea se înrobește singură prin consimțământul său voluntar într-o stare nevrednică de păcat. Niciun strigăt de fraudă nu poate fi auzit sau acceptat de Dumnezeu sau de oameni după acte publice și private de lăcomie.

Potrivit unora, anarhismul este o filozofie politică ce consideră statul ca fiind nedorit, inutil și dăunător, și în schimb promovează o societate fără stat, sau anarhie. O astfel de societate nu este cu adevărat lipsită de stat. Este pur și simplu o societate în care statul se află în mâinile individului, acolo unde a început de fapt.

Anarhismul este o teorie care consideră absența oricărui guvern direct sau coercitiv ca fiind un ideal politic favorabil cooperării voluntare între indivizi, aceasta fiind principala formă de organizare a societății.

Atât Biserica timpurie, cât și Israelul au aplicat principii ale anarhismului deoarece funcționau „sub legea desăvârșită a libertății” și un cod moral. Anarhismul s-ar transforma rapid în haos fără virtute. Dacă oamenii nu se iubesc și nu se sacrifică voluntar unii pentru alții, statul coercitiv va deveni inevitabil. Pentru oamenii care au duhul și caracterul lui Hristos, anarhismul va produce un literal paradis; pentru toți ceilalți, va produce iadul.

---

³⁷⁶ „Volenti non fit injuria.” (Principiu juridic latin: nu există vătămare acolo unde cineva a consimțit în mod voluntar.)

³⁷⁷ „Invito beneficium non datur” – Un beneficiu nu se acordă celui care nu-l dorește. (Digestele lui Iustinian, 50.17.69)

³⁷⁸ Vezi *Assent* (Consimțământ), Law Dictionary, [Constituția], Vol. 2, de John Bouvier.

³⁷⁹ „Cujus est commodum ejus debet esse incommodum” – Cui îi revine beneficiul, trebuie să suporte și inconvenientele.

³⁸⁰ 2 Bouvier's Institutes, nr. 1433 (Referință juridică despre responsabilitate și consimțământ)

Hristos și profeții lui Dumnezeu au propovăduit daruri de bunăvoie pentru susținerea guvernării. A trăi prin credință, speranță și caritate este cea mai mare revoluție împotriva statului coercitiv. Hristos nu a făcut apel la Roma și nu a încheiat contract cu ea pentru a-și salva viața, însă bărbați și femei care pretind că ei cred în Hristos se roagă și încheie contracte cu statul coercitiv în fiecare zi – în contrast cu căile celui iubit de Hristos.

Biserica Integrală

Bisericile din America timpurie erau o parte integrantă a unui sistem de slujire zilnică, mai apropiat de Biserica din primul secol. Ele practicau *religia curată*.³⁸¹ Să-l iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși era deviza mântuirii aduse de Hristos. Acea iubire căpăta substanță prin caritatea zilnică.

Îndepărtarea noastră de acele lucruri mai grele ale lui Hristos și neglijarea lor ne-a separat de Caracterul lui Hristos. Nu mai suntem împlinitori ai Cuvântului, nici nu l-am mai auzit predicat limpede.

Există o caritate simbolică și o credință visătoare că ești iubit pentru că iubești.³⁸² Unde este substanța și sacrificiul, iubirea ta care să fie la fel de clară ca iubirea lui Hristos? Unde este dăruirea de 365 de zile pe an care este cerută în iubirea adevărată față de aproapele? Unde este iertarea, chiar și atunci când te costă să ierți?

Biserica are puțină valoare și semnificație adevărată în viața și luptele oamenilor pentru că este doar o jumătate de biserică, predicând o jumătate de evanghelie. Duhul se retrage pentru că adevărul a fost părăsit.

Hristos a luat împărăția de la farisei și a dat-o altora care au adus roadele Împărăției lui Dumnezeu. El va lua și de la Biserica lumii tot ce ar fi trebuit să fie al ei ca Biserică întemeiată de Hristos. Trebuie să ne schimbăm faptele.

Romani 13 nu vorbește exclusiv despre guvernarea lui Dumnezeu bazată pe participare liberă. În versetul 4 suntem avertizați:

„...dacă faci ce este rău, teme-te; căci nu degeaba poartă sabia: el este slujitorul lui Dumnezeu, un răzbnător care pedepsește cu mânie pe cel ce face răul.”

---

³⁸¹ „Religia curată și neîntinată... [este]... neîntinată de lume.” Iacov 1:27

³⁸² 2 Timotei 3:6 „Căci dintre aceștia sunt cei ce se strecoară prin case și robesc femeiuști ușuraticе, împovărate de păcate, duse de felurite poftе,”

Deși Dumnezeu a îngăduit păcatul respingerii Lui și al alegerii de conducători, El i-a avertizat pe oameni care va fi pedeapsa lor. Conducătorii care *exercită autoritate* vor lua și vor lua și iar vor lua. Vor face război, îți vor sacrifica fiii și te vor face parte integrantă din păcatele lor. Trebuie să devenim parte integrantă din soluția și mântuirea lui Dumnezeu, căutând Împărăția Lui și neprihănirea Lui, prin Hristos Domnul nostru, neîntinați de lume și de căile ei.

Strigătul Poporului

„Și în ziua aceea veți striga din pricina împăratului pe care vi l-ați ales; și Domnul nu vă va asculta în ziua aceea.” 1 Samuel 8:18

Astăzi, ni se predă că este un lucru bun să aplici și să te supui autorității conducătorilor care *forțează* jertfele poporului, chiar dacă atunci când Saul a făcut acest lucru, Samuel l-a numit nechibzuit și călcător al poruncilor lui Dumnezeu.³⁸³

David a numărat poporul cu scopul de a-i înrola în armata sa, dar mai târziu a mărturisit că a păcătuit împotriva lui Dumnezeu. Astăzi, această practică este obișnuită printre cei care pretind că Îl iubesc pe Dumnezeu.³⁸⁴

„Atunci cetățile lui Iuda și locuitorii Ierusalimului se vor duce și vor striga către dumnezeii cărora le aduceau tămâie, dar ei nu-i vor scăpa niciodată în vremea necazului lor.” Ieremia 11:12

Poporul nu trebuia să se întoarcă în robia Egiptului, și nici împărăției nu aveau voie să facă ceva care să readucă poporul în acea stare. Când poporul era în robie, tot aurul se afla în vistieria guvernului, ei nu mai beneficiau de dreptul de proprietate asupra pământului lor, și trebuiau să plătească douăzeci la sută din venitul lor către guvern în fiecare an.

Aceasta era – și este – robie.³⁸⁵

---

³⁸³ 1 Samuel 13:13 „Atunci Samuel i-a zis lui Saul: ‘Ai lucrat ca un nebun și n-ai păzit porunca Domnului Dumnezeului tău pe care ți-o dăduse...’”

³⁸⁴ 2 Samuel 24:10 „Și inima lui David l-a mustrat după ce a numărat poporul. Și David a zis Domnului: ‘Am păcătuit greu făcând aceasta. Acum, Doamne, Te rog, îndepărtează nelegiuirea robului Tău, căci am lucrat foarte nebunește.’”

³⁸⁵ Deuteronom 17:15–20; Geneza 47:24–26; Exod 1:14; 2:23; 6:5; Fapte 7:6–7; Galateni 2:4; 4:1–11; 5:1; 2 Petru 2:19

Acea condiție – în care unii oameni au putere asupra alegerilor altora – duce întotdeauna la corupție și abuz. Când guvernul devine corupt, iar poverile poporului devin grele, ei strigă pentru libertate.

De ce ar fi trimis Dumnezeu pe Moise să elibereze poporul dintr-un astfel de guvern, iar apoi să-L trimită pe Isus să întemeieze o Biserică care să-i readucă în aceeași robie?

„Mergeți și strigați către dumnezeii pe care vi i-ați ales; să vă izbăvească ei în vremea necazului vostru.” Judecători 10:14

Răscumpărarea

De la Avraam până la Isus, Dumnezeu a încercat să conducă oamenii afară din sisteme de guvernare în care poporul își pierde dreptul de a alege – libertatea lor. Dumnezeu dorește ca oamenii să fie supuși unei libertăți mai înalte, pentru că toată libertatea vine de la Dumnezeu și nu există libertate decât de la Dumnezeu. Dreptul de a alege a fost instituit de Dumnezeu pentru ca omul să poată crește în virtute și în numele lui Dumnezeu.

Dumnezeu a folosit același plan din nou și din nou pentru a ajuta omul să găsească acea libertate ca suflete libere în Împărăția Sa. Când Moise și Isus au început să implementeze această cale către libertate, oamenii erau adesea încă obligați să-și plătească simbolicul „număr de cărămizi.”

„Poporul are întotdeauna un campion pe care îl ridică deasupra lor și îl alintă până devine puternic... Aceasta, și nimic altceva, este rădăcina din care răsare un tiran; la început el apare ca un protector.”³⁸⁶

Oamenii păcătuiseră împotriva lui Dumnezeu și poșteau bunurile aproapelui lor, dorind beneficiile oferite de guvernele care constrâneau contribuțiile semenilor lor, făcând astfel cuvântul lui Dumnezeu să nu aibă niciun efect.³⁸⁷

Înainte ca poporul să poată fi liber, el trebuie să învețe să-și iubească aproapele ca pe sine însuși, îngrijindu-se cu sârguință de nevoile societății prin daruri caritabile.

Ioan Botezătorul a fost glasul celui ce strigă în pustie: „Pregătiți calea Domnului.” El a spus să împărțim. Hristos ar face la fel.

---

³⁸⁶ Plato, Republica, cartea 8, secțiunea 565 (Discuție despre degradarea politică și socială într-o republică)

³⁸⁷ „Și astfel desființați cuvântul lui Dumnezeu prin datina voastră...” Marcu 7:13

Exodul și Rusaliile au marcat răscumpărarea poporului.³⁸⁸ Dar El ne-a avertizat și că, dacă nu ne curățăm casa, duhurile rele se vor întoarce și ne va fi mai rău decât înainte.

„Răscumpărarea este eliberarea de sub puterea unei stăpâniri străine și bucuria libertății dobândite. Ea implică ideea de restaurare către cel ce deține un drept sau un interes mai fundamental. Cel mai bun exemplu de răscumpărare din Vechiul Testament a fost eliberarea copiilor lui Israel din robie, din stăpânirea puterii străine din Egipt.”³⁸⁹

Mărturisindu-L pe Hristos

Cei care au mărturisit Împărăția lui Hristos au fost alungați din sistemul mărturisit de Irod și farisei și de urmașii lor care îl urmau pe Cezar. Urmașii lui Hristos, ca Rege legitim, nu mai erau eligibili pentru beneficiile *Corbanului* lui Irod și al fariseilor, nici pentru *Qorbanul* templelor civile romane.

Oamenii care L-au urmat pe Ioan Botezătorul, pe Hristos și pe apostolii Săi, învățaseră să trăiască fără mamona nedreptății și erau mai bine pregătiți pentru libertatea oferită sub autoritatea lui Dumnezeu din cer, pe măsură ce guvernele din Iudeea și Roma decădeau și se prăbușeau.

Acum puteau alege *când, pe cine și cum* să slujească unii altora prin guvernul rânduit de Hristos. Slujitorii lui Hristos au spus că există un alt Împărat și au făcut contrar decretelor lui Cezar. Ei nu încălcau legea, căci fuseseră răscumparați de Hristos și de jertfa Lui și aveau libertatea de a alege.

„Ce este libertatea? Libertatea este dreptul de a alege; dreptul de a crea pentru tine însuși alternativa alegerii. Fără responsabilitatea și exercițiul alegerii, un om nu este un om, ci un membru, un instrument, un lucru.”³⁹⁰

Petru ne spune că vom fi din nou transformați în marfă pentru că poftim bunurile aproapelui nostru. Oare asta înseamnă că vom deveni *resurse umane, garanții, membri – ceva mai puțin decât niște instrumente sau obiecte?*

---

³⁸⁸ Ioan 9:22 și 34–35 „...căci iudeii hotărâseră deja că dacă cineva va mărturisi că El este Hristos, să fie dat afară din sinagogă.” [...] „Isus a auzit că l-au dat afară; și, când l-a găsit, i-a zis: ‘Crezi tu în Fiul lui Dumnezeu?’”

³⁸⁹ Zondervan’s Pictorial Encyclopedia of the Bible (Enciclopedie ilustrată a Bibliei, editura Zondervan)

³⁹⁰ Archibald Macleish (1882–1982) – Secretar adjunct de stat al SUA.

Dacă cerem beneficii de la binefăcători care *exercită autoritate*, ne rugăm oare ca ei, prin puterea lor, să ia de la aproapele nostru pentru binele nostru? Este aceasta legea desăvârșită a libertății și neprihănirea lui Dumnezeu, pe care ar trebui s-o căutăm? Sau este aceasta o poftă a bunurilor aproapelui, printr-o agenție rânduită de oamenii care L-au respins pe Dumnezeu? Dacă nu păzim poruncile lui Hristos, Îl iubim oare cu adevărat? Dacă nu facem voia lui Dumnezeu și lucrăm împotriva cuvântului Său, suntem noi frații lui Hristos?

Acum trebuie să alegem să ne pocăim, să ne întoarcem și să începem să căutăm Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui. Dacă vrem să-L mărturisim pe Hristos și Împărăția Sa, trebuie s-o facem cu toată inima, mintea și sufletul, în duh și în adevăr, acum și pentru totdeauna. Amin, amin.

Logos

Ioan 1:1 „La început era Cuvântul [Logos], și Cuvântul [Logos] era cu Dumnezeu, și Cuvântul [Logos] era Dumnezeu.”

Ce înseamnă afirmația că *Logosul* era cu Dumnezeu?

Cuvântul *logos* în greacă înseamnă „cuvânt,” dar în limba greacă și în întregul Imperiu Roman, *logos* avea o altă semnificație în domeniul juridic, bine cunoscută în acele vremuri, dar rareori, dacă vreodată, menționată astăzi.

Prima propoziție din Cartea I, Titlul XII, din Codurile romane ale lui Iustinian spune: „*Despre cei care fug la ecclesia [biserica] sau provoacă tulburare acolo [pentru refugiu].*”³⁹¹

Exista o lege care permitea oamenilor să caute refugiu în biserici. Aceasta nu era o practică nouă, ci una care fusese respectată de mii de ani înainte și după ce acel cod a fost scris. A fost cunoscută sub numele de *sanctuar*, însă originile ei erau mult mai juridice în natură și bine înțelese în dreptul roman și în legea lui Israel. Cartea I, Titlul XII din codurile romane reglementează legea sanctuarului și a statutului de azil.

Aproape fiecare sistem de drept avea un sistem de judecată. Justiția acelor curți depindea fie de popor, fie de conducători, fie de amândoi.

---

³⁹¹ „*De his qui ad ecclesias configiunt vel ibi exclamant*” (Expresie latină referitoare la dreptul de azil în biserică în dreptul canonic.)

Adesea exista un sistem separat sau o jurisdicție pentru apeluri, menită să prevină nedreptățile din curțile comune sau administrative. Romanii aveau mai multe astfel de sisteme de apel, inclusiv cel al „fecioarelor preotese ale Vestei.”

Templele, inclusiv cel al Vestei, furnizau servicii. În templul Vestei, fetițele erau alese pentru instruire la vârsta de șase ani din familii onorabile de oameni liberi și slujeau timp de treizeci de ani.

Nu puteau să se căsătorească în această perioadă și erau eliberate (*emancipatio*) din autoritatea familială. Erau foarte bine plătite și răsfățate cu privilegii.

Dincolo de fast și ritualuri, existau scopuri practice. Printre atribuțiile lor obișnuite, dincolo de sarcinile religioase și ceremoniile templului, se număra și păstrarea în siguranță a unor documente importante, de la testamente până la tratate guvernamentale.

Ele erau grefierele guvernului și autoritatea supremă peste ceilalți grefieri care lucrau pentru ele în templu sau în alte clădiri, administrând registrele esențiale ale societății și ale guvernului.

Ele puteau de asemenea deține proprietăți, lăsa moșteniri oricărui bărbat sau femeie, depune mărturie în instanță fără jurământ și chiar absolvi infractori de orice crimă.

Exista întotdeauna riscul ca justiția locală să eșueze. Era important să existe un sistem de apel care să protejeze un om nevinovat de abuzul cauzat de neglijență, mită sau părtinire.

În Israelul antic, oamenii căutau adăpost față de nedreptate în *cetățile de refugiu*.³⁹² *Refugiu* este tradus din cuvântul ebraic *miqalat* [מִקְלָט], care înseamnă un *adăpost* sau *azil*.³⁹³ Cuvântul provine din rădăcina *qalat*, care semnifică ceva *greșit*, *lipsit*, *deformat* sau *infirm*. Când adaugi litera ebraică *Mem*, adaugi noțiunea de *curgere*. În acest caz, este vorba despre justiția care curge din furnizarea unui stat de azil.

---

³⁹² Numeri 35:9–15; Numeri 35:7; Iosua 21:41

³⁹³ *Strong's 04733* – „*miqalat*,” cu sensul de a primi sau adăposti; substantiv masculin: tradus în AV prin „refugiu” de 20 de ori. 1) Refugiu, azil. Provine de la „*qalat*” care înseamnă „lipsit, infirm, deformat.”

În Israel, Împărăția lui Dumnezeu pe pământ, poporul era *Izvorul Justiției*.³⁹⁴ Nu exista rege, ci fiecare om trebuia să se ocupe de *lucrurile mai grele ale legii, judecării, milei și credinței*. Dacă justiția eșua printre oameni, cineva putea face apel la congregațiile leviților [Biserica în pustie și slujitorii poporului, slujitorii lui Dumnezeu] pentru dreptate.

Cetățile de refugiu erau puteri civile ale azilului sau curți de apel, menite să protejeze oamenii de nedreptăți. Leviții slujeau poporului, dar erau separați de puterea statului, care inițial se afla în mâinile poporului și, în cele din urmă, ca urmare a respingerii lui Dumnezeu, a fost transferată regelui și birocrăției alese de „glasul poporului.”³⁹⁵

Logosul, Litera

Cetățile de refugiu nu erau ascunzători pentru infractori. Ele erau locuri în care se putea face apel la justiție atunci când sistemele locale eșuau. Simplul fapt de a lua azil într-o cetate de refugiu ar fi făcut din fiecare om un prizonier, chiar dacă era nevinovat. Acest lucru nu ar fi fost drept sau plin de milă. Dacă era găsit nevinovat de către bărbații din „cetatea de refugiu,” putea părăsi cetatea fără a pierde protecția oferită? Acest principiu era comun în cele mai multe societăți și îl vedem codificat de către Iustinian:

„Dreptul de azil putea fi și personal, adică nu legat de un loc, ci de o persoană. În această privință, întâlnim așa-numitul *logos*, care era o scrisoare sau o declarație scrisă ce acorda purtătorului scutire de hărțuirea de către autoritățile publice. La început, o astfel de scrisoare sau declarație era probabil acordată unei persoane care se refugiase într-un sanctuar, dar care dorea să meargă acasă sau în alt loc pentru a se ocupa de unele treburi necesare.”³⁹⁶

Dreptul de azil putea fi așadar personal, legat de o persoană. Era ca un „permis de trecere” care te proteja oriunde mergeai.

---

³⁹⁴ „Înainte de cucerirea normandă a Angliei din 1066, poporul era izvorul dreptății. Curțile anglo-saxone din acea vreme erau compuse dintr-un număr mare de oameni liberi... În competiție cu aceste curți neprofesioniste, regele normand, care insista că el este izvorul dreptății, și-a instituit propriile tribunale.” Clark's Summary of American Law, p. 530.

³⁹⁵ Numeri 8:14; Ezra 9:1; Neemia 10:28; 1 Samuel 8

³⁹⁶ *Codul lui Iustinian, adnotat*, de Fred H. Blume, editat de Timothy Kearley, ediția a 2-a, <http://uwacadweb.uwyo.edu/blume%26justinian/>

Robia Egiptului era rezultatul unui statut (*persona*), nu al unei locații geografice. Teritoriul Egiptului se extindea până în Canaan. Când Israel a ieșit din Egipt, a părăsit o jurisdicție de tip *persona*. Când ajungeau în locuri noi, ei se păstrau liberi față de jurisdicțiile locale de *persona*, neîncheind „niciun legământ” cu locuitorii, necerând niciun beneficiu și menținând o *ekklesia*, adică o „biserică în pustie.”

Leviții erau reprezentanți *titulari* față de cei care nu făceau parte din societatea lor. Ei nu puteau încheia tratate, nu puteau avea o armată permanentă, nu puteau acumula vaste comori sau *fonduri de rezervă*³⁹⁷ și nici să facă ceva care i-ar fi putut readuce în robia Egiptului.³⁹⁸

Hristos a rânduit o singură Biserică pentru cei care vor să slujească Împărăției Sale și să aducă roade. Există o singură Biserică pentru că există un singur *Logos*, iar acel *Logos* este Hristos. Cei care au primit botezul Lui au fost eliberați de jurisdicția de *persona* a fariseilor.

Persoana lui Hristos

„Dreptul de azil poate fi ... legat de ... o persoană”³⁹⁹ iar pentru Biserică acea persoană este Hristos. Slujitorii lui Hristos, hirotoniți prin autoritatea Sa, trebuie să-I aparțină numai Lui.

Există o singură Biserică rânduită de Hristos „*turmei Sale mici*.” Cei doisprezece, împreună cu cei 120 adunați în camera de sus, au recunoscut și alți slujitori pe măsură ce Biserica a crescut. Ei nu au numit conducători peste popor „de sus în jos,” ci au recunoscut cei mai buni slujitori, pe aceia aleși de oameni.⁴⁰⁰

Cine este aceasta *ekklesia*, Biserica? Cum arată și ce face? Cum o putem recunoaște ca adevărată sau falsă? Poate fi din *lume* ori doar în *lume*?⁴⁰¹ Cum rămâne ea separată?

---

³⁹⁷ Statuile de aur, asemenea vițelului de aur, erau tezaure publice sau fonduri comune de rezervă care susțineau o trezorerie sau bancă centrală – *Aerarium sanctius* (tezaur sacru).

³⁹⁸ Deuteronom 17:16

³⁹⁹ Cartea I, Titlul XII, Note de subsol, Codul lui Iustinian, adnotat, Fred H. Blume, editat de Timothy Kearley, ediția a 2-a.

⁴⁰⁰ 2 Cronici 8:14; Ezra 8:20; Fapte 6:3; Matei 20:23; Marcu 10:40; Luca 22:25

⁴⁰¹ Ioan 15:18–19; Ioan 17:12–16

Cuvântul „*Biserică*” este tradus din cuvântul grecesc *ekklesia*, care înseamnă „*cei chemați afară*.” Cuvântul „*biserică*” apare de peste 100 de ori în Noul Testament, dar nu apare deloc în Marcu, Luca sau Ioan, și doar de trei ori în Matei. Există mai mult de o duzină de cuvinte grecești care toate⁴⁰² pot însemna „*adunare*,” fiecare având nuanțe conceptuale diferite — unele subtile, altele importante. Cuvintele aramaice precum *edah*,⁴⁰³ *'esah*, *qahal*,⁴⁰⁴ *za'aq*⁴⁰⁵ sau *yahad* pot fi toate traduse prin cuvântul grecesc *ekklesia*, pe care noi îl traducem ca *Biserică*, dar care este adesea tradus și prin *congregație* sau pur și simplu *adunare*.

Cuvântul grecesc *ekklesia*, care înseamnă „*cei chemați afară*,” include în mod specific ideea de separare, așa cum vedem în cazul leviților, care au fost chemați afară de Moise, precum și în cazul esenienilor din vremea lui Hristos.

„Ei vor fi despărțiți din mijlocul adunărilor oamenilor nedreptății, ca să meargă în pustie și să pregătească acolo calea Domnului, precum este scris: În pustie pregătiți calea Domnului...”⁴⁰⁶

Emfaza pe separare este evidentă în afirmațiile lui Isus despre a fi *în lume, dar nu din lume*.⁴⁰⁷ De asemenea, leviții trebuiau să fie separați.⁴⁰⁸

⁴⁰² *Agora* [58] – orice adunare a poporului; *Paneguris* [3831] – o sărbătoare publică; *trugao* [5166] – a aduna roade coapte; *sustrepho* [4962] – a răsuși împreună, a aduna, a strânge; *sullego* [4816] – a strânge, a aduna; *sunathroizo* [4867] – a se aduna împreună cu alții, a se întruni; *ochlopoieo* [3792] – a strânge o mulțime; *sumbibazo* [4822] – a uni, a aduce împreună cu afecțiune; *sunagoge* [4864] – adunare, strângere împreună; *episunagoge* [1997] – o adunare într-un singur loc; *sunago* [4863] – a aduna împreună; *episunago* [1996] – a aduna împreună pe cei deja strânși; *heorte*, *koinon* și *thiasos* – termeni referitori la sărbători, comunități și grupuri religioase.

⁴⁰³ 5712 אָדָּה (*'edah*) – congregație (de 124 ori), adunare (13 ori), asamblare (de 9 ori), mulțime, popor, roi. 1) Congregație, adunare – derivat din cuvântul ebraic אָדָּה (*'ed*), care înseamnă *martor*, și אָדָּה (*'ud*), care înseamnă *a mărturisii*.

⁴⁰⁴ 6951 [v. 6950] קָהָל *qahal* (substantiv, verb) – „congregație” (86 ori), „adunare” (17), „companie” (17), „mulțime” (3); [ca verb: „a aduna,” „a se aduna.”] 1) adunare, companie, congregație, convocare.

⁴⁰⁵ 2199 זָעַק *za'aq* – „a striga” (50), „a striga tare” (11), „a se aduna” (3), „chemat” (3), „adunat împreună” (2), „companie” (1), „proclamat” (1); Înseamnă: a striga, a cere ajutor, a se aduna, a fi chemat împreună, a fi unit.

⁴⁰⁶ Regula Comunității, Manuscrisele de la Marea Moartă.

⁴⁰⁷ Ioan 17:6-16; 15:18-20; Luca 12:30; 6:22; Romani 1:1; 2 Corinteni 6:17; Evrei 7:26

⁴⁰⁸ Numeri 3:12, 45; 8:14; Ezra 9:1; Neemia 10:28; Fapte 4:36

Biserica a fost rânduită să *mențină o intrare*⁴⁰⁹ spre Împărăția Cerurilor pe Pământ, unde fiecare om putea fi redat moștenirii sale și restaurat în familia sa.⁴¹⁰ Împărăția lui Dumnezeu însemna dreptul de a fi guvernat de Dumnezeu și nu de oameni, și era căutată prin urmărirea neprihănirii.

Leviții au fost și ei „chemați afară” de Moise, la fel cum Isus Și-a chemat ucenicii să fie Biserica Sa. Ei erau slujitorii binelui obștesc al poporului care căuta Împărăția lui Dumnezeu. Ei învățau căile Împărăției lui Dumnezeu și îi mențineau pe oameni liberi, uniți și puternici, printr-un sistem bine organizat de milostenie și speranță.

Apostolii erau slujitori, numindu-se pe ei înșiși robi, și îi rânduiau pe bărbații aleși de popor pentru a se ocupa de slujirea zilnică, pentru a asigura bunăstarea comună prin caritate, astfel încât oamenii să nu fie legați sau împovărați, să împartă pâinea cu dreptate și să slujească zilnic în templu.⁴¹¹

Trecerea unei societăți de la robie la libertate necesită slujitori care sunt separați de sistemul lumii, în care oamenii sunt înrobiți. Acei slujitori trebuie să aparțină unei puteri suverane, a cărei împărăție sau guvernare nu face parte din lume.

Hristos a avut un scop și un plan, iar îndrumările Sale ne arată Calea Lui.

Regulile Comunității

Apostolii au învățat detaliile complexe ale Împărăției și modul în care aceasta funcționa ca un trup viu, unit într-un gând, îngrijindu-se de nevoile celor care căutau să fie liberi de prinții neamurilor care „exercitau autoritate unii peste alții.” Regulile lor erau gândite ca linii directoare, care aminteau celorlalți la ce să se aștepte de-a lungul drumului.

---

⁴⁰⁹ 2 Petru 1:11 „Astfel vi se va da din belșug intrare în Împărăția veșnică a Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos.”

⁴¹⁰ Levitic 25:10 „... fiecare să se întoarcă la moșia lui și fiecare la familia lui.”
Levitic 25:41 „... se va întoarce la familia lui și la moșia părinților lui.”

⁴¹¹ Fapte 2:46; 5:42; 3:2; 6; 2 Timotei 2:15

Cel puțin 30% dintre Manuscrisele de la Marea Moartă se ocupau cu credințele și regulile comunității, incluzând Regula Comunității, Pergamentul Războiului,⁴¹² Peshet (un comentariu asupra profetului Habacuc) și Regula Bindecuvântării. La fel ca Didahia, aceste texte erau uzuale în comunitățile creștine timpurii. Geza Vermes, profesor emerit de Studii Iudaice, afirmă că nu există precedente în literatura iudaică antică pentru astfel de liste de reguli sociale. Creștinismul timpuriu a ieșit clar din preceptele și formele iudaismului esenian.

Cuvântul „yahad,”⁴¹³ care este un element-cheie în Sulari conform autorilor lor, este de obicei tradus ca și „comunitate,” dar subliniază o „unitate” mai profundă. Deoarece membrii rămâneau indivizi, dar acționau într-un singur gând, „yahad” ar putea fi tradus mai corect prin „Cei Uniți.” Libertatea și independența regăsite în practicile lor îi făceau revoluționari. Viața lor austeră, trăită în slujire reciprocă și față de alții, îi făcea aproape imposibil de infiltrat, iar dăruirea lor față de iubire și iertare respingea orice încercare de dezbinare.

Autoritățile romane, Irod cel Mare și, în cele din urmă, puternica burocrăție a fariseilor și cărturarilor, erau într-o stare constantă de paranoia, care îi împingea să trimită spioni și provocatori pentru a descoperi orice potențială amenințare, reală sau imaginară.

Esseenii nu erau în mod natural imuni la dezbinare. Fără o căutare permanentă a smereniei, mândria putea prinde rădăcină în orice comunitate. Unii, mai ancorați în tradiție autojustificatoare decât în substanța spirituală a legii și a regulilor societății, credeau că apostolul Pavel avea toate trăsăturile unui provocator.

Dar o examinare mai atentă, prin dragostea lui Hristos, care a venit să mântuiască pe toți oamenii, va arăta că regulile comuniunii și ale comunității reflectau învățăturile revoluționare ale lui Hristos.

---

⁴¹² *Manual pentru organizare militară și strategie*, incluzând o profeție despre un război între Fiii Lumii și Fiii Întunericului.

⁴¹³ *Strong's 3259* יָאָדַּד *ya'ad*, rădăcină primitivă; tradus prin: a se întâlni (7), împreună (5), a aduna (4), a rândui (3), a stabili (3), logodit (2), de acord (1), întâlnire (1), adunare (1); 1) a stabili, a rândui, a aduna, a întâlni, a logodi. 3054 יָאָדַּד *yahad* [din 3061] luda – teritoriul lui luda, conform cu יְהוּדָה *Yhuhdah* și יָדָה *yadah* ... a trăi o viață de laudă.

„Învățătorul îi va învăța pe sfinți: Să-L caute pe Dumnezeu cu toată inima și cu tot sufletul, și să facă ceea ce este bine și drept înaintea Lui, așa cum a poruncit prin Moise și prin toți slujitorii Săi, profeții. Să iubească pe toți cei pe care El i-a ales și să urască pe toți cei pe care El i-a lepădat. Să se lepede de tot răul și să se țină strâns de tot binele. Să trăiască în adevăr, neprihănire și judecată pe pământ. Să nu mai umble în încăpățânarea unei inimi rele și în priviri de desfrâu, făcând tot răul. Să-i aducă pe toți cei care s-au oferit să împlinească poruncile lui Dumnezeu într-un legământ de bunătate iubitoare. Să se alipească de rânduiala lui Dumnezeu. Să umble înaintea Lui în chip desăvârșit, potrivit cu toate lucrurile care au fost descoperite despre vremurile hotărâte ale mărturiilor lor. Să-i iubească pe toți fiii luminii, fiecare potrivit sorții lui în rânduiala lui Dumnezeu. Și să-i urască pe toți fiii întinericului, fiecare potrivit vinei lui în răzburarea lui Dumnezeu.” IQS 1:1

Oamenii care se autogovernau în virtute și trăiau împreună prin bunătate iubitoare, au respins ipocrizia Corbanului impus de guvernarea formată de farisei și au întemeiat o guvernare binecuvântată prin sângele lui Isus Hristos, care era lumina lumii lor.

Roma Îl proclamase pe Hristos drept Rege, iar fariseii au declarat că oricine a primit botezul Lui, și nu pe al lui Irod, era liber să urmeze guvernarea lui Hristos și era exclus din a lor.

Acea guvernare funcționa prin credință, speranță și caritate, dar regulile erau adesea scrise, conducătorii erau numiți învățători, nu stăpâni, și se comportau ca slujitori, nu ca domni. Ei aveau doar puterea de a se îndepărta de cei care se abăteau de la regulile comune.

Nimeni nu era obligat să acționeze sau să lucreze în acord cu ceilalți, dar dacă cineva nu dorea să trăiască potrivit practicilor comune și principiilor libertății și iubirii, era considerat un nebun.⁴¹⁴

---

⁴¹⁴ Matei 7:24 „...oricine aude aceste cuvinte ale Mele și le face, îl voi asemăna cu un om înțelept care și-a zidit casa pe stâncă... Iar cine nu le face, va fi asemănat cu un om nechibzuit care și-a zidit casa pe nisip.”

Fără Logos

Toți cei din afara comunității erau considerați *în groapă*. Aceasta-i includea pe oricine primea beneficii din Corbanul fariseilor – cel care făcea cuvântul (*logos*-ul) lui Dumnezeu fără putere – ori din Qorbanul Romei.⁴¹⁵ Sistemul vast de asistență socială și *pâinea gratis* a Romei adusese propria națiune în pragul colapsului.

Acele beneficii erau furnizate prin lucruri jertfite idolilor. Conducătorii ajunseseră tirani; gratificațiile lor slăbiseră caracterul poporului și transformaseră tații națiunii în mici despoți. Mândra republică devenise egoistă și decadentă. Dărnicia guvernamentală venea de la oameni ce se numeau „binefăcători,” dar exercitau autoritate unii peste alții.

Hristos ne-a spus să nu fim așa.⁴¹⁶ Biserica se bazează pe o relație cu Dumnezeu prin caracterul lui Hristos, arătat, trăit și zidit în frăția dintre noi și în cinstirea regelui.⁴¹⁷

Dar tocmai acești bărbați spuneau că există un alt Rege⁴¹⁸ și un alt guvern căruia îi datorează loialitate.⁴¹⁹

Sinceritatea și credința noastră în Hristos se văd în roadele relației noastre. El i-a muștrat nu doar pe farisei, ci și pe ucenici: l-a numit pe Petru „Satan” și pe alții „puțin credincioși,” și totuși ne-a iubit.

Drepturile și responsabilitățile Bisericii nu stau în ritualuri, reguli ori rânduiești, ci în duhul iubirii, răbdării, milei și credinței ce dă viață relațiilor dintre oameni.

---

⁴¹⁵ *Regula din Damasc* poruncește: „Să nu mustre pe oamenii gropii și să nu se certe cu ei sau să le împărtășească tainele.” Vezi Matei 13:11 „Lui îi este dat să cunoască tainele Împărăției...” (Conform cu: *Viața și Credințele Esenienilor*, Dr. M.D. Magee, 30 noiembrie 1998.)

⁴¹⁶ Matei 20:25; Marcu 10:42; Luca 22:25

⁴¹⁷ 1 Petru 2:17 „Cinstiți pe toți oamenii. Iubiți frațietatea. Temeți-vă de Dumnezeu. Dați cinste împăratului.”

⁴¹⁸ Fapte 17:7 „Pe care Iason i-a găzduit; și toți aceștia lucrează împotriva poruncilor Cezarului, spunând că este un alt împărat, Isus.”

⁴¹⁹ Fapte 5:29 „Petru și ceilalți apostoli au răspuns: Trebuie să ascultăm mai mult de Dumnezeu decât de oameni.”

Lumea este un loc al jurământului și al loialității forțate: oamenii se îngrijorează mai mult de *când* și *de unde* le vin beneficiile decât de *sursa* lor.⁴²⁰ Slujitorii Bisericii ar trebui să fie „prinții” împărăției care binecuvântează și păzesc poporul fără a-și exercita autoritatea. Spre deosebire de lume, ce pune poveri apăsătoare pe oameni, Biserica primește în dar și dăruiește în dar.⁴²¹ „Lumea” operează prin frică și forță, în timp ce Biserica lucrează prin duhul iubirii, „în Numele” lui Hristos.⁴²²

Deși acea societate și comunitatea care depinde de ea pot păstra evidențe, puterea nu stă în hârtie, ci în scopul urmărit, dacă acesta este conform cu planul lui Hristos.

Când apostolii căutau poziții și prestigiu, Hristos i-a muștrat. Când râvneau la pompă și pedestal, El i-a smerit. Hristos a stabilit standardul; noi trebuie să ne străduim să-l atingem.

Iertarea ne face liberi. Dacă cineva te poate face să te mânii, atunci ești un rob. Dacă îți este frică, diavolul va fi cu tine. Dacă ești neliniștit, ai părăsit calea. Dacă nu ești în pace, atunci ești în război cu Dumnezeu. Dacă nu ți-ai iertat aproapele și vrăjmașul, atunci încă ești dator.

Suntem chemați să căutăm neprihănirea, să ne fie *da* un *da*, să plătim tot ce datorăm și chiar să fim prieteni cu „mamona nedreaptă.”

„După legea romană, nici un debitor public nu avea drept de sanctuar sau azil.”⁴²³

Hristos poate plăti datoria noastră, dar El nu face toate lucrurile îngăduite. Suntem chemați să fim împlinitori ai Cuvântului, nu doar ascultători ai Lui.

---

⁴²⁰ Luca 12:28 „Dacă Dumnezeu îmbracă astfel iarba, care astăzi este pe câmp și mâine este aruncată în cuptor, cu cât mai mult vă va îmbrăca pe voi, puțin credincioșilor?”

⁴²¹ Matei 10:8 „Vindecați bolnavii, curățați leproșii, înviați morții, scoateți demonii: Fără plată ați primit, fără plată să dați.”

⁴²² 1 Corinteni 2:12 „Noi n-am primit duhul lumii, ci duhul care vine de la Dumnezeu, ca să știm lucrurile pe care ni le-a dat Dumnezeu prin har.”

⁴²³ *Codul lui Iustinian, adnotat*, de Fred H. Blume, editat de Timothy Kearley, ediția a 2-a, <http://uwacadweb.uwoy.edu/blume%26justinian/>

Pietre Albe

Regula Comunității vedea comunitatea ca un Templu al Neprihănirii, iar membrii săi ca fiind „pietrele albe” ale aceluia altar. Aveau un caracter, un duh sau un nume diferit față de altarele civice ale lumii.⁴²⁴

Fariseii și alții care urmau căile elenizate ale domniilor Hasmoneenilor și ale lui Irod au adus poporul înapoi în robie prin sisteme de control și privilegii garantate. Eesenienii, în cea mai mare parte, făceau ceva cu totul diferit. Rugăciunea reciprocă și slujirea au înlocuit cultul sacrificial al iudaismului fariseic. Legea lui Moise era urmată, dar după o interpretare distinctă, conformă limbii ebraice originale.

Unii dintre cei numiți „esenieni” lucrau de fapt pentru Irod, care începuse să boteze oamenii în împărăția lui. Aceștia erau numiți de către grupările mai retrase și austere „iubitorii de lucruri moi.” Cei care trăiau în locuri mai izolate căutau și rafinau calea într-o direcție mult diferită. Aceste grupuri deveneau tot mai diferite între ele pe măsură ce guvernul devenea tot mai corupt și concentra mai multă putere.

Deoarece Eesenienii nu se numeau pe ei înșiși Eesenieni – așa cum nici Creștinii nu se numeau pe ei înșiși Creștini – se naște întrebarea: erau acești esenieni din Qumran sau creștini? Termenul „esenian” are peste „șaiszeci de etimologii propuse.”⁴²⁵ Cuvântul *esenian* nu apare în niciunul dintre textele lor. Există o dezbatere amplă cu privire la originea acestui nume. Philo pare să fi folosit termenul *hosio*, o posibilă versiune greacă a cuvântului ebraic *hesed*, care exprimă „bunătatea milostivă,” constantă și neîncetată. Acesta a fost tradus uneori ca *evlavie*, în legătură cu *Hasidim*, fiind considerat o datorie spirituală.

Alții cred că provine dintr-un cuvânt ce înseamnă „sfat” – *esah*.⁴²⁶ Unii susțin că *hosio* înseamnă mai degrabă *loc de refugiu* sau *mântuire*.

---

⁴²⁴ Apocalipsa 2:17 „Cel ce are urechi să audă ce zice Duhul Bisericilor: Celui ce va birui îi voi da să mănânce din mana cea ascunsă și îi voi da o piatră albă, și pe piatră un nume nou scris, pe care nimeni nu-l știe decât cel ce-l primește.”

⁴²⁵ Stephen Goranson de la Universitatea Duke.

⁴²⁶ „*esah ha yihad*” sau „*sfatul comunității*,” menționat de André Dupont-Sommer.

„În pustie pregătiți calea Domnului; neteziți în loc neumblat o cale pentru Dumnezeu nostru. Aceasta este studiul Legii, așa cum El le-a poruncit prin Moise să facă tot ceea ce a fost descoperit din veac în veac, și, prin Duhul Său Cel Sfânt, așa cum au revelat prorocii.”⁴²⁷

„Esenian” – sau *assaya* – înseamnă „doctor” sau „vindecător,” iar „numărul lor era cel puțin egal cu cel al saducheilor și fariseilor.”⁴²⁸ Liderii lor erau considerați a fi „descendenții legitimi” ai marilor preoți care fuseseră înlăturați de dinastia hasmoneeană, când aceasta a introdus o nouă formă de guvernare și un sistem religios bazat pe loialitate politică.

Esenienii locuiau adesea în locuri retrase și credeau că slujirea și postul permit omului să înfrunte fiara din propria inimă prin sacrificiu și Calea lui Dumnezeu pe pământ.

Ucenicii lui Hristos și ai lui Ioan Botezătorul cunoșteau multe din practicile numite „Eseniene.” Ei își spălau nu doar trupurile, ci și inimile. Vorbeau despre luminare, nu despre drepturi. Căutau sinceritate în cei nou-veniți, prin respectarea unor precepte adesea neglijate de alții.

Dețineau terenuri în comun în toată Iudeea. Ospitalitatea și grija lor blândă erau cunoscute în aproape fiecare cetate, dincolo de *Poarta Esenienilor, dacă ai fi bătut.*⁴²⁹

„Cereți și vi se va da; căutați și veți găsi; bateți și vi se va deschide.” Matei 7:7

Se îmbrăcau simplu, în haine albe, și refuzau bogăția și confortul. Deși folosirea uleiurilor era comună în acea vreme, ei o evitau pentru sine, considerând-o un lux.⁴³⁰

În stilul lor auster de viață, dedicat slujirii celorlalți, ei au sacrificat bogăția personală și confortul de dragul altora.⁴³¹

---

⁴²⁷ *Regula Comunității*, 1QS, [Isaia 40:3; Matei 3:3; Marcu 1:3; Luca 3:4]

⁴²⁸ *Conspirația lui Isus: Giugliu din Torino și Adevărul despre Înviere*, Holger Kersten și Elmar Gruber (1992).

⁴²⁹ Flavius Josephus, *Războiul Iudeilor*, Cartea II, Capitolul VIII, Secțiunea 4. De asemenea, existau „mai mult de patru mii” de *Essaioi* care trăiau în „Palestina Siria” (Philo, *Quod Omn. Prob.* XII.75), și „în multe orașe ale Iudeii și în multe sate, grupați în mari comunități numeroase” (*Hyp.* 11.1).

⁴³⁰ „De ce nu s-a vândut acest mir cu trei sute de dinari și să se fi dat săracilor?” Ioan 12:5

⁴³¹ „Tot ceea ce primesc ca plată după ce au muncit întreaga zi nu păstrează pentru ei înșiși, ci aduc în vistieria comună pentru folosul tuturor; nici nu neglijează pe cei bolnavi care nu pot contribui cu partea lor, deoarece au în vistierie suficiente resurse pentru a oferi ajutor celor în nevoie.” *Pregătirea Evanghelică* de Eusebiu (viii.), (cap. XI)

Nu puteau fi infiltrați ușor de către cămătari pofticioși și căutători de confort. Țineau toate lucrurile în comun, asemenea cerinței vechiului sistem levitic.⁴³² „Căci ei sunt unici între toți oamenii, devenind fără avere și fără pământ [fără proprietate personală]⁴³³ din alegere, nu din lipsă de noroc. Dar se consideră foarte bogați, socotind mulțumirea rapidă și mulțumirea cu puțin (a fi) belșug, așa cum este.”⁴³⁴

Un termen hasidean pentru renunțarea la orice pretenție de proprietate este „*hefker*.” Era o modalitate de a declara că un lucru este deținut de o companie sau un ordin de bărbați ca fiind ținut în încredințare pentru altcineva, în acest caz, pentru Dumnezeu.⁴³⁵ Această idee despre slujitorii guvernului lui Dumnezeu era susținută cu strictețe de Avraam, Moise și Isus, iar nicio relatare sinceră nu poate omite acest aspect în descrierea celor care fac parte din slujirea națională. Dovezile sunt covârșitoare că instrucțiunile lui Isus și faptele Bisericii timpurii erau în comun.⁴³⁶

---

⁴³² „Și toți cei ce credeau erau împreună și aveau toate în comun.” Fapte 2:44

⁴³³ „Nimeni nu deținea o casă care să fie doar a lui, una care să nu aparțină în același timp tuturor; căci, pe lângă faptul că trăiau împreună în grupuri [*'haburot'*], casele lor erau deschise și pentru adeptii veniți din alte locuri.” – *Pregătirea Evanghelică* de Eusebiu (viii.), (cap. XI)

⁴³⁴ Philo, *Fiecare Om Bun este Liber*, 12.77

⁴³⁵ „...Și toți cei care se oferă de bunăvoie pentru Adevărul Lui, să aducă întreaga lor cunoștință, putere și posesiuni în Unitatea lui Dumnezeu: să-și curețe cunoașterea prin adevărul poruncilor lui Dumnezeu, să-și măsoare puterea după desăvârșirea căilor Sale și toate posesiunile lor după sfatul Său drept.” *Manuscrisele de la Marea Moartă, Regula Comunității* (1QS) 1.11–13

⁴³⁶ „Prin faptul că și-au vândut toate bunurile și le-au dat în mod colectiv, prin predarea către Ordin a tot ce au câștigat în ani mulți de muncă, și printr-un trai în cea mai strictă cumpătate, membrii au făcut ca comunitatea lor să devină prosperă... Societatea putea practic să garanteze securitate pe viață față de relele și loviturile unei vieți crude și nesigure.” *Credința Esenian-Creștină: Studiu asupra surselor religiei occidentale*, Martin A. Larson, The Noontide Press, Costa Mesa, California, 1989, p. 40.

Idea că slujitorii împărăției lui Dumnezeu nu dețin niciun bun în nume propriu nu este populară astăzi, dar atât Moise, cât și esenienii,⁴³⁷ cât și Hristos⁴³⁸ și Biserica Sa numită⁴³⁹ au fost de acord cu acest subiect. A nu avea avere personală sau *moștenire*⁴⁴⁰ este o condiție esențială înainte de a primi orice zeciuială de la popor ca guvern al lui Dumnezeu. Isus nu doar i-a spus acest lucru tânărului bogat care voia să intre în slujirea Sa, ci l-a făcut o cerință pentru cei cărora avea să le încredințeze împărăția.⁴⁴¹

„Vindeți ce aveți (*huparchonta*) și dați milostenie; faceți-vă pungi care nu se învechesc, o comoară în ceruri care nu se împutinează, unde hoțul nu se apropie și molia nu strică.” Luca 12:33

Aici, cuvântul „*aveți*” este tradus din *huparchonta*, care înseamnă „*bogăție și proprietate*.” Găsim același cuvânt și în Luca 12:33, când Hristos le-a poruncit ucenicilor să-și vândă proprietățile.

Isus știa importanța de a nu centraliza puterea sau bogăția în guvernarea Sa. Ispita corupției și tiraniei este prea mare pentru oamenii care nu sunt dispuși să facă un astfel de angajament.

„Nu vă strângeți comori pe pământ, unde molia și rugina le strică și unde hoții sapă și fură. Ci strângeți-vă comori în cer, unde nici molia, nici rugina nu le strică și unde hoții nu sapă, nici nu fură.” Matei 6:19-20

---

⁴³⁷ „Ei resping averea personală și nu se feresc să împărtășească ceea ce au cu cei nevoiași; de fapt, nimeni dintre ei nu este mai bogat decât altul; căci legea lor este că oricine se alătură ordinului lor trebuie să-și vândă posesiunile și să predea veniturile obținute fondului comun; iar conducătorul le distribuie tuturor după nevoile lor. Supraveghetorii care se ocupă de nevoile comune sunt aleși de ei. Nu folosesc uleiul, căci consideră ungerea ca o întinare, și se îmbracă întotdeauna cu haine albe.” – Hipolit, autorul lucrării *Refutatio Omnium Hæresium* (ix. 18-28), dar citat de Iosif Flaviu.

⁴³⁸ „...oricine dintre voi care nu se leapădă de tot ce are, nu poate fi ucenicul Meu.” Luca 14:33

⁴³⁹ Fapte 4:36 – Fapte 5:10

⁴⁴⁰ Numeri 18:23–24, Deuteronom 14:27–29, Iosua 18:7

⁴⁴¹ Luca 22:29 „Și Eu vă rânduiesc vouă o împărăție, după cum Tatăl Meu Mi-a rânduit Mie...”

Călătoria spirituală către Împărăție

Împărăția Cerurilor trebuie să fie înlăuntrul tău,⁴⁴² după cum tu ești chemat să fii templul viu al Duhului Sfânt.⁴⁴³ Deoarece legea Împărăției lui Dumnezeu este Duh,⁴⁴⁴ Dumnezeu dorește să-Și scrie legile în inima și în mintea ta,⁴⁴⁵ ca să fii liber în duh și în adevăr.⁴⁴⁶ Potrivnicul lui Dumnezeu vrea însă să-ți lege trupul și sufletul cu duhul și legea sa a supunerii.⁴⁴⁷

Împărăția lui Dumnezeu este la îndemână, prezentă – dar noi suntem adesea întemnițați de păcatele trecute ale neiertării sau de frica noastră, lipsită de credință, față de viitor. Hristos ne spune să nu ne îngrijorăm de ziua de mâine, fiindcă neprihănirea trăită azi o va pregăti pe cea de mâine.⁴⁴⁸ Ni se spune să iertăm nedreptățile și abuzurile trecutului, ca să fim iertați.⁴⁴⁹ Suntem îndemnați să dăruim liber, pentru ca și nouă să ni se dăruiască liber în viitor.⁴⁵⁰

Putem oare să judecăm ca fiind drept să luăm de la alții? Putem să ne asuprim aproapele fără să fim, pe drept, asupriți la rândul nostru? Putem să nu dăm și totuși să așteptăm să ni se dea? Putem să poftim bunurile aproapelui nostru în vreun fel și totuși să pretindem că-L iubim pe Isus Hristos?⁴⁵¹

---

⁴⁴² Luca 17:21 „...nu vor zice: Iată aici sau iată acolo, căci iată, Împărăția lui Dumnezeu este înăuntrul vostru.”

⁴⁴³ 2 Timotei 1:14 „... Duhul Sfânt care locuiește în noi.”

1 Corinteni 3:17 „...căci templul lui Dumnezeu este sfânt, și acest templu sunteți voi.”

1 Corinteni 6:19 „...Nu știți că trupul vostru este templul Duhului Sfânt care este în voi, pe care-L aveți de la Dumnezeu, și că voi nu sunteți ai voștri?”

⁴⁴⁴ Romani 7:14 „Fiindcă știm că Legea este duhovnicească...”

⁴⁴⁵ Evrei 10:16 „Acesta este legământul pe care-l voi face... voi pune legile Mele în inimile lor și le voi scrie în mintea lor...”

Ieremia 31:33 „...voi pune legea Mea în lăuntrul lor și o voi scrie în inimile lor; și Eu voi fi Dumnezeul lor...”

⁴⁴⁶ 2 Corinteni 3:17 „Domnul este Duhul; și unde este Duhul Domnului, acolo este libertate.”

⁴⁴⁷ 1 Corinteni 10:29 „Conștiința, zic, nu a ta, ci a altuia; căci pentru ce să fie judecată libertatea mea de conștiința altuia?”

⁴⁴⁸ Matei 6:34 „Nu vă îngrijorați dar de ziua de mâine, căci ziua de mâine se va îngrijora de ale sale...”

⁴⁴⁹ Luca 6:37 „Nu judecați, și nu veți fi judecați; nu osândiți, și nu veți fi osândiți; iertați, și vi se va ierta.”

⁴⁵⁰ Luca 6:38 „Dați și vi se va da... Căci cu ce măsură măsurați, cu aceea vi se va măsura iarăși.”

⁴⁵¹ Ioan 14:15-23 „Dacă Mă iubiți, păziți poruncile Mele... Dacă Mă iubește cineva, va păzi cuvântul Meu, și Tatăl Meu îl va iubi...”

Cuvintele scrise pe hârtie aparțin firii; ele pot ridica sau dărâma zidurile închisorii noastre mintale și pot da în vileag altarele lăcomiei care îi prind din nou pe oameni în robia *lumii*.⁴⁵² Ele sunt cunoașterea, nu însă cuvinte de viață. Numai Duhul dă viață.

Firea și sângele nu descoperă cele ale Duhului;⁴⁵³ lucrurile duhului sunt descoperite prin Duh, în duh. Credința în acest Duh Sfânt este stânca pe care Hristos Își zidește Biserica, iar Duhul lui Dumnezeu care locuiește în ea o face Sfântă.

Suntem purtați de vânturile și valurile lumii, de amintirea trecutului sau de frica fără credință a viitorului.

Iartă și pocăiește-te. Încrede-te și umblă în căile lui Dumnezeu. Oprește-te și recunoaște că Dumnezeul cerului este Dumnezeul pământului, că voia Lui se poate face pe pământ precum în cer.⁴⁵⁴ Dacă vrem să ne naștem din nou în libertatea cu care Hristos ne-a făcut liberi,⁴⁵⁵ trebuie să-l eliberăm pe aproapele nostru de tirania inimilor noastre. Dacă nu ne schimbăm căile noastre, ne va fi mai rău decât înainte.

Pentru a avea răbdarea, curajul și iubirea de a-l elibera pe aproapele, avem nevoie de harul Duhului lui Dumnezeu să locuiască în noi. Să ne rugăm pentru harul și virtutea lui Hristos, ca El să ne poată schimba.

Smerenia⁴⁵⁶ ne va conduce spre Împărăția Sa. Credința ne va mistui frica.⁴⁵⁷ Dărnicia va fi lucrarea iubirii și a puterii lui Dumnezeu. Pocăiește-te de căile lumii. Caută Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui, iar toate celelalte vor fi cufundate în El.

„Prin răbdarea voastră vă veți câștiga sufletele.” Luca 21:19

---

⁴⁵² Matei 12:45 „...și starea de pe urmă a omului acelaia ajunge mai rea decât cea dintâi. Tot așa va fi și cu acest neam viclean.”

⁴⁵³ Matei 16:17 „Ferice de tine... fiindcă nu carnea și sângele ți-au descoperit aceasta, ci Tatăl Meu care este în ceruri.”

⁴⁵⁴ Psalm 46:10 „Oprți-vă și să știți că Eu sunt Dumnezeu; Mă voi înălța între neamuri, Mă voi înălța pe pământ.”

⁴⁵⁵ Galateni 5:1 „Stați deci tari în libertatea cu care Hristos ne-a făcut liberi și nu vă prindeți din nou în jugul robiei.”

⁴⁵⁶ Matei 23:12 „...oricine se smerește va fi înălțat.” Matei 18:4 „...acela este cel mai mare în Împărăția cerurilor.” De asemenea, Iacov 4:10

⁴⁵⁷ Matei 8:26 „De ce sunteți fricoși, puțin credincioșilor?...”

Trecutul

Trecutul omului exercită o putere imensă asupra existenței sale din prezent. Și totuși, trecutul nu mai există. Omenirea nu-l poate schimba, chiar de-ar avea toată puterea universului. Dar asemenea lanțurilor fantomei lui Marley, omul insistă adesea să-și târască trecutul în prezent.

Omul își creează singur poverile. El nu este cu adevărat prezent niciodată, pentru că nu renunță suficient la trecut ca să fie cu adevărat liber. Fiecare secundă o trăiește ușor deplasat, fiindcă nu este niciodată complet în momentul prezent. Este constant distras și scos din plinătatea clipei deoarece insistă să-și târască trecutul în gândire. Numai o singură putere îl poate elibera cu adevărat. Numai o singură cheie poate să-i descuie acele lanțuri. Hristos a spus-o.

Iertarea ne va face liberi. Nu iertarea noastră judecătoarească, ci doar iertarea lui Hristos poate elibera omul de poverile pe care și le-a încuiat în propriul suflet, în mintea și în inima sa, prin lanțurile nerăbdării și ale judecății.

„Și ne iartă nouă greșelile noastre, precum și noi iertăm greșiților noștri... Că de veți ierta oamenilor greșelile lor, ierta-va și vouă Tatăl vostru cel ceresc; iar de nu veți ierta oamenilor greșelile lor, nici Tatăl vostru nu va ierta greșelile voastre.” Matei 6:12-15

Iertarea adevărată a oamenilor este pur și simplu recunoașterea faptului că Dumnezeu este Judecătorul și că noi nu avem nici dreptul, nici puterea de a judeca. Este dorința sinceră de a recunoaște propria noastră poziție dezgolită și lipsită de putere înaintea Tatălui ceresc, lipsa noastră de autoritate și starea de supunere.

Ceea ce legăm pe pământ va fi legat în ceruri și ceea ce dezlegăm pe pământ va fi dezlegat în ceruri.

A fi liber și supus libertății superioare – acel drept originar de a alege – înseamnă mai degrabă să renunți la dorința de a stăpâni peste alții decât să apuci cu putere libertatea.

„...întunericul a trecut și lumina cea adevărată strălucește acum. Cel ce zice că este în lumină și-l urăște pe fratele său este încă în întuneric. Cel ce-și iubește fratele rămâne în lumină și în el nu este pricină de poticnire. Dar cel ce-și urăște fratele este în întuneric, umblă în întuneric și nu știe încotro merge, pentru că întunericul i-a orbit ochii.” 1 Ioan 2:8

„Cel ce poate schimba starea mea de spirit este stăpânul meu.”⁴⁵⁸

Viitorul

Ar trebui să-ți faci griji pentru viitor? Îngrijorarea noastră cu privire la viitorul care încă nu a sosit ne face sclavi ai propriilor gânduri. Ne imaginăm viitorul pe ecranul minții noastre, cu puțină cunoaștere sau conștientizare a celui care controlează proiecția acelei imagini. Gândești, așadar îți imaginezi că înțelegi.

Ce standard poate marca calea gândirii tale? Ce lumină poate dezvălui adevărata cunoaștere de cea falsă? Poți să-ți purifici gândurile doar prin raționamentul tău propriu? Vom mânca, oare, din pomul cunoștinței și vom decide singuri ce este bine și ce este rău?

„Nu vă îngrijați dar pentru ziua de mâine; căci ziua de mâine se va îngriji de ale sale. Ajunge zilei răutatea ei.” Matei 6:34

Împărăția este „aproape,” timp prezent. Neprihănirea lui Dumnezeu este trăită doar în clipa prezentă. Prezentul este singurul loc unde poți găsi o soluție pentru viitor sau un leac pentru trecut. Dacă vrei să *rămâi supus Libertății Supreme*, trebuie să te întorci în prezent.

A mânca din pomul cunoștinței ne va despărți de pomul vieții. Fără pomul vieții, care este Hristos, omul nu are lumina prin care să-și vadă calea prin labirintul lumii. Dar a plecat lumina sau noi am întors spatele ei, ascunzându-ne de ea?

După cum spune povestirea, ne-am ascuns de adevărul că nu putem fi dumnezei și nu-L putem uzurpa pe Dumnezeu. Am crezut că avem puterea de a folosi cunoașterea, dar când am descoperit că nu avem nicio putere de a purifica cunoașterea și că suntem goi de acea putere, am ales să ne ascundem de adevăr.

Am fost vanitoși. Am căzut.

Vanitatea este asemenea întunericului. Așa cum întunericul nu are putere împotriva luminii, la fel și vanitatea nu are putere împotriva smereniei. Ca întunericul, care nu poate pătrunde lumina, vanitatea este doar absența puterii pozitive a smereniei. Smerenia este locul unde se află adevărata putere, iar vanitatea este doar lipsa ei. Cei smeriți, prin natura lor, vin să slujească, nu să fie slujiți.

---

⁴⁵⁸ *The American Scholar* de Ralph Waldo Emerson, 31 august 1837 (O lucrare fundamentală care cheamă la gândire independentă și auto-responsabilitate în societatea americană.)

Cred că este mai bine să dăruiești decât să primești, mai bine să ierți decât să judeci, mai bine să iubești decât să fii iubit.

„Voi nu știți ce va fi mâine...” Iacov 4:14

Nu vă împotriviți răului

Omul a fost ademenit să creadă că libertatea înseamnă absența tiraniei. A ajuns astfel să creadă că, dacă luptă împotriva tiranilor și îi învinge, va obține libertatea. Aceasta este o concluzie eronată, deoarece binele nu este rezultatul absenței răului, ci răul este rezultatul absenței binelui.

Dacă tirania este rezultatul lipsei unei forțe pozitive în realitate, ce anume lipsește?

Tirania este exercitarea forței în menținerea iubirii de sine. Ea presupune luarea vieții de la alții pentru că nu ai o sursă proprie de viață. Iubirea de sine este rezultatul absenței iubirii noastre față de Dumnezeu.

A ne opune răului este o mare ispită, dar aceasta poate avea efectul de a întări răul. De aceea ne spune Isus să „nu ne împotrivim răului.” Cuvântul grecesc tradus prin „împotriviți” înseamnă „a te așeza împotriva.” Atât timp cât te opui tiraniei, nu vei fi liber, pentru că vei fi ocupat, manipulat după bunul plac al tiranilor.

Dumnezeu este mântuirea noastră, dar aceasta nu înseamnă că nu trebuie să facem nimic. Înseamnă că trebuie să-I dăm lui Dumnezeu ocazia să lucreze, în loc să-L uzurpăm prin propriile noastre eforturi de a fi dumnezei.

Libertatea este dreptul de a alege, nu o imunitate față de cauză și efect. Tiranul este doar un simptom al unei lumi în care ceva lipsește. Natura urăște golul. Dacă reacționăm la tirani pe nivelul lor, ei și noi devenim parte a aceleiași realități de cauză și efect.

Trebuie să devenim ceea ce tiranului îi lipsește. Cea mai bună cale de a anula efectele tiranilor este să ne eliberăm inimile și mințile de elementele tiraniei. Unde tiranul este egoist, noi trebuie să fim milostivi; unde este mândru, noi trebuie să fim smeriți; unde este intolerant, noi trebuie să fim răbdători; unde este neiertător, noi să iertăm; unde este lacom, noi să fim darnici.

Trebuie să dorim și să ne rugăm pentru harul de a fi opusul, nu adversarul tiranilor. Trebuie să postim de caracterul și căile tiranului și să înfometăm fiara din inimile noastre. Trebuie să tânjim după Caracterul lui Dumnezeu și să așteptăm harul Lui în răbdare și iubire.

Vestea Bună și Vestea Rea

Vestea bună este că Împărăția lui Dumnezeu este la îndemână. Dacă-L mărturisești pe Hristos în duh și în adevăr, ai dreptul să fii condus doar de Dumnezeu. Vestea rea este că binefăcătorii falși cărora le-ai tot cerut ajutorul probabil nu te vor crede și nu vor vrea să te lase liber.

Vestea bună este că Împărăția a fost aproape de mult timp, dar vestea rea este că nu o vei auzi predicată în majoritatea bisericilor, nici la televizor, și nici înțeleasă de majoritatea oamenilor.

Vestea bună este *adevărul*, dar vestea rea este că majoritatea oamenilor nu pot suporta adevărul. Ei preferă să pară drepti, buni sau sfinți, decât să fie cu adevărat neprihăniți, să slujească sau să fie o binecuvântare. Sunt, de obicei, mult mai preocupați de ei înșiși decât de alții.

Vestea bună este că poți începe să devii liber dacă începi să-l eliberezi pe aproapele tău, dar vestea rea este că aproapele tău nu vrea să te elibereze și va continua să poftască după munca și bunurile tale.

Vestea bună este că, dacă cauți să fii responsabil pentru familia și comunitatea ta, ești pe drumul cel bun, dar vestea rea este că majoritatea oamenilor nu te vor aprecia și adesea îți vor pune piedici.

Vestea bună este că poți să te aduni liber cu alții care iubesc să se ocupe de *lucrurile mai grele ale legii, judecării, milosteniei și credinței*, dar vestea rea este că majoritatea celor care spun că și ei fac asta nu-ți spun adevărul – nici ție, nici lor înșiși.

Vestea bună este că Domnul Dumnezeu este Dumnezeu și va fi cu tine dacă cauți Împărăția Lui și neprihănirea Lui, dar vestea rea este că aproape toți ceilalți, inclusiv „dumnezeii cei mulți” ai „lumii,” vor fi împotriva ta, îți vor spune că faci rău și te vor persecuta.

Vestea bună este că Domnul te va ierta, așa cum și tu îi ierți pe cei ce păcătuiesc împotriva ta, dar vestea rea este că restul lumii nu te va ierta și va dori să păcătuiască împotriva ta cât mai mult.

Vestea bună este că Domnul îți va da pâinea cea de toate zilele, dar vestea rea este că va trebui să te oprești din a te ruga la acei binefăcători falși.

Vestea bună este că sunt unii oameni care te vor ajuta pe cale, pentru că sunt și ei pe același drum, dar vestea rea este că va trebui să-i găsești – și sunt puțini și răzleți.

Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu; și toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra.

Împărăția lui Dumnezeu

Nădejdea și rugăciunea noastră este ca solzii să cadă de pe ochii oamenilor și vederea împărăției, în inimile și mințile lor, să devină limpede. Trebuie să credem în Domnul și să avem credință, dar și să fim implinitori ai cuvântului, în conformitate cu Hristos.

Înșelarea puternică s-a revărsat peste lume și mulți au fost amăgiți, puterea și prezența Evangheliei Împărăției fiind negate. O „evanghelie ușoară,” seducătoare, a înlocuit adevărurile simple ale Împărăției lui Dumnezeu, iar poporul este dus pe căi rătăcite.

Am fost chemați să stăruim și să căutăm mai întâi împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui. În loc de aceasta, am fost adormiți într-o acceptare a sistemelor lăcomiei, care ne-au reîncălcit în lume. Trebuia să ne îngrijim de lucrurile mai grele ale legii, judecății, milei și credinței. Nu trebuia să poftim bunurile aproapei, nici să stăpânim peste el, ci să-l iubim, „să nu fim datori nimănui cu nimic, decât cu dragoste.”

Suntem chemați la pocăință. Trebuie să ne schimbăm căile. Trebuie să ne adunăm în congregații credincioase, slujindu-I lui Dumnezeu prin slujirea unii altora, cu dărnicie și nădejde.

Strămoșii se uneau în rețele legate doar de onoare și virtute. Familiile se adunau și alegeau bărbați care să le îndrume într-o viață de rugăciune comună și iubire reciprocă.

Acei slujitori uneau o națiune ce putea sta împotriva aproape oricărui vrăjmaș sau dezastru, ciumă ori foamete – dar nu și împotriva apatiei și avariției.

Indiferența și lenea sunt aliații răului. Nu cei ce spun că-L iubesc pe Domnul, ci „cei ce fac voia Tatălui” într-o viață activă de dragoste și grijă, de sacrificiu și iertare, se vor apropia de caracterul lui Hristos și de binecuvântările jertfei Lui. Dacă Îl iubim, vom păzi poruncile Lui.

Numai o comunitate legată prin virtutea Sa va pune masa Lui, va împărtăși adevărata comuniune și va primi libertatea Lui.

„Glasul celui ce strigă în pustie:
Pregătiți calea Domnului, drepte faceți-I cărările.” (Marcu 1:3)

Despre Autor

Fratele Gregory s-a născut în America în anul 1948. Tatăl său a fost un avocat practicant, iar mama sa, fiica unor imigranți norvegieni. În anii '60 a urmat seminarul teologic, unde a studiat latina, greaca și teologia. În timpul acestor studii, a început să înțeleagă adevărul uitat al *Evangeliei Împărăției lui Dumnezeu aflată „la îndemână.”* Această căutare a adevărului i-a oferit o viziune iconoclastă asupra legii, istoriei, limbajului și percepțiilor moderne despre profeții antici. Prin dărâmarea altarelor false ale credinței deșarte, pline de erori și minciuni, este descoperită plinătatea Evangheliilor Împărăției, printr-o cercetare profundă a ritualurilor, riturilor și religiilor.

Gregory este autorul a mai multor cărți, zeci de broșuri, precum și de înregistrări audio și video. A apărut la radio și televiziune, predicând Evanghelia Împărăției lui Dumnezeu, și legea perfectă a libertății care se află la îndemâna noastră. Printre cărțile sale controversate se numără *Legămintele zeilor*, *Vie Împărăția Ta vine*, *Raportul Bisericii Libere*, și *Libertatea Superioară*, care oferă o nouă perspectivă asupra zeilor acestei lumi.

Căsătorit în 1973, este tatăl a șase copii și are un număr tot mai mare de nepoți. Poate fi contactat prin His Church din Summer Lake, Oregon, unde continuă să îngrijească de familia sa și să supravegheze formarea și zidirea Rețelei Vii a Bisericii întemeiate de Hristos, în inimile și mințile celor care vor predica faptul că Împărăția lui Dumnezeu și dreptatea Sa sunt la îndemâna celor care le caută.

Despre Copertă

Schița „Bitter Labor” (Muncă Amară) este realizată de pictorul german Julius Schnorr von Carolsfeld (1794–1872). În fundal vedem piramidele, ceea ce ne sugerează că este vorba despre robia Egiptului, unde oamenii erau obligați să dea o cincime din munca lor statului în fiecare an. Ei au intrat în robie pentru că și-au aruncat propriul frate în sclavie și nu au putut supraviețui fără a încheia contracte cu Faraonul în vremuri grele.

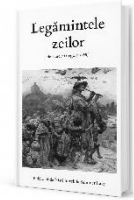
Vedem, de asemenea, un copil aruncat de pe un turn, în timp ce bărbații muncesc fără să observe tragedia. Oamenii se apleacă să facă cărămizile cetății, trudind pentru mai-marii care nu arată milă și nu le pasă de condiția umană a celor pe care îi stăpânesc.

„Augustus [Cezar] era conștient că omenirea este guvernată prin nume; și nu a fost înșelat în așteptarea sa că senatul și poporul se vor supune sclaviei, atâta timp cât li se va asigura cu respect că încă se bucură de vechea lor libertate.” Capitolul 3, *Declinul și prăbușirea Imperiului Roman*, Edward Gibbon

Publicații Disponibile

Legămintele zeilor

Legămintele zeilor este o expunere iconoclastă care dezvăluie o apologie unică a profeților și a scopului lor. Examinează natura contractuală a guvernelor oamenilor printr-o progresie de precepte legale în contextul istoriei, limbii și legii, în cadrul relației lor cu textele biblice antice.

Cecil B. DeMille întreba în filmul *Cele Zece Porunci*: „Sunt oamenii proprietatea statului? Sau sunt suflete libere sub Dumnezeu? Aceeași luptă continuă în întreaga lume.”

Deșertăciunea îl face pe om să dea vina pe alții pentru starea sa nedorită, „dar cel lenș va fi supus birului.” Dacă vrei să fii eliberat atunci trebuie să dorești să cunoști întregul adevăr și atunci: „Să nu faci legământ cu ei, nici cu dumnezeii lor.” (*Exod 23:32*)

Vie Împărăția Ta

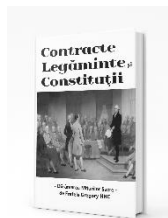
Vie Împărăția Ta este o examinare a stăpânirii lui Dumnezeu din generație în generație, de la Avraam până la Biserica primară. Curăță o fereastră a istoriei pentru a dezvălui ce făceau cu adevărat Avraam, Israelul timpuriu și creștinii primari și cum au început să greșescă.

Avraam, Moise și Isus au promovat un sistem de autogovernare care îi elibera pe oameni și îi păstra suflete libere sub Dumnezeu, în ciuda urgiilor Egiptului, a greutăților din pustie, a apostaziei fariseilor și a declinului și prăbușirii Imperiului Roman.

Preceptele acelei credințe, disciplina spirituală a inimii și minții lui Hristos, care călăuzea poporul în voia Tatălui, au protejat și au susținut societăți credincioase în libertate, pentru cei care caută cu adevărat domnia lui Dumnezeu și neprihănirea Sa.

„Vie împărăția Ta. Facă-se voia Ta, precum în cer, așa și pe pământ.” (Matei 6:10)

Contracte, Legăminte și Constituții

Contracte, Legăminte și Constituții dezvăluie natura contrastantă a unui guvern liber și a celor întemeiate prin contract.

Aduce Constituția originală a Statelor Unite în context istoric și schimbarea guvernului american modern într-o perspectivă unică. De asemenea, analizează în detaliu interdicția biblică privind guvernarea prin contract, elementele delegate biblic pentru constituții, precum și datoria și robia care rezultă întotdeauna din eșecul de a respecta preceptele lui Dumnezeu.

Raportul Bisericii Libere

Raportul Bisericii Libere prezintă o cale unică pentru Biserica modernă, conform naturii Bisericii din primul secol, explicând datoria și scopurile acelei instituții rânduite de Hristos. În timp ce Roma decădea sub inflație necontrolată, guvern corupt, lege marțială și amenințări nesfârșite de război, creștinii au găsit o alternativă la oamenii care „se numeau binefăcători, dar exercitau autoritate unii asupra altora.”

Creștinii timpurii știau că drepturile și responsabilitățile sunt indivizibile. Ei căutau dreptul de a fi conduși de Dumnezeu, mărturisind un alt Rege, pe Isus, prin faptul că își reliau responsabilitatea de a se governa singuri, prin serviciul unor slujitori „chemați afară”, care trăiau în lume, dar nu erau din lume.

Drepturile lor erau date de Dumnezeu. Beneficiile guvernării lor veneau printr-o rețea divină instituită în inimile și mințile lor prin credință, speranță și caritate, sub legea desăvârșită a libertății, ca jertfă (Qorban), în timp ce mamona nedreaptă falimenta societatea romană.

Libertatea Superioară

Libertatea Superioară este o examinare iconoclastă a lui Romani 13 și a altor învățături înșelătoare care acuză Biserica modernă, dezvăluind o evanghelie mai deplină a Împărăției pentru această lume și pentru cea viitoare.

Avertismentele constante ale profetilor și scopul Bisericii rânduite de Hristos ca o formă de guvernare aduc o nouă lumină asupra apostaziei moderne.

Adevărul simplu este că Dumnezeu te-a făcut să fii suflet liber, slujindu-I în Duh și Adevăr, în contrast cu cei care fac contrar căilor lui Dumnezeu și fac Cuvântul Său fără putere, aducându-te din nou în robia multor dumnezei ai lumii prin erezii pierzătoare. Înarmează-te cu Adevărul Său care te va elibera.